Geneza - Comentarii C. H. Mackintosh

Cele dintâi cuvinte ale Cărţii sfinte ne pun în faţa Aceluia, care este izvorul nesecat al oricărei binecuvântări adevărate. Sfântul Duh nu încearcă să înşire dovezi peste dovezi, ca să ne încredinţeze că este un Dumnezeu. Căci Dumnezeu se face cunoscut prin lucrările Sale. „Cerurile spun slava lui Dumnezeu şi întinderea lor vesteşte lucrarea mâinilor Lui” (Ps. 19.1). „Doamne, toate lucrările Tale Te vor lăuda!” Numai necredincioşii cer dovezi despre existenţa Aceluia care, prin graiul gurii Lui, a dat fiinţă lumii, şi care se descopere El însuşi ca Dumnezeul cel Prea-înţelept, Atotputernic şi Veşnic. Cine altul decât Dumnezeu a putut face din nimic ori şi ce lucru? „Ridicaţi-va ochii în sus şi priviţi! Cine a făcut aceste lucruri? Cine a făcut să meargă după număr, în şir, oştirea lor? El le cheamă pe toate pe nume: aşa de mare e puterea şi tăria Lui, ca una nu lipseşte” (Isa. 40.26). „Căci toţi dumnezeii popoarelor sunt nişte idoli, dar Domnul a făcut cerurile” (Ps. 96.5). În cartea Iov, capitolele 38-41, Domnul însuşi ne pune înainte făptura Lui, ca o dovadă de netăgăduit a atotputerniciei Sale. Dar, prin făptura Sa, El nu ne dă numai cea mai lămurită şi cea mai puternică dovadă a atotputerniciei Sale, ci ne atinge, în acelaşi timp, şi inima cu minunata Sa iubire dumnezeiască. Căci în El toate sunt dumnezeieşti: slava şi iubirea, puterea şi duioşia!

Iată într-adevăr un câmp în care numai Dumnezeu putea să lucreze. În trufia inimii sale, omul s-ar fi arătat, negreşit, gata să ia parte la lucrarea lui Dumnezeu. Dar, aici, omul n-are loc până ce ajunge şi el, la rândul sau, pe mâna puterii făptuitoare. Dumnezeu singur este la lucru. Din lumina veşnică a locuinţei Sale, El priveşte pământul pustiu şi gol, pe care îşi va desfăşura şi împlini planurile Sale minunate. Aici, pe pământul acesta, va trăi, va lucra şi va muri Fiul lui Dumnezeu, ca să învedereze lumii însuşirile desăvârşite ale lui Dumnezeu. Peste tot era întuneric şi haos; dar „Dumnezeu este un Dumnezeu al luminii şi al orânduielii”. „Dumnezeu este lumină şi în El nu este întuneric” (1Ioan 1.5). Nici un fel de întuneric nu poate să dăinuiască în faţa Lui. „Şi Duhul lui Dumnezeu se mişca pe deasupra apelor” (versetul 2). În chip tainic, se pregăteau aici lucrările Sale de mai târziu: un loc prea întunecos înfăţişa un câmp întins de lucru pentru Dumnezeul luminii şi al vieţii. Numai Dumnezeu putea să lumineze întunericul acesta şi să facă să ţâşnească viaţa din el, înlocuind haosul cu rânduiala şi punând o întindere între ape. Numai în felul acesta, viaţa avea să se arate fără sfială de moarte. Lucrările acestea erau vrednice de Dumnezeu.

„Căci El zice şi se face; porunceşte şi ce porunceşte se face” (Ps. 33.9).

Necredinciosul vrea sa ştie: cum? unde? când? – Duhul însă zice: „Prin credinţe, pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, aşa ca tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se vad” (Evr. 11.3).

În ciuda zâmbetului dispreţuitor al celui necredincios, creştinul rămâne deplin mulţumit cu acest răspuns.

Dumnezeu nu vrea să facă din noi oameni de ştiinţă, nici să stea de vorbă cu noi asupra unor amănunte, pe care le-am putea vedea cu fel de fel de instrumente. Ci El vrea sa ne aducă în faţa Sa, ca închinători, cu inimile şi minţile luminate şi mânate de Sfântul său Cuvânt. Cel necredincios poate dispreţui părerile mărginite şi de rând, cum numeşte el încrederea celui credincios în Sfânta Scriptură. Poate chiar sa se făleasca mult şi bine cu instrumentele cu care măsoară întinderea cerurilor, sau să se laude cu descoperirile pe care le face în adâncimile pământului; – în ce ne priveşte, noi cei credincioşi, ne lipsim „de împotrivirile ştiinţei, pe nedrept numite aşa” (1Tim 6.20). Suntem deplin încredinţaţi că toate descoperirile adevărate, fie „sus în cer, fie jos pe pământ, sau în apa, sau sub pământ” se potrivesc de minune cu cele scrise în Cuvântul lui Dumnezeu. Toate celelalte pretinse descoperiri nu trebuiesc ţinute în seamă, căci inima celui credincios este pe deplin încredinţată de tot adevărul cuprins în Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este cea mai trainică ocrotire împotriva celui necredincios şi a oricărei credinţe deşarte.

O cunoaştere adâncă a Sfintei Scripturi şi o supunere desăvârşită la tot ce spune ea, iată ce ne trebuieşte pentru vremea de azi. Să dea Dumnezeu ca, prin harul Său, în mijlocul nostru, această cunoştinţă şi această supunere să crească!

„Dumnezeu a văzut că lumina era bună; şi Dumnezeu a despărţit lumina de întuneric. Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte” (Verset 4, 5). Avem aici cele doua icoane pre-închipuitoare aşa de des întrebuinţate în Cuvântul lui Dumnezeu. Lumina dă naştere zilei; lipsa luminii dă naştere nopţii. Tot aşa este şi starea sufletelor. Sunt fii ai luminii, şi fii ai întunericului; despărţirea este cât se poate de hotărâtă. Toţi aceia pe care i-a cercetat Răsăritul cel de sus, toţi aceia care au primit lumina cunoştinţei lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, ori cine ar fi, sunt fii ai luminii şi ai zilei. Pe de altă parte, toţi aceia care sunt în necredinţă firească, şi ale căror inimi n-au fost luminate prin credinţă de razele Soarelui dreptăţii, adică toţi aceia care n-au primit cunoştinţa lui Dumnezeu prin Isus Hristos, sunt înveliţi în întunecimea nopţii sufleteşti şi sunt fii ai întunericului, fii ai nopţii.

Cititorule! stai puţin şi întreabă-te, în faţa Aceluia care cercetează inimile: din care din aceste două cete de oameni faci tu parte? Întreabă-te cu tot dinadinsul, căci este vorba de viaţă sau de moarte. Poţi să fii sărac, dispreţuit sau neştiutor; însă, dacă, luminat de Sfântul Duh, eşti legat de Dumnezeu, prin Fiul lui Dumnezeu, care este lumina lumii (Ioan 1.4), eşti un fiu al luminii, şi, în curând, vei străluci în locurile prea înalte, în care Mielul înjunghiat va fi stăpân pe veci. Şi lucrul acesta nu vine de la tine: ci este rodul planurilor lui Dumnezeu însuşi, care ţi-a dat lumină, viată, bucurie şi pace prin jertfa lui Isus. Dar, dacă rămâi străin de lucrarea şi de înrâurirea luminii dumnezeieşti, singura putere care te poate lumina, şi dacă nu vrei să deschizi ochii ca să vezi pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, poţi să fii plin de învăţătura tuturor veacurilor, poţi sa ai toate atestatele pe care le pot da şcolile acestei lumi, – să ştii sigur că eşti un fiu al nopţii şi al întunericului (1Tes 5.5). Şi, dacă mori în aceasta stare, vei fi învăluit de întunecimea şi îngrozit de spaima unei nopţi veşnice! Opreşte-te deci şi nu mai face un sigur pas măcar până nu te încredinţezi bine dacă eşti fiu al zilei, sau al nopţii!

„Şi Dumnezeu a zis: „Să fie nişte luminători în întinderea cerului, ca să despartă ziua de noapte; ei să fie nişte semne care să arate vremile, zilele şi anii; şi să slujească de luminători în întinderea cerului, ca să lumineze pământul”. Şi aşa a fost. Dumnezeu a făcut cei doi mari luminători, şi anume: luminătorul cel mai mare ca să stăpânească ziua, şi luminătorul cei mai mic ca să stăpânească noaptea; a făcut şi stelele” (verset 14-16).

Soarele este şi izvorul luminii şi cel mai de seamă corp de pe cer. În jurul lui se mişcă si primesc lumină, tot de la el, alte corpuri mai mici. Aşa că soarele poate fi socotit ca o icoana pre-închipuitoare a Aceluia, care va răsări în curând ca să aducă tămăduirea sub aripele Lui pentru cei care se tem de Domnul (Maleahi 4. 2). Această icoana pre-închipuitoare se arată şi mai luminoasă pentru cel ce a văzut vreodată, după veghi de noapte, soarele răsărind şi aurind văzduhul cu razele sale strălucitoare. Întunericul şi umbra nopţii se risipesc şi parcă toată făptura urează

bun venit luminătorului zilei. Soarele neprihănirii va răsări în curând; umbra nopţii va fugi şi toată făptura se va bucura de aceste zori de dimineaţă fără nori, începutul unei zile de slavă fără sfârşit.

Luna, întunecoasă în sine, îşi primeşte toata lumina de la soare, şi o răsfrânge neîncetat asupra noastră, atâta vreme cât pământul nu-i pune nici-o piedică. Abia a apus soarele, şi luna se şi arată ca să-i primească razele şi să le răsfrângă asupra lumii învăluite în întuneric.

Dimpotrivă, dacă luna se arată în cursul zilei abia se zăreşte din pricina strălucirii soarelui. Dar, cum am mai spus, lumina aceasta este împiedecată uneori să străbată până la noi. Nişte nori groşi, o ceaţă deasă, aburi reci se urcă de pe faţa pământului şi fac să nu mai vedem lumina argintie a lunii. Aşa că după cum soarele este o icoană pre-închipuitoare a lui Hristos, luna este o icoană pre-închipuitoare a bisericii. Hristos, izvorul luminii, nu poate fi văzut acum, căci „Noaptea a înaintat”. Lumea nu vede pe Isus dar biserica Lui îl vede. Tocmai de aceia biserica este datoare să răsfrângă lumina lui Hristos – Soarele – asupra unei lumi cufundate cu totul în întuneric. Biserica este singurul mijloc pentru răspândirea cunoştinţei lui Hristos în lume. „Voi sunteţi epistola noastră, cunoscută şi citită de toţi oamenii”, zice Apostolul; şi mai departe: „Voi sunteţi arătaţi ca fiind epistola lui Hristos” (2Cor 3.2,3). Ce răspundere pentru Biserică!

N-ar trebui oare ca biserica să vegheze cu cea mai mare grijă, ca nu cumva să se ivească vreo piedică în calea oglindirii luminii cereşti a lui Hristos? Căci cum va putea biserica să oglindească aceasta lumină, dacă n-o va lăsa să-i lumineze toate căile? dacă biserica ar umbla în lumina lui Hristos, ar oglindi neapărat această lumină şi astfel şi-ar împlini chemarea pe care o are în lume. Luna n-are o lumină a ei. Aşa este şi cu biserica. Nu e chemată să lumineze lumea cu lumina ei, ci e chemată numai sa răsfrângă lumina pe care o primeşte de la Hristos. Biserica trebuie să cerceteze de aproape calea pe care a umblat Domnul ei, când era pe pământ, şi să calce pe urmele Lui, prin puterea Sfântului Duh care este în ea.

Dar vai! Pământul cu norii săi, cu ceaţa şi cu întunericul său, se aşează, deseori, în calea luminii, aşa că lumea abia mai poate zări câte o licărire slabă de tot din lumina vie a lui Hristos în acei care poartă numele lui Hristos (creştini).

Şi aşa se face că nu rareori lumea descopere în creştini mai degrabă o jalnică deosebire decât o asemănare cu Isus. Să ne apropiem deci mai mult de Hristos, într-un duh de rugăciune, ca să fim şi mai mult în stare să mergem pe urmele Lui cu mai multă credincioşie!

Stelele sunt nişte luminători foarte îndepărtaţi, care luminează pe alte tărâmuri, iar noi zărim numai sclipirea lor. „Chiar o stea se deosebeşte în strălucire de alta stea” (1Cor 13. 41). Aşa va fi în împărăţia ce va să fie a Fiului: Soare al Slavei, El însuşi va străluci cu o lumină vie şi veşnică; iar Biserica va răspândi în jurul ei, cu credincioşie, razele Lui binefăcătoare. În acelaşi timp, sfinţii, adică creştinii, fiecare la locul lui, vor străluci cu strălucirea deosebită pe care dreptul Judecător o va da fiecăruia pentru credincioşia din vremea nopţii celei întunecoase, când Domnul nu era cu trupul între ei. Gândul acesta ar trebui să ne facă să umblam pe urmele Domnului nostru cu mai multă tragere de inimă (Citeşte Luca 19.12-19).

Toate lucrurile erau puse în bună rânduială; mai lipsea capul. „Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peştii mării, peste păsările cerului, peste vite, şi peste tot pământul, şi peste toate târâtoarele care se mişcă pe pământ”. Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească şi parte femeiască i-a făcut. Dumnezeu i-a binecuvântat, şi Dumnezeu le-a zis: „Creşteţi, înmulţiţi-vă, umpleţi pământul, şi supuneţi-l; şi stăpâniţi peste peştii mării, peste păsările cerului, şi peste orice vieţuitoare care se mişcă pe pământ” (versetele 26-29). Să băgăm bine de seamă că Scriptura, după ce a vorbit despre om la singular, vorbeşte despre el si la plural. După ce a zis: „l-a făcut”, zice: „i-a făcut” şi: „Dumnezeu i-a binecuvântat” (verset 27-28). Deşi despre facerea femeii nu ni se vorbeşte decât în capitolul 2 al Genezei, totuşi, Dumnezeu, chiar în capitolul 1, i-a binecuvântat şi le-a dat stăpânire peste tot pământul. Toate făpturile mai mici sunt puse sub stăpânirea lor: Eva e binecuvântată cu orice binecuvântare în Adam, şi tot prin el, îşi capătă ea toată vrednicia. Deşi nu se vede încă pe faţa pământului, totuşi, în sfaturile lui Dumnezeu, este socotită ca o parte a omului: „Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau; şi, în cartea Ta, erau scrise toate zilele care mi-erau rânduite mai înainte de a fi fost vreuna din ele” (Ps. 139.16). Tot aşa este şi cu Biserica, soţia celui de el doilea Adam, Hristos. Mai înainte de a fi veacurile era văzută în Hristos, Capul şi Stăpânul ei, după cum este scris în Efeseni 1.4: „În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinţi şi fără prihană înaintea Lui”. Nici un mădular al Bisericii n-avea suflu de viaţă şi, cu toate astea, în planul vecinie al lui Dumnezeu, toţi erau rânduiţi mai dinainte sa fie asemenea chipului Fiului Său (Rom 8.29). Sfaturile lui Dumnezeu au făcut din Biserică o parte de neapărată trebuinţă pentru Hristos. De aceea Biserica este numită şi: „Plinătatea Celui ce plineşte totul în toţi” (Efes 1.23). Iată un nume de cea mai mare însemnătate, care arata toată vrednicia şi slava Bisericii.

De obicei se crede ca răscumpărarea n-are alt rost decât binecuvântarea şi siguranţa mântuirii fiecărui suflet în parte. De bună seama ca răscumpărarea aduce binecuvântarea şi siguranţa mântuirii fiecărui om în parte, dar asta e numai o parte – şi poate cea mai neînsemnată – din adevărul mântuirii. Un alt adevăr, cu mult mai de seamă, este că slava lui Hristos e strâns legată de Biserică. Dacă, pe temeiul Sfintei Scripturi, sunt în drept să mă socotesc ca o parte de neapărată trebuinţă pentru Hristos, tot atât de mult nu mă pot, o clipă măcar, îndoi că şi Hristos îmi este de neapărată trebuinţă. Că Biserica este de neapărată trebuinţă pentru Hristos, ne-o dovedeşte din plin Cuvântul lui Dumnezeu. „Nu este bine ca omul să fie singur; am sa i fac un ajutor potrivit pentru el” (Geneza 2.18), şi: „În adevăr, nu bărbatul a fost luat din femeie, ci femeia din bărbat; şi nu bărbatul a fost făcut pentru femeie, ci femeia pentru bărbat. Totuşi, în Domnul, femeia nu este fără bărbat, nici bărbatul fără femeie, şi toate sunt de la Dumnezeu” (1Cor 11.8,9,11,12). Aşa că nu e vorba sa ştim numai că Dumnezeu poate mântui pe un biet păcătos, lipsit de orice putere; nici să ştim numai că Dumnezeu poate şterge păcatele, primind pe păcătos la El, pe temeiul jertfei lui Isus; ci să ştim că, prin cuvintele: „Nu este bine ca omul să fie singur”, şi prin faptul că celui dintâi om i-a făcut un ajutor potrivit pentru el. Dumnezeu n-a vrut sa lase pe al doilea om, Hristos, fără o tovarăşă potrivită pentru El, Biserica. Fără Eva, ar fi fost o lipsă în cea dintâi zidire a lui Dumnezeu, şi fără Biserica, Mireasa lui Hristos, ar fi o lipsă şi în noua zidire.

Să ne gândim acum puţin şi la chipul în care a fost chemată la viaţă Eva, cu toate că lucrarea aceasta face parte din capitolul următor. În toată făptura nu se găsea nici un ajutor potrivit pentru Adam. De aceea a trebuit să cadă într-un somn adânc şi, dintr-o parte a fiinţei lui, să fie alcătuita tovarăşa, care avea să fie părtaşă cu el la stăpânire şi binecuvântare. „Atunci Domnul Dumnezeu a trimes un somn adânc peste om, şi omul a adormit; Domnul Dumnezeu a luat una din coastele lui, şi a închis carnea la locul ei. Din coasta pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut pe femeie, şi a adus-o la om. Şi omul a zis: „Iată în sfârşit aceea, care este os din oasele mele şi carne din carnea mea! Ea se va numi femeie (Notă: În evreieşte femeie – işa – vine de la un cuvânt care înseamnă bărbat – iş) pentru că a fost luată din om” (Cap. 2.21,23).

Socotind, după Scriptură, pe Adam şi pe Eva ca icoane pre-închipuitoare ale lui Hristos, din aceste versete se vede lămurit că moartea lui Hristos a trebuit să fie un fapt îndeplinit, înainte ca Biserica să fie văzuta şi aleasă în Hristos, înainte de întemeierea lumii. E o mare deosebire între plămădirea gândurilor tainice ale lui Dumnezeu, şi între descoperirea şi împlinirea aceloraşi gânduri. Ca să se poată înfăptui pe deplin gândul lui Dumnezeu cu privire la alcătuirea Bisericii, a trebuit mai întâi ca Fiul să fie batjocorit şi răstignit, sa se aşeze în locurile prea înalte şi ca Sfântul Duh să se coboare pentru strângerea într-un singur trup a tuturor credincioşilor. Asta nu înseamnă deloc că înainte de moartea lui Hristos n-au fost suflete mântuite. Adam a fost mântuit, fără îndoială, si după el mulţi au fost mântuiţi pentru jertfa lui Hristos, chiar înaintea săvârşirii ei. Dar mântuirea fiecărui suflet în parte, şi alcătuirea Bisericii prin Duhul Sfânt ca trup aparte, sunt două lucruri foarte deosebite; şi în viaţa de toate zilele prea puţin se ia în seamă tocmai lucrul acesta. Dacă s-ar cunoaşte mai temeinic rostul deosebit, pe care îl are Biserica în legătura ei cu Omul al doilea, Domnul venit din cer, Isus, şi s-ar lucra mai cu multă luare aminte, prin puterea Sfântului Duh, s-ar culege cele mai frumoase roade (Efes 5.22-33).

Urmările acestea se văd din icoana pre-închipuitoare a lui Adam şi a Evei, dacă Biserica şi-ar înţelege rostul ei adevărat în legătură cu Hristos. Ce iubire era între Eva şi Adam! Ce legătură strânsă era între ei! Erau una în vrednicie şi slavă! El nu era stăpân pe ea, ci amândoi stăpâneau împreună. El era stăpânul întregii făpturi şi Eva era una cu el. Ba mai mult, cum am mai spus: ea era văzută şi binecuvântata în el. Omul era în planul lui Dumnezeu, iar femeia era trebuincioasă omului, de aceea a şi fost făcută. Omul se iveşte cel dintâi, şi femeia e văzută în el; apoi e făcută din el. Nici o icoană pre-închipuitoare nu e mai însemnată şi mai bogată în învăţătură ca aceasta. Nu doar că vreo învăţătură oarecare s-ar putea întemeia vreodată pe o icoană pre-închipuitoare; dar, când o învăţătură se află bine lămurită în alte părţi ale Scripturii, suntem pregătiţi atunci să pricepem, să preţuim, şi să ne minunăm de icoana pre-închipuitoare.

În Psalmul 8, găsim o zugrăvire minunată a omului, stăpânind lucrările lui Dumnezeu: „Când privesc cerurile, lucrarea mâinilor Tale, luna şi stelele, pe care le-ai făcut, îmi zic: „Ce este omul, ca să te gândeşti la el? Şi fiul omului ca să-l bagi în seama? L-ai făcut cu puţin mai pe jos decât Dumnezeu, şi l-ai încununat cu slavă şi cu cinste, i-ai dat stăpânire peste lucrurile mâinilor Tale, toate le-ai pus sub picioarele lui: oile şi boii laolaltă, fiarele câmpului, pasările cerului şi peştii mării, tot ce străbate cărările mărilor". Aici ni se arată numai omul, căci femeia e văzută în om. Tot aşa şi despre taina Bisericii: nu găsim nici o descoperire cu privire la ea în cărţile Vechiului Testament. Vorbind despre această taină, apostolul zice: „Care n-a fost făcută cunoscută fiilor oamenilor în celelalte veacuri în felul cum a fost descoperită acum sfinţilor apostoli şi prooroci ai lui Hristos prin Duh" (Efes 3.1-11). Iată de ce şi Psalmul 8 nu vorbeşte decât de om, căci bărbatul şi femeia sunt socotiţi împreună, ca făcând un singur trup. Toate aceste icoane pre-închipuitoare îşi vor avea, în veacurile viitoare, împlinirea lor desăvârşită. Atunci, al doilea Adam, Domnul venit din cer – Hristos – va şedea pe scaunul Său de domnie, cu Biserica, mireasa Lui, şi va împăraţi peste făptura înnoită. Această Biserică s-a născut din mormântul lui Hristos, face parte din trupul său, din carnea şi din oasele Lui. El e capul; ea, trupul, şi nu fac împreună decât un om. Din această pricină, Biserica va avea parte de un loc deosebit în slava. Nici o fiinţă nu era legată de Adam ca Eva, pentru că nici o altă fiinţă nu era o parte din el însuşi. Tot aşa Biserica va avea parte de locul cel mai apropiat de Hristos în slava ce va veni.

Nu numai ce va fi Biserica, ci chiar ce este, ne pune în uimire. Acum ea este trupul, al cărui cap e Hristos. Este şi templul în care locuieşte Dumnezeu. Ce fel de credincioşi se cade să fim noi, faţă de vrednicia de azi şi de slava de care va avea parte Biserica din care şi noi facem parte! Se cade dar să umblăm în sfinţenie, să avem o viaţă predată în totul lui Dumnezeu, despărţită de cele lumeşti şi trăită numai pentru Dumnezeu. Să dea Dumnezeu ca, prin puterea Sfântului Duh, să pricepem aceste lucruri, pentru ca să ne dăm mai bine seama de felul cum trebuie să ne purtăm, potrivit cu chemarea pe care o avem. „Dumnezeu să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeţi care este nădejdea chemării Lui, care este bogăţia slavei moştenirii Lui în sfinţi, şi care este faţa de noi, credincioşii, nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfăşurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morţi, şi L-a pus să şadă la dreapta Sa, în locurile cereşti, mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie, şi de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci şi în cel viitor. El i-a pus totul sub picioare, şi L-a dat căpetenie peste toate lucrurile Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plineşte totul în toţi" (Efes 1.18-23).

În acest capitol, două învăţături de seamă ne izbesc luarea aminte: „ziua a şaptea" şi „râul". Puţine învăţături au stârnit atâtea certuri de vorbe şi atâtea păreri felurite ca sabatul, cu toate ca Sfânta Scriptură ne arata aceasta învăţătura în chipul cel mai lămurit, pentru cel care vrea cu adevărat să se supună învăţăturii lui Dumnezeu. Vom cerceta cu de-amănuntul, la locul său, porunca de a păzi sabatul; aici însă, nu e vorba de nici o poruncă dată omului, ci găsim scris numai că: „în ziua a şaptea, Dumnezeu s-a odihnit de toată lucrarea pe care o făcuse" (verset. 2).

„Astfel au fost sfârşite cerurile şi pământul, şi toată oştirea lor. În ziua a şaptea, Dumnezeu şi a sfârşit lucrarea pe care o făcuse; şi Dumnezeu a binecuvântat ziua a şaptea şi a sfinţit-o pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea lui pe care o făcuse" (verset. 1-3). Aceste cuvinte ne arata că Dumnezeu s-a odihnit, pentru că îşi sfârşise toata lucrarea: nici vorbă nu este aici de o poruncă dată omului. Acela, care lucrase şase zile, îşi isprăvise toata lucrarea si S-a odihnit. Atât şi nimic mai mult. Toate cele făcute erau desăvârşite; toate erau foarte bune; toate erau cum le făcuse El însuşi şi acum se odihnea în mijlocul făpturii Lui. „Stelele dimineţii izbucneau în cântări de bucurie şi toţi fii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie" (Iov 38. 7). Dumnezeu îşi isprăvise lucrarea şi acum se odihnea, adică ţinea un sabat. Este singurul sabat pe care Dumnezeu l-a sărbătorit vreodată, dacă ne ţinem numai de ceea ce aflăm în Scripturi. Mai târziu, Dumnezeu a poruncit omului să păzească sabatul, şi omul n-a fost în stare sa ţină porunca lui Dumnezeu. Însă nicăieri nu se mai găsesc aceste cuvinte: „Dumnezeu s-a odihnit" dimpotrivă, Isus a zis: „Tatăl Meu lucrează până acum şi Eu de asemenea lucrez" (Ioan 5. 16). Sabatul nu s-a mai putut deci ţine, potrivit cu adevărata lui însemnare, decât acolo unde nu mai era nimic de făcut, adică în mijlocul unei făpturi curate şi scutită de orice prihană a păcatului. Dumnezeu nu se poate odihni câtă vreme păcatul stăpâneşte în lume. Spinii, mărăcinii şi suspinele făpturii de azi vestesc sus şi tare ca Dumnezeu trebuie să lucreze, nu să se odihnească. Cum s-ar putea odihni Dumnezeu în mijlocul mărăcinilor şi spinilor, în mijlocul gemetelor, lacrimilor, bolii, morţii, desfrânării şi crimelor unei lumi vinovate şi stricate? S-ar putea odihni Dumnezeu în mijlocul unor astfel de împrejurări? Oriunde Sf. Scriptură ne face cunoscut, că Dumnezeu n-a ţinut până acum decât un singur sabat, anume acela despre care vorbeşte capitolul 2. „Ziua a şaptea" a fost sabatul. Ziua aceasta arata că făptura era gata; dar, prin căderea omului, aceasta făptură s-a stricat şi odihna din ziua a şaptea a încetat; de atunci Dumnezeu lucrează necurmat: „Tatăl Meu lucrează până acum, şi Eu de asemenea lucrez" şi Sf. Duh lucrează. Nici Hristos, când era pe pământ, n-a ţinut nici un sabat. El şi-a săvârşit lucrarea în chip strălucit; iar în ziua sabatului a fost în mormânt! Da, cititorule, Domnul Hristos, Dumnezeu întrupat, Domnul sabatului a petrecut ziua a şaptea în întunericul şi în tăcerea mormântului. Faptul acesta nu vorbeşte oare sus şi tare, şi nu cuprinde el o adâncă învăţătură? Ar fi stat Fiul lui Dumnezeu în mormânt în ziua sabatului, dacă această zi ar fi trebuit sa fie petrecuta în odihna, în pace, şi într-o adâncă încredinţare că nu mai era nimic de făcut? Dar chiar mormântul lui Isus ne vorbeşte de neputinţa de a ţinea sabatul. Acest mormânt, în care stă Domnul sabatului în ziua a

şaptea, ne arată ca omul este o făptura căzuta, vinovată, fără ajutor. Ea îţi desăvârşeşte umblarea în păcat, răstignind pe Domnul Măririi, şi punând, la intrarea mormântului Sau, o piatră mare, ca, dacă va fi cu putinţă, să-l ţină mereu acolo. Şi astfel, în vreme ce Fiul lui Dumnezeu este în mormânt, omul îşi serbează ziua sabatului! Ce ciudăţenie! Hristos este în mormânt ca să aşeze din nou sabatul întrerupt, şi omul încearcă să păzească sabatul, ca şi cum totul ar fi în buna rânduială! Omul îşi serbează sabatul lui, nu sabatul lui Dumnezeu: sabat fără Hristos şi fără Dumnezeu! o formă goală, fără putere şi fără nici un preţ!

Dar, va zice cineva, ziua a şaptea a ajuns ziua întâi; aşa că toate cele ce se potriveau cu ziua a şaptea au trecut asupra zilei întâi. Nu cred ca această părere se poate întemeia pe Scriptură. Şi pe ce altă temelie s-ar putea sprijini ea? N-ar fi deloc greu să se dea la lumină o astfel de părere, dacă s-ar găsi în Cuvântul lui Dumnezeu. Dar nici vorbă de aşa ceva; dimpotrivă Cuvântul lui Dumnezeu, în deosebi Noul Testament, întăreşte, în chip hotărât, tocmai deosebirea dintre ziua a şaptea şi cea dintâi. Aşa, în capitolul 28 al Ev. după Matei, citim: „La sfârşitul zilei sabatului, când începea să se lumineze înspre ziua dintâi a săptămânii...” „Ziua dintâi a săptămânii nu este deci sabatul strămutat din ziua a şaptea într-o altă zi ci o zi cu totul nouă; este întâia zi a unei rânduieli noi, nu cea din urmă zi a unei rânduieli vechi. „Ziua a şaptea” stă în legătură cu pământul şi cu odihna pământească; „Ziua dintâi a săptămânii”, dimpotrivă, stă în legătură cu cerul şi cu odihna cerească. Deosebirea este nespus de mare, atât în ce priveşte învăţătura, cât şi în ce priveşte viaţa de toate zilele. Dacă sărbătoresc „ziua a şaptea”, mă socotesc, eu însumi, prin acest fapt, un om pământesc, fiindcă această zi, cum am arătat, este în legătură cu odihna pământească, odihna facerii lumii. Dar dacă, prin învăţătura Scripturii şi a Duhului lui Dumnezeu, mi s-a lămurit însemnătatea „zilei dintâi a săptămânii”, numaidecât o să pricep şi legătura strânsă dintre ziua aceasta şi noua rânduială a lucrurilor. Aceasta rânduială este cu totul cerească şi are ca temelie veşnică moartea şi învierea lui Hristos. Ziua a şaptea era în legătura cu Israel şi cu pământul; ziua dintâi a săptămânii e în legătură cu Biserica şi cu cerul.

Ceva mai mult, luaţi seama că Dumnezeu poruncise lui Israel să păzească ziua sabatului; pe când ziua dintâi a săptămânii o dă Bisericii ca un dar, de care ea e chemată să se bucure. Sabatul este piatra de încercare a stării morale a lui Israel; cea dintâi zi a săptămânii este dovada lămurită a primirii veşnice a Bisericii; sabatul arata ceea ce putea să facă Israel pentru Dumnezeu; cea dintâi zi a săptămânii face cunoscut pe deplin ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi.

Niciodată nu vom putea preţui îndeajuns însemnătatea „zilei Domnului”, cum se mai numeşte ziua întâi a săptămânii în capitolul 1 al Apocalipsei. Această zi, fiind ziua în care Hristos a înviat dintre cei morţi, nu arată terminarea facerii lumii, ci biruinţa slăvită şi desăvârşită a răscumpărării. Sărbătorirea zilei întâi a săptămânii nu este, cum am mai văzut, o robie sau un jug pentru creştin; ci, dimpotrivă, creştinul e prea fericit să serbeze această zi măreaţă. Astfel vedem pe cei dintâi creştini adunaţi în ziua întâi a săptămânii ca să frângă pâinea (Faptele 20.7). Deci deosebirea între Sabat şi ziua întâi a săptămânii este pe deplin întărită în aceasta vreme a istoriei Bisericii. Iudeii serbau sabatul în sinagogile lor, citind „legea şi proorocii” (Faptele 15. 21); iar creştinii serbau ziua întâi a săptămânii adunându-se ca să frângă pâinea. Nu este, în toată Sf. Scriptură, nici un singur verset măcar, unde ziua întâi a săptămânii să fie numita sabat; dar sunt multe dovezi care arata că este o mare deosebire între aceste două zile.

De ce atunci o astfel de luptă pentru ceea ce nare nici o temelie în Scriptură? Iubiţi, cinstiţi şi sărbătoriţi ziua Domnului; căutaţi sa fiţi „în duh” în ziua aceea ca apostolul; lăsaţi la o parte îndeletnicirile voastre pământeşti, pe cât vă este cu putinţă; dar totodată daţi acestei zile numele şi locul ce i se cuvin; pricepeţi bine pe ce fel de învăţătura este întemeiată; lăsaţi-i felul ei deosebit de a fi; şi mai ales nu încătuşaţi pe credincios, ca într-un jug de fier, cu ţinerea zilei a şaptea; căci pentru el, sărbătorirea zilei dintâi este un dar fericit şi sfânt. Nu coborâţi pe credincios din cer, unde se bucura de odihnă, pe pământ, unde nu poate găsi această odihnă. Nu cereţi de la el să păzească o zi pe care Stăpânul sau a petrecut o în mormânt, în loc să se bucure în prea fericita zi în care El a părăsit mormântul. Citiţi cu de-amănuntul Matei 28. 1-6;Luca 24.1;Ioan 20.1,19,26;Fapte 20.7;1Cor 16.2;Apoc 1.10;Fapte 13.14;17.2;Col 2.16;Gal 4.10-11.

Nu trebuie, însă, să se creadă că pierdem din vedere faptul însemnat, că sabatul are să mai fie sărbătorit pe pământul lui Israel şi în toată făptura: „Rămâne dar o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu” (Evr 4. 9). Când Fiul lui Avraam, al lui David şi al omului, îşi va lua locul de Stăpân peste tot largul pământului, atunci va fi un sabat măreţ, o odihnă pe care păcatul n-are s-o mai strice niciodată. Dar acum, Fiul nu e primit, şi toţi acei care-L cunosc şi-L iubesc sunt chemaţi „să iasă afară din tabără la El şi să sufere ocara Lui” (Evr 13.13). N-ar fi nici o ocară, dacă pământul ar putea sărbători sabatul; dar faptul ca unii oameni caută să facă din „ziua întâi a săptămânii” „sabatul”, ne arată lămurit starea în care se află aceşti oameni. O astfel de stare nu este decât încercarea de a se întoarce la o stare de lucruri şi la un fel de sfinţenie cu totul pământesc. Se prea poate ca un mare număr de credincioşi să nu înţeleagă lucrul acesta şi să ţină cu sfinţenie „ziua sabatului”, potrivit felului lor de a înţelege. Dar dacă trebuie să respectăm cugetul acestor creştini şi să avem grijă să nu jignim pe nimeni, avem totuşi dreptul, şi doar aceasta este datoria noastră, să întrebăm pe ce fel de temelie biblica se reazemă astfel de încredinţări? Căci, aici n-avem a face nici cu cugetul, nici cu încredinţările oamenilor, ci cu Dumnezeu însuşi, descoperit în Cuvântul Lui; de aceea cerem de la fiecare cititor credincios să-şi dea bine seama de starea lui faţa de „ziua a şaptea” sau „sabat”, cum şi faţa de „ziua întâi a săptămânii” sau „ziua Domnului”.(Notă: Cu privire la sabat adăugăm că unii credincioşi, numai ca să-şi arate slobozenia, lucrează Duminica întocmai ca în toate zilele săptămânii, se fac vinovaţi de sminteală faţă de fraţii lor. O astfel de purtare nu poate porni din Duhul lui Hristos. Dacă în mintea mea mă simt slobod şi mi-este lămurit că pot lucra Duminica, totuşi trebuie să respect cultul fraţilor mei, care n-au aceleaşi păreri. Afară de aceasta, nu cred că cei ce se poartă astfel pricep întocmai adevăratele şi scumpele privilegii, care stau în legătură cu ziua Domnului. Ar trebui să fim prea recunoscători că putem lăsa în această zi orice lucru şi orice petrecere pământească, în loc să ne afundăm de bună voie în ele, ca să arătăm că suntem slobozi. În multe ţări, legea Statului opreşte lucrul Duminica. Credem că această măsură e voită de Dumnezeu, şi că este un mare har pentru credincioşi. De altfel, ştim prea bine, că inima omenească, zgârcită şi lacomă, ar despoia cu bucurie pe credincioşi de scumpul lor prilej să se închine lui Dumnezeu cu fraţii lor în ziua Domnului şi cine ar putea zugrăvi înrâurirea vătămătoare pe care o are asupra sufletului o muncă necurmată? Credincioşii, care, de luni dimineaţa până sâmbătă seara trag, în piept aerul greu al birourilor, al prăvăliilor, al fabricii, ori al atelierului, pot să răspundă.)

Sa vedem acum legătura dintre „sabat” şi „râul” ce ieşea din Eden. Pentru întâia oară se pomeneşte în Scriptură de „râuri dumnezeieşti” (vezi şi Ps 65. 9), anume în legătură cu odihna lui Dumnezeu.

Când se odihnea Dumnezeu în lucrările Sale, totul era plin de binecuvântare; căci Dumnezeu nu putea să ţină un sabat, fără ca să se răspândească peste tot largul pământului vreo înrâurire sfântă şi binecuvântată. Însă, vai! râurile care curg din Eden, locul odihnei pământeşti, sunt oprite degrabă din cursul lor, pentru că păcatul a întrerupt odihna facerii lumii. Totuşi, slavă Domnului, păcatul n-a oprit pe Dumnezeu în lucrarea sa; ci n-a făcut decât sa-i deschidă un nou câmp de lucru, şi, pretutindeni, unde lucrează Dumnezeu, se vede şi râul curgând. Astfel, când mâna Lui puternică şt braţul Sau întins călăuzesc oştirile pe care le-a răscumpărat, ducându-le prin nisipul sterp al

pustiului, vedem iar curgând un râu în pustie. Râul acesta nu curge din Eden, ci din stânca întredeschisă, care este o icoană frumoasă şi potrivită cu planul, după care harul lui Dumnezeu lucrează faţa de păcătoşi şi se îngrijeşte de toate nevoile lor. Aici nu e vorba numai de facerea lumii, ci şi de răscumpărare. „Stânca era Hristos" (1 Cor. 10. 4), Hristos lovit pentru lecuirea poporului său. Stânca întredeschisă era în legătură cu locuinţa lui Dumnezeu în Cort. Aceasta legătură este de o frumuseţe deosebită: Dumnezeu locuind într-un cort şi Israel bând apă din Stâncă! Ce grai lămurit pentru orice ureche deschisă şi ce învăţătură pentru orice inimă predată cu totul Domnului.

Pe măsura ce înaintăm în istoria căilor lui Dumnezeu, vedem râul pornind în altă parte. „În ziua de pe urmă, care era ziua cea mare a praznicului, Isus a statut în picioare şi a strigat: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine şi să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura" (Ioan 7.37-38) Aici vedem că râul iese dintr-un alt izvor şi curge într-altă parte. De fapt este tot acelaşi izvor, adică însuşi Dumnezeu; dar, în Isus, acest izvor este în Dumnezeu, cunoscut într-o legătură nouă. În capitolul 7 al Ev. după Ioan, Domnul Isus ni se arată în duh, în afară de rânduiala firească a lucrurilor, ca izvorul de apa vie; iar credinciosul ni se arată ca mijlocul de scurgere al acestui izvor. Altă dată Edenul trebuia să-şi răspândească apele afară din grădină, ca să ude pământul şi să-l facă să rodească. Tot aşa şi în pustie; îndată ce stânca e lovită, dă apă răcoritoare oştirilor însetate ale lui Israel. Tot aşa şi azi: oricine crede în Isus ajunge mijlocul prin care curg râurile binefăcătoare, pentru cei din jur. Astfel cel credincios ajunge mijlocul de revărsare al feluritelor daruri ale lui Hristos, pentru binele unei lumi sărmane şi ticăloase; şi cu cât o să semene mai cu dărnicie, cu atât o să secere mai din belşug: „Unul, care dă mai cu mână largă, ajunge mai bogat; şi altul, care economiseşte prea mult, nu face decât să sărăcească" (Prov 11.24). Astfel, creştinul se află într-o stare în care se foloseşte de darurile cele mai de preţ, şi în care, în acelaşi timp, e încărcat cu cea mai de seamă răspundere. El este chemat sa fie un martor neclintit al harului Aceluia în care crede, şi să arate neîncetat acest har.

Cu cât o să-şi înţeleagă mai bine darurile, cu atât o să-şi împlinească mai bine chemarea. Cu cât o să se hrănească mai mult şi fără întrerupere din Hristos, cu cât o să-şi pironească plivirea mai mult asupra lui Isus, cu atât mai mult Mântuitorul nostru, în veci proslăvit, va locui În inima sa; iar viaţa şi firea lui vor fi o mărturie, adevărată şi neîndoielnică, despre harul ce i s-a descoperit lui şi pe care-l preţuieşte. Totodată, credinţa este puterea slujbei, puterea mărturisirii şi puterea închinării. Dacă nu trăim „în credinţa în Fiul lui Dumnezeu, care ne-a iubit şi s-a dat pe sine însuşi pentru noi" (Gal 2.20), nu vom fi nici slujitori folositori, nici martori credincioşi, nici adevăraţi închinători. Poate c-o să lucrăm mult, fără însă să slujim lui Hristos; sau că vom vorbi mult, totuşi fără să mărturisim pe Hristos; şi să ne arătăm ca foarte evlavioşi, fără însă să ne închinăm Lui în duh şi adevăr.

În sfârşit, mai găsim „râul lui Dumnezeu" în cel din urmă capitol al Apocalipsei. „Şi mi a arătat un râu cu apa vieţii, limpede cum e cristalul, care ieşea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu şi al Mielului" (Apoc 22.1). Iată râul de care vorbeşte Psalmistul, şi care înveseleşte cetatea lui Dumnezeu, „sfântul locaş al locuinţelor Celui Prea Înalt" (Ps 46.4. Vezi şi Ezech 47.1-12, şi Zah 14.8). Nimic nu mai poate să-i spurce izvorul, sau să i taie cursul apelor. „Scaunul de domnie al lui Dumnezeu" este icoana nestrămutării celor veşnice; iar starea de faţă a „Mielului" înseamnă că acest scaun stă pe temelia nezguduită a unei răscumpărări veşnice. Aici nu e vorba de scaunul Ziditorului lumii, nici de scaunul de domnie al lui Dumnezeu, care, în pronia Sa, cârmuieşte toate, ci de scaunul de domnie al Dumnezeului răscumpărător. Când văd pe „Miel", ştiu care sunt legăturile între scaunul de domnie al lui Dumnezeu şi mine, ca păcătos. Numai scaunul de domnie al lui Dumnezeu, singur, m-ar îngrozi; dar când Dumnezeu se descopere în persoana „Mielului", groaza se duce şi cugetul se potoleşte. Căci sângele Mielului curăţeşte cugetul de orice pată a păcatului, punându-l într-o stare de deplină slobozenie faţă de o sfinţenie desăvârşita, care nu poate suferi păcatul. Toate cerinţele sfinţeniei dumnezeieşti au fost împlinite pe deplin pe crucea de pe Golgota. Cu cât înţelegem mai mult sfinţenia aceasta, cu atât mai mult vom preţui şi crucea, şi toată lucrarea crucii. „Harul să stăpânească dând neprihănirea, ca să dea viata veşnică, prin Isus Hristos, Domnul nostru" (Rom 5. 21). De aceea şi Psalmistul îndeamnă pe sfinţi să laude pe Domnul, amintindu-le sfinţenia lui Dumnezeu. Un rod de preţ al răscumpărării este lauda; însă înainte ca un creştin sa poată lăuda, aducându-şi aminte de sfinţenia lui Dumnezeu, trebuie să-şi înfăţişeze bine ce este sfinţenia aceasta, luându-şi locul, prin credinţă, dincolo de cruce; adică nu de partea oamenilor şi a morţii, ci de partea lui Dumnezeu şi a învierii, dacă pot zice aşa.

După ce am urmărit cursul râului de la Geneza până la Apocalipsă, să vedem acum, în scurt, starea lui Adam în Eden. Am mai văzut odată pe Adam ca o icoana pre-închipuitoare a lui Hristos; acum însă avem să-l privim nu numai ca icoana pre-închipuitoare, ci şi ca persoană. Trebuie să-l privim nu numai ca înfăţişătorul desăvârşit al celui de al doilea om „Domnul cerului", ci să-l privim şi din punct de vedere al răspunderii sale personale. În mijlocul arătării frumoase a făpturii din Eden, Dumnezeu pusese o mărturie; mărturia aceasta era totodată şi o încercare pentru făptură: vorbea de moarte în mijlocul vieţii, căci Dumnezeu zisese: „În ziua în care vei mânca din el, vei muri negreşit" (verset. 17). Cuvânt ciudat şi măreţ, şi totuşi trebuincios! Viaţa lui Adam atârna de deplina lui ascultare. Legătura care-l ţinea strâns lipit de Dumnezeu era ascultarea, întemeiată pe o încredere desăvârşită în adevărul şi în iubirea Aceluia, care-l pusese în starea de seamă pe care o avea. Cât timp Adam s-a încrezut în Dumnezeu, a fost în stare să-L asculte. Vom vedea, în cap. 3, însemnătatea şi adevărul acestui fapt; aici vreau numai să atrag luarea aminte cititorului asupra deosebirii izbitoare dintre mărturia statornicită în Eden şi mărturia economiei vremurilor de faţă. În Eden, în vreme ce totul era viaţa, Dumnezeu vorbeşte de moarte; dimpotrivă, acum când totul e supus morţii, Dumnezeu vorbeşte de viaţă; căci s-a zis: „În ziua în care vei mânca din el vei muri negreşit" (verset. 17); acum dimpotrivă zice: „Crede şi vei trai"! întocmai după cum în Eden, vrăjmaşul a căutat să nimicească mărturia lui Dumnezeu în ce priveşte urmarea neascultării, adică a mâncării din rodul oprit, tot aşa Satana caută astăzi să nimicească mărturia lui Dumnezeu, în ce priveşte urmarea credinţei în Evanghelie. Dumnezeu zisese: „În ziua în care vei mânca din el vei muri negreşit" (verset. 17) – iar şarpele a zis: „Hotărât, că nu vei muri" Azi. când Sf. Scriptură vesteşte lămurit că „cine crede în Fiul are viata veşnică" (Ioan 3, 36), acelaşi şarpe caută să încredinţeze pe oameni că n-au viaţa, şi că nu pot să pretindă s-o aibă decât după ce vor fi simţit şi făcut cine ştie ce lucruri. Dacă până acum n-ai crezut, din toată inima, mărturia lui Dumnezeu, iubite cititor, te rog, ascultă mai de grabă Cuvântul Domnului şi lasă vorbele amăgitoare ale şarpelui. „Adevărat, adevărat vă spun, că cine asculta cuvintele Mele, şi crede în Cel ce M-a trimes, are viaţa veşnică, şi nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viaţă" (Ioan 5.24).

Partea aceasta a Genezei ne înfăţişează starea de dărăpănare a lucrurilor despre care am vorbit până acum. Ea cuprinde învăţături de cea mai mare însemnătate, şi, cu drept cuvânt, a fost întrebuinţată în toate timpurile de toţi aceia, cari, cu toată tăria, au vestit adevărul, în privinţa pierzării omului şi a mijlocului de scăpare dat de Dumnezeu.

Şarpele se apropie de cei dintâi strămoşi ai noştri, cu o întrebare obraznică, vrând să arunce îndoiala asupra spuselor dumnezeieşti. Întrebarea aceasta este începutul tuturor întrebărilor nelegiuite puse de credincioşii şarpelui, întrebări care nu se pot îndepărta de cât cu autoritatea dumnezeiască a Sfintelor Scripturi. Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: „Să nu mâncaţi din toţi pomii din grădină"? (verset 1). Iată întrebarea. Dacă Cuvântul lui Dumnezeu ar fi „locuit din belşug" în inima Evei (Col 3.16), răspunsul ei ar fi fost simplu, drept şi hotărât. Nu e alt chip să răspundem întrebărilor şi ademenirilor diavolului, decât să le privim ca venind de la el şi să le lepădăm prin Cuvântul lui Dumnezeu.

Fiindcă dacă nu se dă ascultare numai o clipă, suntem în primejdie să ne pierdem singura putere cu care ne-am putea împotrivi. Diavolul nu se dă chiar pe faţă Evei, zicând: „Eu sunt Satana, duşmanul lui Dumnezeu şi vin ca să-L ponegresc şi să vă pierd”. Astfel de vorbe n-ar fi fost potrivite cu firea şarpelui: si totuşi tocmai pomenirea lui Dumnezeu o face, ridicând îndoieli în mintea omului. Căci a primi întrebarea: „Oare a zis Dumnezeu”, când ştii lămurit că Dumnezeu a vorbit, nu înseamnă decât necredinţă pe faţă. Numai faptul că primeşti întrebarea, dovedeşte că nu eşti în stare să te împotriveşti. Chiar felul de a răspunde al Evei arată că ea primise, în inima sa, întrebarea vicleană a şarpelui; ea nu s-a ţinut strâns lipită de Cuvântul lui Dumnezeu, ci a adăogat ceva la acest Cuvânt. Adăugarea sau înlăturarea vreunei vorbe din Cuvântul lui Dumnezeu arată că acest Cuvânt nu locuieşte din belşug în inima ta, nici nu-ţi stăpâneşte cugetul. Dacă-şi găseşte cineva fericirea în ascultare, şi-şi face din ea băutura şi hrana de fiecare zi şi trăieşte din orice cuvânt „care iese din gura lui Dumnezeu” – va ajunge să cunoască bine Cuvântul şi nu va sta nepăsător, când vine ispita. În lupta Sa cu Satana, Domnul Isus întrebuinţa Cuvântul cât se poate de potrivit, pentru că se hrănea din el clipă de clipă şi-şi dădea bine seama de toată însemnătatea lui.

Tocmai de aceea Domnul Isus nu pune o singură clipă la îndoială acest cuvânt.

Eva însă pune la îndoială cuvintele lui Dumnezeu şi mai adaogă ceva de la ea. Porunca era simplă: „Să nu mâncaţi din toţi pomii din gradină”. De ce să mai adaoge ea: „nici să nu vă atingeţi de el”? Dumnezeu nu vorbise de atingere şi astfel, fie din neştiinţa, fie din nepăsare, nu se încredea în Sfântul Cuvânt al lui Dumnezeu şi deci nici vorba nu putea fi de supunere faţă de acest Cuvânt. „Cât priveşte legăturile cu oamenii, eu după cuvântul buzelor Tale, mă feresc de calea celor asupritori” (Ps 17. 4).

Cuvântul lui Dumnezeu, tocmai pentru că e Cuvântul lui Dumnezeu, cere încredere desăvârşită şi mai ales supunere fără cârtire.

A te îndoi, când Dumnezeu a vorbit, este un blestem. Suntem doar nişte făpturi, iar Dumnezeu ne este Ziditorul; aşa că, pe bună dreptate, El poale să ne ceară şi încredere şi ascultare. Poate să spună cât o vrea cel necredincios că această ascultare este „o ascultare orbă”, dar credinciosul o numeşte „o ascultare pricepută”, fiindcă această ascultare e întemeiată pe adânca încredinţare, pe care o are, că el ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă n-are cineva această încredinţare cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu, se poate zice, cu drept cuvânt, că un astfel de om este în întuneric, deoarece nici măcar o singură rază de lumina, fie în noi, fie afară din noi, vorbind duhovniceşte, de bună seamă, nu poate să izvorască decât din acest Cuvânt curat şi veşnic. Să fim încredinţaţi că Dumnezeu a vorbit: atât ne trebuie. Căci atunci ascultarea ajunge să fie cea mai de seamă însuşire a lucrării noastre. Când am ajuns la încredinţarea că Dumnezeu a vorbit, atunci nici un om, nici o adunare de oameni nu ne poate opri ca să lucrăm potrivit acestei încredinţări, adică ascultând, fără şovăire, pe Dumnezeu în tot ce a vorbit. Aşa că oricine cere o altfel de ascultare decât aceea pe care trebuie s-o dăm numai Cuvântului lui Dumnezeu, se arată şi trufaş şi hulitor.

Necredinţa poate să se îndoiască dacă Dumnezeu a vorbit sau nu; iar credinţa deşartă poate sa se încreadă mai mult în hotărârile oamenilor” decât în ce spune Dumnezeu; şi una şi alta se arata trufaşe şi hulitoare, vrând să ne răpească încrederea în Cuvântul lui Dumnezeu. Şi odată cu răpirea încrederii se duce şi binecuvântarea, care însoţeşte totdeauna ascultarea de Cuvânt. Căci ori de câte ori ascultăm de Cuvântul lui Dumnezeu, avem numaidecât o binecuvântare; dar, de îndată ce sufletul şovăie, vrăjmaşul va căuta, pe toate căile, să-l îndepărteze tot mai mult de Dumnezeu. Astfel în capitolul pe care îl cercetăm acum, Satana după ce intră în vorbă cu Eva, îi pune întâi o întrebare: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat”? şi în urma spune: „Hotărât, ca nu veţi muri”! (verset 4). Mai întâi pune la îndoială Cuvântul lui Dumnezeu; apoi se împotriveşte pe faţă. la ceea ce a zis Dumnezeu. Această îndrăzneală nemaipomenită a dracului ajunge să dovedească, pe deplin, cât de primejdios este să laşi ca să-ţi pătrundă în inimă cea mai mică îndoiala cu privire la descoperirea făcută de Dumnezeu în Cuvântul Lui, cât şi cu privire la desăvârşirea acestei descoperiri. Felul de a gândi al oamenilor este rudă de aproape cu necredinţa mărturisită; iar necredinţa, care îndrăzneşte să judece sau să pună la îndoială Cuvântul lui Dumnezeu, nu e departe de tăgăduirea lui Dumnezeu. Dacă Eva n-ar fi căzut în slăbiciune şi în nepăsare faţa de Cuvântul lui Dumnezeu, n-ar fi ascultat de minciuna diavolului.

Şi astfel Eva, în această împrejurare, rămâne de învăţătură pentru toţi câţi sunt în primejdie să cadă în mrejele îndoielii. Nu este nici o siguranţă în afară de o credinţă întemeiată pe încredinţarea că toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu (2Tim 3. 16). Cel care are aceasta încredinţare va avea un răspuns lămurit la orice cuvânt ridicat împotriva Sfintei Scripturi. „Nimic nu este nou sub soare” (Ecl 1. 9). Căci răul care, strică izvoarele cugetului şi simţământului religios în cele mai frumoase părţi ale pământului, este şi azi acelaşi, care a atins şi a pierdut inima Evei în Eden. Eva a ascultat întrebarea diavolului: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat?” Şi acest pas a dus-o la pierzare: pas cu pas a ajuns să se plece înaintea şarpelui şi să şi-l ia ca Dumnezeul ei şi ca izvorul adevărului.

Da, cititorule, aşa a luat şarpele locul lui Dumnezeu, iar minciuna a înlocuit adevărul lui Dumnezeu. Si ce s-a întâmplat cu cel dintâi om, se întâmplă şi cu urmaşii săi; Cuvântul lui Dumnezeu nu poate pătrunde în inima omului, căci inima lui e deschisă numai minciunii Satanei. De aceea Domnul a zis lui Nicodim: Trebuie să vă naşteţi din nou (Ioan 3. 7).

E bine să luăm seama că Diavolul, pentru ca să zdruncine încrederea Evei în adevărul lui Dumnezeu şi ca s-o pună sub stăpânirea lui, face pe Eva să creadă că mărturia lui Dumnezeu nu e întemeiată pe iubire. „Dar Dumnezeu ştie că, în ziua când veţi mânca din el, vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul” (Verset 5). Ca şi cum diavolul ar fi zis: „Vă este de mare folos să mâncaţi din acest pom, pe care Dumnezeu vi-l opreşte, de ce să credeţi mărturia lui Dumnezeu? Cum vă puteţi încrede în cineva care nu vă iubeşte? Căci, dacă v-ar iubi, cum v-ar opri să vă bucuraţi de un folos vădit? – Dacă Eva s-ar fi încrezut în bunătatea lui Dumnezeu, ar fi fost la adăpost, s-ar fi împotrivit acestei ademeniri, şi ar fi răspuns şarpelui: „Mă încred În bunătatea lui Dumnezeu şi socotesc că este cu neputinţa sa nu-mi dea tot ce este cu adevărat bun pentru mine. Mi-ar da cu siguranţă voie să mănânc şi din acest pom, dacă mi-ar fi de folos; dar faptul că Dumnezeu nu-mi dă voie, dovedeşte tocmai că, mâncând, nu mi-ar fi de folos. Sunt încredinţată de iubirea şi de adevărul lui Dumnezeu şi te privesc ca pe un viclean, venit aici ca să-mi abaţi inima de la izvorul oricărei bunătăţi şi al oricărui adevăr: înapoia mea Satano”! Acest răspuns ar fi fost hotărâtor; dar Eva nu l-a dat, s-a îndepărtat de dragoste şi de adevăr si totul a fost pierdut. În inima omului căzut, nu mai este loc nici pentru iubirea, nici pentru adevărul lui Dumnezeu până în clipa, când Duhul lui Dumnezeu le pune din nou, prin naşterea din nou.

Şi acum, să vedem în ce stă iubirea lui Dumnezeu, întâi de toate această iubire se arată, în chip lămurit, în trimeterea Domnului Isus ca să arate pe deplin ceea ce este cu adevărat Dumnezeu. „Harul şi adevărul”, adică tocmai ce a pierdut omul prin căderea în păcat „au venit prin Isus Hristos” (Ioan 1.17). Isus a fost martorul credincios al lui Dumnezeu (Apoc 1. 5). Aşa că Isus descopere pe Dumnezeu aşa cum este El: adevărul însuşi; dar, în Isus, adevărul acesta e unit cu descoperirea harului desăvârşit; încât descoperirea lui Dumnezeu, în Isus Hristos, este temelia mântuirii veşnice. „Şi viaţa veşnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat şi pe Isus Hristos, pe care L-ai trimes Tu” (Ioan 17. 3). Pierderea cunoştinţei lui Dumnezeu a avut ca urmare moartea; dar cunoştinţa lui Dumnezeu a avut şi are ca urmare

viaţa. Aşa că viaţa este cu totul în afară de noi şi atârna numai de Dumnezeu. Oricât de bine ar ajunge omul să se cunoască pe sine, tot nu poate spune că are viaţa veşnică, deoarece, în Biblie, nu este scris: „Şi aceasta este viaţa veşnică ca să se cunoască pe ei înşişi”, deşi cunoştinţa lui Dumnezeu şi cunoştinţa de sine sunt, în multe privinţe, legate una de alta. Viaţa veşnică stă în legătură cu cea dintâi, nu cu cea din urmă: Sa cunoşti pe Dumnezeu aşa cum este El, asta-i viaţa, şi toţi „cei ce nu cunosc pe Dumnezeu”, cum zice Scriptura, „vor avea ca pedeapsă o pierzare veşnică de la faţa Domnului” (2Tes 1. 9).

Aşadar soarta veşnică a omului atârnă de cunoaşterea sau necunoaşterea lui Dumnezeu – Dacă omul e răutăcios în gândurile, în cuvintele şi faptele sale, este din pricină că îi lipseşte cunoştinţa lui Dumnezeu; dacă însă este curat în gânduri, sfânt în vorbe, plin de har în fapte, acestea toate nu sunt decât urmarea firească a cunoştinţei ce o are despre Dumnezeu. Tot aşa stau lucrurile şi cu privire la viitorul omului. Cunoaşterea lui Dumnezeu este temelia nestrămutată a unei fericiri nemărginite şi a unei măriri veşnice. A nu-L cunoaşte pe El înseamnă pierzare veşnică.

E de mirat oare, că toată strădania Satanei n-avea altă ţintă decât să răpească făpturii cunoaşterea adevărată a lui Dumnezeu? El a făcut pe Eva să aibă o părere greşită despre Dumnezeu, făcând-o să creadă că Dumnezeu nu este bun. Iată rădăcina ascunsă a întregului rău. Aşa că n-are a face chipul luat de păcat, nici calea apucată ca să intre în sufletul omului: toate acestea nu sunt decât lăstarii care se ivesc din aceiaşi rădăcină: necunoaşterea lui Dumnezeu. Cel mai mare evlavios, ca şi cel mai mare binefăcător, dacă nu cunosc pe Dumnezeu, sunt tot atât de departe de viaţă şi de adevărata sfinţenie ca şi vameşul sau păcătoasa din Evanghelie. Tot atât de păcătos era şi fiul risipitor şi tot atât de depărtat de Tatăl era el, în clipa în care a părăsit casa părintească, ca şi când păştea porcii în ţara străină (Luca 15.13-15). Tot aşa a fost şi cu Eva: din clipa în care s-a smuls din mâna lui Dumnezeu şi a ieşit din starea ei de deplină atârnare de Cuvântul Său, a căzut sub stăpânirea Satanei, care i-a şi adus pierzarea.

În versetul 6, dăm peste trei lucruri, despre care vorbeşte apostolul Ioan: „Pofta firii pământeşti, pofta ochilor şi lăudăroşia vieţii” (1Ioan 2.16), trei lucruri, care, cum zice apostolul însuşi, cuprind „tot ce este în lume”. Îndată ce Dumnezeu a fost lăsat la o parte, aceste lucruri şi-au desfăşurat toată puterea fără nici o împotrivire. Dacă nu ne încredem în iubirea lui Dumnezeu, în adevărul Său, în harul şi în îndurarea Lui şi nu ne supunem în totul lui Dumnezeu, ne vom supune, în chip sigur, uneia din aceste trei porniri mai sus pomenite, sau chiar toate trei, cu alte cuvinte vom primi domnia Satanei.

Căci, la drept vorbind, omul n-are slobozenie cum îşi închipuie el. Dacă nu-l cârmuieşte Dumnezeu, fără doar şi poate, îl cârmuieşte Satana, chiar dacă lui i se pare că el se cârmuieşte singur. Aşa dar, cele trei mari unelte, pe care le întrebuinţează Satana, sunt: „Pofta firii pământeşti, pofta ochilor şi lăudăroşia vieţii”. Cu aceste trei unelte, Satana a întâmpinat pe Domnul Isus când L-a ispitit. Diavolul a început să ispitească pe al doilea Adam, îndemnându-l să-şi părăsească starea Lui de desăvârşită atârnare de Dumnezeu. „Porunceşte pietrei acesteia să se facă pâine”! De la Isus nu cere ca celui dintâi om să se înalţe, pe sine însuşi, mai sus decât era; ci cere să dea dovezi de ceea ce era El. Mai departe, dă lui Isus toate împărăţiile lumii împreună cu slava lor, şi, în sfârşit, îl duce pe aripa Templului: şi, acolo, îl îndeamnă sa se arunce jos. (Vezi Matei 4. 1-11; Luca 4. 1-13). Scopul vădit al fiecăreia din aceste ispite era să facă pe Domnul să se abată de la atârnarea deplină de Dumnezeu. Însă toate au fost în zadar. „Scris este”, a fost răspunsul statornic al Domnului Isus, care nu S-a abătut o singura clipă măcar de la voia aşa de lămurită a Tatălui. Alţii s-au străduit să se cârmuiască ei pe ei înşişi. Domnul Isus însă S-a lăsat, în totul, cârmuit numai de Dumnezeu. Ce pildă pentru cei credincioşi! Isus a rămas lipit de Sf. Scriptură şi a fost biruitor; neavând alta sabie decât a Duhului, a dus lupta şi a câştigat o biruinţă măreaţă! Ce deosebire izbitoare între El şi cel dintâi Adam!

Împrejurările, în care era pus Adam, îi vorbeau numai de Dumnezeu; împrejurările, în care era Domnul Isus, vorbeau însă cu totul împotriva lui Dumnezeu; Adam era în mijlocul grădinii cu toate desfătările ei – Isus stătea în mijlocul pustiului cu toate lipsurile pustiului; cel dintâi şi-a pus încrederea în Satana; al doilea s-a încrezut în Dumnezeu; cel dintâi a fost cu totul biruit; al doilea cu totul biruitor. Binecuvântat fie Dumnezeul harului, care a pus soarta în mâinile Aceluia, care este atât de puternic să biruiască, atât de puternic sa mântuiască.

Să vedem acum în ce măsură Adam şi Eva s-au bucurat de ceea ce le făgăduise Satana. Această cercetare ne va da putinţa să scoatem la lumină ceva foarte însemnat – cu privire la căderea omului. Dumnezeu rânduise ca, în căderea şi prin căderea în păcat, omul să capete cunoştinţa binelui şi a răului. Fireşte că înainte de cădere, omul nu putea să fie înzestrat cu această cunoştinţă. Nu putea să aibă nici o pricepere despre cele rele atâta timp, cât nu văzuse răul: era într-o stare de nevinovăţie, adică de neştiinţă a răului. În căderea şi prin căderea în păcat, omul a căpătat această cunoştinţa. Cea dintâi urmare a acestei cunoştinţe este tulburare şi groază. Satana înşelase pe femeie deabinelea, când i-a spus: „Vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul” (verset 5). El înlătură o însemnată parte a adevărului, anume că aveau să cunoască binele, dar n-au să fie în stare să-l facă; şi aveau să cunoască răul, fără să-l poată ocoli. încercarea de a se urca tot mai sus a adus, după sine, pierderea adevăratei înălţări; omul a ajuns o fiinţă slabă, chinuită de groază, urmărită de cugetul său, un rob al Satanei, „Li s-au deschis ochii”, într-adevăr, dar ca să-şi vadă goliciunea şi starea lor de plâns. Erau ticăloşi, nenorociţi, săraci, orbi şi goi (Apoc 3. 17). Iată rodul ticălos al pomului cunoştinţei! Adam şi Eva n-au dobândit nici o cunoştinţă nouă despre bunătatea lui Dumnezeu, nici o rază nouă de lumină dumnezeiască. Nimic din toate acestea; ci cel dintâi rod al neascultării lor şi al cercetării cunoştinţei, a fost descoperirea ca erau goi.

Să înţelegem dar bine că lucrarea cugetului nu ţinteşte la nimic altceva decât să ne facă să ne dăm seama de ceea ce suntem. Mulţi se înşeală, crezând ca trezirea cugetului duce la Dumnezeu. Căci cum s-ar putea oare ca simţământul de ceea ce sunt eu să mă ducă la Dumnezeu, dacă acest simţământ nu e însoţit de credinţa în ce este Dumnezeu? Simţământul a ceea ce sunt eu trezeşte în mine ruşine, chinuri de cuget şi tulburare sufletească; o să pricinuiască poate şi anumite silinţe din partea mea, ca să îmbunătăţesc starea pe care mi-o destăinuieşte; dar aceste silinţe, departe de a mă duce la Dumnezeu, se prefac mai de grabă într-o perdea, care nu te lasă cu nici un chip să vezi pe Dumnezeu. Aşa a fost cu Adam şi Eva: destăinuirea goliciunii lor a fost urmată de o încercare, din partea lor, de a ascunde aceasta goliciune. „Au cusut laolaltă frunze de smochin şi şi-au făcut şorţuri din ele” (Verset. 7). Pentru întâia data, găsim o încercare făcută de om spre a-şi lecui starea, cu nişte mijloace scornite de el; şi, dacă privim acest fapt, mai cu luare aminte, vom găsi, în el, toate însuşirile religiei omului, din toate veacurile. Mai întâi, vedem că, la orice om, cea dintâi încercare a omului de a-şi lecui starea izvorăşte din simţământul goliciunii sale. Neapărat că omul este gol; iar faptele lui toate sunt urmarea unei astfel de stări: dar, din această stare, nu-l va putea scoate în vecii vecilor vreo silinţă omenească. Înainte de a face ceva, care să fie plăcut lui Dumnezeu, trebuie să ştiu ca sunt îmbrăcat. lata deosebirea cea mare între creştinismul adevărat şi religia omeneasca: creştinismul adevărat e întemeiat pe faptul că omul e îmbrăcat; religia omului, dimpotrivă, se reazemă pe faptul că omul e gol. Creştinismul are ca punct de plecare tocmai ceea ce alcătuieşte ţinta religiei omeneşti. Adevăratul credincios face toate, fiindcă este îmbrăcat, cu desăvârşire îmbrăcat; omul firesc, religios, însă tot ce face, face ca să fie îmbrăcat. Deosebirea aceasta e nespus de mare. Cu cât vom cerceta mai mult firea religiei omului, în toate arătările ei, cu atât mai mult vom vedea

neputinţa desăvârşită a acestei religii de a îmbunătăţi starea omului, şi de a-i linişti tulburarea sufletească. Religia omului firesc poate fi de ajuns până la un timp; poate fi de ajuns atât timp cât moartea, judecata şi urgia lui Dumnezeu sunt privite de departe, şi aceasta numai când omul numai se gândeşte la ele; dar, îndată ce cineva priveşte, în faţă, acele fapte înspăimântătoare îşi dă seama, atunci pe deplin, că religia omului nu e decât „un pat prea scurt" ca să se întindă în el, „şi o învelitoare prea îngustă", ca să se învelească cu ea (Vezi Isaia 28. 20). Când a auzit Adam glasul lui Dumnezeu în grădină, s-a temut, deoarece, cum mărturiseşte el însuşi, era gol; da, gol, cu tot învelişul pe care şi-l pusese pe trup. Căci dacă acest înveliş ar fi fost în stare să-i împace cugetul, nu s-ar fi temut. „Dacă nu ne osândeşte inima noastră, avem îndrăzneala la Dumnezeu" (1Ioan 3. 21). Şi dacă nici cugetul omului nu găseşte odihna în silinţele religiei omeneşti, cum va putea oare sa găsească acolo odihnă sfinţenia lui Dumnezeu? Şorţul, pe care şi-l făcuse Adam, nu-l putea ascunde de ochii lui Dumnezeu; gol însă nu se putea arata în faţa Lui: de aceea s-a ascuns. întotdeauna cugetul trezit şi călăuzit de religia firească a omului îndeamnă pe om să-şi facă un înveliş, care să-l ascundă de privirile lui Dumnezeu, iată tot ce poate da omului religia firească! Prost adăpost, căci, curând sau mai târziu, tot va trebui ca omul să dea ochi cu Dumnezeu şi dacă n-are altceva decât trista simţire a ceea ce este el, nu poate fi decât îngrozit şi nefericit Intr-adevăr, numai iadul lipseşte ca să tacă şi mai viu chinul aceluia care, ştiind că trebuie să dea ochii cu Dumnezeu, nu cunoaşte nimic altceva decât ceea ce este el. Adam nu s-ar fi temut dacă, alături de goliciunea lui, ar fi cunoscut desăvârşita iubire a lui Dumnezeu, căci „în dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârşită izgoneşte frica, pentru ca frica are cu ea pedeapsa; şi cine se teme n-a ajuns desăvârşit în dragoste" (1Ioan 4.18).

Dar Adam nu ştia lucrul acesta, pentru că se încrezuse în minciuna Satanei. De aceea socotea că Dumnezeu nu poate fi iubire; aşa că nu-i rămânea decât să se ascundă de faţa lui Dumnezeu. De altfel păcatul care pusese stăpânire pe el nu putea sa stea alături de Dumnezeu. De aceea atâta vreme cât omul este pătat de păcat nu poate sta alături de Dumnezeu. „Ochii Tăi sunt aşa de cureţi că nu pot să vadă răul" (Hab 1.13).

Căderea omului în păcat a făcut însă pe Dumnezeu să se descopere în întregime ceea ce este El. Dumnezeu în facerea lumii nu-şi arătase decât puterea lui veşnică şi dumnezeirea Lui (Rom. 1. 20); dar nu-şi descoperise toate tainele firii Sale, în toată adâncimea lor. Satana s-a înşelat cu desăvârşire, când s-a amestecat în lucrările lui Dumnezeu; căci, în felul acesta, a ajuns unealta pierzării lui şi a ruşinării sale veşnice: „Fărădelegea pe care a urzit-o, se întoarce asupra capului lui şi silnicia pe care a făcut-o se pogoară înapoi pe ţeasta capului lui" (Ps 7.16). Cu minciuna sa, Satana n-a ajuns decât să dea prilej lui Dumnezeu ca să destăinuiască toi adevărul cuprins în firea Sa. Lumea făcută arăta mai mult înţelepciunea şi puterea lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu nu este numai înţelepciune şi putere ci şi iubire, mila, sfinţenie, bunătate. îndurare şi răbdare. Unde s-ar fi putut arăta toate aceste însuşiri dacă nu într-o lume de păcătoşi?

Mai întâi, Dumnezeu se coborâse ca să facă lumea; apoi, după ce şarpele s-a încumetat sa se amestece în lume, Dumnezeu s-a coborât ca să mântuiască. Asta ne-o destăinuiesc cele dintâi vorbe ele lui Dumnezeu, după căderea omului: „Şi Dumnezeu a chemat pe Adam si i-a zis: unde eşti"? (Verset 9). Aceasta întrebare dovedea două lucruri: ca omul era pierdut şi că Dumnezeu venise ca să-l caute; dovedea păcatul omului şi harul lui Dumnezeu. „Unde eşti"? Ce îndurare, ce minunat har în această vorbă, care destăinuieşte adevărata stare a omului şi descopere firea adevărată a lui Dumnezeu, precum şi gândul său faţă de omul căzut. Omul era pierdut; dar Dumnezeu s-a coborât ca să-l caute şi să-l scoată din locul unde se ascunsese, pentru ca să-i dea, prin credinţă, un adăpost în El însuşi. Iată ce era harul. Ca să facă pe om din ţărână era îndeajuns puterea lui Dumnezeu; ca să caute pe om însă, în starea sa de pierzare, trebuia harul. Dar ce o fi văzut Dumnezeu în omul căzut, ca să se coboare la el şi sa-l caute? A văzut ceea ce a văzut păstorul în oaia pierduta, ceea ce a văzut femeia în moneda pierdută, şi ceea ce a văzut tatăl fiului risipitor în fiul său: în ochii lui Dumnezeu păcătosul e scump.

Şi cum răspunde omul păcătos îndurării şi harului Dumnezeului binecuvântat, care a zis: „Unde eşti?" Vai! răspunsul lui Adam arată cât de adânc era răul în care căzuse. „El a răspuns: Ţi-am auzit glasul în grădină; şi mi-a fost frică pentru ca eram gol şi m-am ascuns. Şi Domnul Dumnezeu a zis: Cine ti-a spus că eşti gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care îţi poruncisem să nu mănânci? Omul a răspuns: „Femeia pe care mi-ai dat o ca să fie lângă mine: ea mi-a dat din pom şi am mâncat" (Versetele 10 – 12). Adam arunca vina căderii sale ruşinoase asupra împrejurărilor, în care-l pusese Dumnezeu, adică asupra lui Dumnezeu însuşi. Aşa s-a purtat totdeauna omul căzut: învinuieşte pe toată lumea şi toate lucrurile, numai pe sine însuşi nu. Cel credincios însă se întreabă: „Nu cumva sunt eu vinovat"? De s-ar fi cunoscut Adam mai bine pe sine însuşi, altfel ar fi vorbit; dar Adam nu se cunoştea bine nici pe sine însuşi, nici pe Dumnezeu; şi de aceea, în loc să se vadă vinovat numai pe el însuşi, aruncă toată vina numai pe Dumnezeu.

Iată ce grozavă era starea omului. Pierduse totul: stăpânirea, vrednicia, fericirea, nevinovăţia, curăţenia sa şi pacea; dar ceea ce era şi mai rău, Adam arunca toată vina nenorocirii sale pe seama lui Dumnezeu. (Nota: Omul, nu numai că învinuieşte pe Dumnezeu de căderea sa în păcat, ci-l mai bagă vina şi că-l părăseşte în acea stare. Sunt oameni care zic că nu pot crede decât dacă le dă Dumnezeu putinţa să creadă; ba şi mai mult, că nu pot fi mântuiţi decât dacă sunt hotărâţi din veşnicie de Dumnezeu la mântuire. Într-adevăr nimeni nu poate crede în Evanghelie decât prin puterea Sfântului Duh; şi tot atât de adevărat este că cei ce cred astfel în Evanghelie sunt hotărâţi din veşnicie de Dumnezeu la mântuire. Dar înlătură oare toate acestea răspunderea, sub care se află omul, de a crede în mărturia lămurită şi simplă pe care o găseşte în Sfânta Scriptură? Nu; ci dimpotrivă, toate acestea învederează răutatea inimii omului care-l face să nu primească mărturia lui Dumnezeu şi să se apere, spunând că nu este ales de Dumnezeu. Dar de această dezvinovăţire n-are să se folosească nimeni; căci este scris în 2Tes. 1. 8-9 că: „Cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos, vor avea ca pedeapsă o pierzare veşnică". Oamenii sunt făcuţi răspunzători să creadă cuvântul Evangheliei, şi vor fi pedepsiţi pentru că nu l-au crezut. Nu sunt răspunzători să cunoască hotărârile nedescoperite ale sfaturilor lui Dumnezeu şi nici unul nu poate fi învinuit că rămâne în neştiinţă în această privinţă. Apostolul putea zice Tesalonicenilor: „Ştim, fraţi prea iubiţi de Dumnezeu, alegerea voastră". Cum o ştia? Oare pentru că fusese împuternicit să citească paginile tainei lui Dumnezeu şi ale veşnicei sale hotărâri? Nici de cum; ci „fiindcă Evanghelia noastră v-a fost propovăduită nu numai cu vorbe, ci cu putere" (1Tes. 1, 4-5). Iată ceea ce face cunoscut pe cei aleşi; Evanghelia primită cu putere este dovada vădită a alegerii dumnezeieşti. Cei care se sprijinesc pe sfaturile lui Dumnezeu, ca dezvinovăţire ca să nu primească mărturia lui Dumnezeu, în adevăr nu caută decât o dezvinovăţire ticăloasă ca să trăiască mai departe în păcat. De fapt, nu se sinchisesc de Dumnezeu, şi ar face mai bine s-o recunoască fără înconjur.) Aşa este totdeauna păcătosul pierdut şi vinovat: se dezvinovăţeşte pe el însuşi şi aruncă toata vina păcatului său pe seama lui Dumnezeu.

Dar tocmai când omul ajunsese în această stare grozavă, Dumnezeu a început să se descopere pe sine însuşi şi să-şi desfăşoare gândul iubirii sale mântuitoare, faţă de adevărata temelie a păcii şi a fericirii omului. Abia după-ce omul a isprăvit cu toate pretenţiile sale deşarte, cu cuvintele sale de laudă şi blestem, abia atunci se descopere Dumnezeu în tot ce este El. Astfel, în vreme ce Adam stă ascuns printre pomii grădinii, Dumnezeu dezvăluie planul minunat al răscumpărării cu ajutorul seminţei zdrobite a femeii. Tot de aici învăţăm că singurul lucru,

care ne face să ne apropiem de Dumnezeu este tocmai descoperirea harului lui Dumnezeu. Trezirea cugetului dimpotrivă face pe Adam să fugă printre pomii grădinii, numai descoperirea lui Dumnezeu îl aduce în faţa Lui. Trezirea cugetului îl umple de groază, descoperirea lui Dumnezeu însă îl liniştește.

Ce mângâiere pentru o inimă zdrobită de povara păcatului! Dumnezeu cel atotputernic stă în faţa omului pierdut; şi din această întâlnire vine mântuirea. Da, da, Dumnezeu şi omul trebuie să se întâlnească, sau în har, sau la judecată; şi în această întâlnire şi Dumnezeu şi omul sunt descoperiţi aşa cum sunt. Ferice de cei care se întâlnesc cu Dumnezeu în har; vai de cei care vor trebui să întâlnească pe Dumnezeu la judecată! Dumnezeu se poartă cu noi potrivit cu starea noastră faţă de El.

În crucea Domnului Isus, Dumnezeu, în harul Său, a arătat nu numai adâncimea prăpăstiei în care suntem din pricina păcatelor noastre: moartea, dar a pregătit şi un mijloc de scăpare: toate păcatele noastre le-a aruncat asupra lui Isus, care a murit din pricina acestor păcate, în locul nostru. Cei care primesc prin credinţă această jertfă, au parte de mântuire. Cei care nu vor să creadă tot ce a făcui Dumnezeu pe cruce, adică nu vor să dea ochi cu Dumnezeu în har, se vor întâlni cu El la judecată; acolo El se va purta cu ei după dreptatea Lui şi după starea lor. Căci scăparea de dreptatea lui Dumnezeu este numai în Dumnezeu. Dumnezeu este odihna şi adăpostul celui credincios. Şi astfel orice altă scăpare pe care caută să şi-o facă omul prin faptele lui, este înlăturată pentru totdeauna. Şi cu drept cuvânt, căci cei care se bizuiesc pe faptele lor nu pot să-şi dea bine seama de grozăvia în care se găsesc. Un cuget trezit prin puterea dumnezeiască nu poate găsi odihnă alt undeva decât în jertfa desăvârşită a Fiului lui Dumnezeu. Orice altă silinţă pe care o face omul pentru mântuire în afară de credinţa în jertfa lui Isus, izvorăşte din neştiinţa lui cu privire la dreptatea lui Dumnezeu. Adam putea învăţa din spusele lui Dumnezeu în privinţa „seminţei femeii", că nu-i era de nici un folos şorţul de frunze pe care şi-l făcuse el. Haina despre care-i vorbea Dumnezeu, adică mântuirea întrece cu mult puterile lui omeneşti. Păcatul trebuia îndepărtat: putea oare omul să facă acest lucru? Niciodată căci prin el venise doar păcatul. Capul şarpelui trebuia zdrobit; era în stare omul să facă aşa ceva? Nu! căci ajunsese robul Satanei. – Cerinţele lui Dumnezeu trebuiau împlinite: putea oare omul să le împlinească? Îi era cu neputinţă, deoarece pe toate le călcase în picioare. – Moartea trebuia desfiinţată; avea oare omul această putere? Cu nici un chip nu putea face aşa ceva, căci el însuşi o adusese prin păcatul său şi-i dăduse boldul său cel groaznic (1Cor 15.56). Aşa dar, ori încotro ne uităm, zărim numai desăvârşita neputinţă a păcătosului. Pe lângă acestea mai vedem nebuna îngâmfare a tuturor celor ce cred ca pot ajuta pe Dumnezeu în minunata sa lucrare de răscumpărare şi care îşi închipuiesc c-o să se mântuiască altfel decât „prin har şi prin credinţă". După ce Adam şi-a dat seama de neputinţa lui de a se mântui, Dumnezeu a găsit cu cale sa-i descopere că El însuşi avea să săvârşească lucrarea de mântuire, prin sămânţa femeii. Într-un cuvânt, Dumnezeu ia în mână întreaga lucrare. De acum totul avea să se rânduiască între El însuşi şi şarpe; căci deşi bărbatul şi femeia, fiecare în parte şi în felurite chipuri, aveau să secere roadele amare ale păcatului lor, totuşi şarpelui ia zis Dumnezeu: „Fiindcă tu ai făcut lucrul acesta" (Verset 14). Şarpele a fost pricina căderii şi a nenorocirii omului, iar sămânţa femeii avea sa fie izvorul răscumpărării.

Adam a auzit şi a crezut aceste lucruri; şi, în tăria credinţei, „i-a pus nevestei sale numele Eva: căci ea a fost mama tuturor celor vii" (verset 20). Potrivit firii sale pământeşti, Eva putea fi numită „mama tuturor celor morţi", însă prin descoperirea lui Dumnezeu. credinţa zărea în ea pe mama tuturor, mama tuturor celor vii. Şi pe când îşi dădea ea sufletul, căci trăgea să moară, i-a pus numele Ben-Oni (fiul durerii mele); dar tatăl său la numit Beniamin (fiul dreptei) (Cap. 35.18).

Prin tăria credinţei sale, Adam a suferit grozavele urmări ale păcatului său; căci Dumnezeu, în îndurarea Lui nemărginită, i-a dat putinţa să audă tot ce a spus şarpelui, înainte ca să-i vorbească lui. Dacă n-ar fi avut această licărire de îndurare, Adam ar fi căzut în deznădejde. De altfel când, prin descoperire dumnezeiască, ne vedem pe noi înşine, aşa cum suntem, fără putinţa de mântuire descoperită de Dumnezeu în cruce, nu ne mai rămâne decât deznădejdea. Căci nici un urmaş al lui Adam, care nu şi-a găsit adăpostul în crucea lui Hristos, nu este în stare să privească în faţă ceea ce este şi a făcut el – mai ales prin descoperire dumnezeiască – fără să cadă în deznădejde. De aceea cei care nu vor să primească pe Hristos n-au nici o nădejde. Şi dacă acum lucrul acesta nu e aşa de viu, va veni o vreme, când, în locul în care vor fi ţinuţi să-şi petreacă veşnicia, îşi vor da bine seama de ceea ce sunt ei şi ceea ce au făcut, fără a fi însă în stare să caute uşurare şi un adăpost în Dumnezeu. Atunci ceea ce este Dumnezeu va însemna pentru dânşii o pierzare fără nădejde, după cum ceea ce este El, înseamnă astăzi, mântuire veşnică. Sfinţenia lui Dumnezeu va fi atunci şi pe veci împotriva lor; după cum astăzi această sfinţenie înveseleşte pe toţi cei credincioşi.

Să ne oprim acum puţin şi la învăţătura cuprinsă în versetul 21: „Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam şi nevestei lui haine de piele, şi i-a îmbrăcat cu ele". Aici ne este înfăţişată neprihănirea pe care o dă Dumnezeu. Haina cu care Dumnezeu a îmbrăcat pe Adam, era un înveliş adevărat, fiindcă îl pregătise Dumnezeu; dar şortul de frunze de smochin era un înveliş nefolositor şi zadarnic, pentru că era lucrul omului. Mai mult, îmbrăcămintea cu care a acoperit Dumnezeu goliciunea omului îşi avea obârşia în moarte: cursese sânge; nu tot aşa era şi cu şorţul pe care şi-l făcuse Adam: aici nu cursese sânge. Aşa e şi cu neprihănirea pe care o dă Dumnezeu şi cu cea pe care şi-o dă omul însuşi. Neprihănirea pe care o dă Dumnezeu este descoperită în crucea Domnului Isus, se întemeiază adică pe vărsare de sânge; pe când neprihănirea pe care şi-o dă omul se arată în faptele mâinilor sale, adică fără vărsare de sânge, ci numai mânjite de păcat. După ce a fost îmbrăcat cu haina de piele, Adam nu mai putea să spună ca înainte: „sunt gol", nici nu mai avea trebuinţă sa se ascundă. Păcătosul poate fi cu desăvârşire liniştit, când, prin credinţă, se ştie îmbrăcat de Dumnezeu; însă până atunci, liniştea n-ar fi decât rodul îngâmfării sau al neştiinţei. Când ştiu că haina pe care o port, şi în care mă voi înfăţişa înaintea lui Dumnezeu, mi-a fost pregătită de El, e de ajuns ca inima să-mi fie liniştită.

Cele din urmă versete ale capitolului sunt bogate în învăţătură. Omul căzut nu trebuie să mănânce din pomul vieţii, ca nu cumva nenorocirea sa în această lume să fie veşnică. A mânca din rodul pomului vieţii, şi a trăi pe veci în starea noastră de acum, ar însemna nefericire desăvârşită şi fără seamăn. Nu se poate gusta din pomul vieţii decât după înviere. A trăi totdeauna într-un cort şubred, într-un trup al păcatului şi al morţii ar fi de nesuferit. De aceea Dumnezeu l-a izgonit din grădina Edenului şi l-a izgonit într-o lume care înfăţişa pretutindeni vederii sale urmările triste ale căderii lui. „Heruvimii" şi „sabia învăpăiată" păzeau drumul care duce la pomul vieţii; iar vorbele lui Dumnezeu îndreptau privirile omului spre moarte şi spre învierea seminţei femeii, ca spre izvorul vieţii, al unei vieţi care stătea în afară de puterea morţii. Astfel, Adam era mai fericit şi într-o siguranţă mai mare afară din rai, decât ar fi fost chiar înăuntru; fiindcă, de-ar fi rămas în Eden, viaţa lui ar fi atârnat de el însuşi, pe când afară din grădină, viaţa lui atârna de altul, anume de Hristosul cel făgăduit. Şi ori de câte ori Adam îşi ridica ochii în sus şi vedea „Heruvimii şi sabia învăpăiată", putea slăvi mâna Aceluia care îi pusese acolo, ca să păzească drumul care duce la pomul vieţii, pentru că aceeaşi mână îi deschisese un drum mai bun, mai sigur şi mai fericit spre acel pom. Dacă „heruvimii şi sabia învăpăiată" au închis drumul raiului, Domnul Isus a deschis „o cale nouă şi vie", care duce la Tatăl. „Eu sunt calea, adevărul şi viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine" (Ioan 14. 6;Evr. 10 20). Iată pe ce se întemeiază cel credincios, când păşeşte biruitor în mijlocul unei lumi blestemate, în care

se văd numai urmele păcatului. Prin credinţă, a aflat calea care-l duce la sânul Tatălui. Şi în vreme ce se poate odihni sufleteşte acolo, este înveselit de fericita încredinţare că Acela, care l-a adus până acolo, a mers să-i pregătească un loc în locuinţele Tatălui şi c-o să se întoarcă să-l ia şi să-l ducă împreună cu El în slava împărăţiei Tatălui.

Fiecare parte din Geneză ne dă o nouă dovadă că această carte ne arată „în sâmbure" toată istoria omului.

Cain şi Abel ni se arată ca cele dintâi icoane pre-închipuitoare ale omului religios din lume şi adevăratului credincios. Născuţi amândoi afara din rai, fiii lui Adam celui căzut, în firea lor nu era nici o deosebire. Amândoi erau păcătoşi şi aveau o fire stricată: nici unul, nici altul, nu erau nevinovaţi. E de mare însemnătate sa pricepem acest lucru, pentru ca să pricepem bine ce este credinţa şi harul dumnezeiesc. Dacă deosebirea, care a fost între Cain şi Abel, ar fi atârnat de firea lor, ar fi însemnat că ei nu moşteniseră firea stricată a tatălui lor şi că nici n-aveau parte de urmările acestei căderi: şi atunci n-ar mai fi fost nevoie de o descoperire a harului care să fie primit prin credinţă.

Unii pretind că omul se naşte cu însuşiri, care dacă ar fi bine întrebuinţate, l-ar pune în stare să-şi deschidă drum până la Dumnezeu. Dar Sf. Scriptură ne învaţă că şi Cain şi Abel se născuseră nu înăuntru ci afară din rai: erau deci fii, nu ai lui Adam celui nevinovat, ci ai lui Adam celui căzut în păcat. Au intrat în lume cu aceeaşi fire ca şi tatăl lor; şi ori cum s-a arătat aceasta fire, era totuşi o fire căzută şi păcătoasă. Ce este născut din carne este carne şi ce este născut din duh este duh (Ioan 3.6).

Nici o vreme n-a fost mai prielnică pentru desfăşurarea feluritelor însuşiri şi năzuinţe ale firii omeneşti de cât vremurile lui Cain şi Abel. Dacă din fire omul ar fi avut ceva cu care putea dobândi starea sa de nevinovăţie, pierdută prin păcat şi astfel sa intre din nou în rai, de buna seama că era clipa binevenită sa încerce acest lucru. Dar Cain şi Abel erau pierduţi, erau carne, nu erau nevinovaţi, căci Adam îşi pierduse nevinovăţia şi n-a fost în stare s-o dobândească prin el însuşi: Adam este capul unui neam căzut; – „prin neascultarea unui singur om cei mulţi au fost făcuţi păcătoşi" (Rom 5. 19); a ajuns astfel în ce-l priveşte pe el personal, izvorul otrăvit al unei omeniri căzute, vinovate, şi stricate, tulpina moartă a tuturor ramurilor unei omeniri moarte din punct de vedere duhovnicesc. Este adevărat totuşi cum am văzut mai sus, că Adam însuşi a avut parte de îndurarea lui Dumnezeu printr-o credinţă vie în Mântuitorul făgăduit. Însă această credinţă n-a avut-o în firea lui. Nici nu era în putinţa firii s-o dea şi altora şi cu nici un chip nu se putea moşteni; ci era rodul iubirii dumnezeieşti, rod sădit în inima lui de puterea dumnezeiasca. Potrivit căilor fireşti, Adam putea să dea copiilor săi tot ce era „firesc" şi nimic mai mult. Şi deoarece, ca tată, el era într-o stare de cădere, fiul său nu putea fi într-o altă stare mai buna şi trebuia neapărat să fie părtaş al firii aceluia din cere se născuse, „Cum este cel pământesc aşa sunt şi cei pământeşti" (1Cor 15.48).

Versetele 12-21 din cap. 5 al epistolei către Romani şi versetele 44 – 56 din epistola întâi către Corinteni cap.15 arată lămurit că Sf. Scriptură deosebeşte în neamul omenesc două mari căpetenii cu totul potrivnice una

alteia: omul firesc stăpânit în totul de păcat, neascultare şi moarte; al doilea om, omul duhovnicesc stăpânit în totul de neprihănire, ascultare şi viaţă. Şi după cum de la cel dintâi moştenim firea pământeasca, tot aşa de la cel de al doilea moştenim firea duhovnicească. Firea pământeasca o moştenim prin naşterea trupească, iar pe cea duhovnicească a omului al doilea o moştenim prin naşterea din nou. Deşi noul născut nu-i în stare să săvârşească fapta care a dus pe Adam în nenorocire, totuşi este de aceeaşi fire cu Adam: tot aşa este şi cu copilul lui Dumnezeu născut din nou: sufletul născut din nou deşi n-a luat de loc parte la lucrarea făcută de Domnul Isus prin ascultare, totuşi este părtaş firii Lui. Neapărat, ca păcatul nu s-a oprit numai la Adam, ci a trecut la toţi urmaşii săi: nici neprihănirea nu s-a oprit numai la al doilea om, ci a fost dăruită si altora. Firea pământească este „din voia omului" (Ioan 1. 13); a doua fire, cea duhovnicească, este „din voia lui Dumnezeu", cum spune şi Iacov: „El, de bună voia Lui, ne-a născut prin cuvântul adevărului" (Iacov 1. 18).

Din toate acestea se vede lămurit că Abel nici din fire, nici prin împrejurările în care trăia, nu era mai altfel decât fratele său Cain. În această privinţă: „nu este nici o deosebire" (Rom 3.22). Şi totuşi o deosebire tot era; şi anume în jertfele lor. Jertfa lui Abel ne învaţă calea pe care un păcătos se poate apropia de Dumnezeu ca să intre în legătura cu El. Mai departe această jertfa ne învaţă lămurit că un păcătos nu se poate apropia de Dumnezeu pe temeiul firii lui pământeşti, ci trebuie să caute în afară de el însuşi, în persoana şi în lucrarea altuia, temelia trainică a legăturii lui cu Dumnezeu cel drept, sfânt şi singur adevărat. Cap. 11 din epistola către Evrei ne arată lămurit acest lucru: „Prin credinţă Abel a adus lui Dumnezeu o jertfă mai buna decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Şi prin ea vorbeşte încă, măcar că este mort."(versetul 5)

Să vedem acum ce fel erau jertfele: „După o bucata de vreme, Cain a adus Domnului o jertfa de mâncare din roadele pământului. Abel a dus şi el o jertfă de mâncare din oile întâi născute ale turmei lui şi din grăsimea lor. Domnul a privit cu plăcere spre Abel şi spre jertfa lui; dar spre Cain şi spre jertfa lui n-a privit cu plăcere" (Geneza 4. 3-5). Cain a adus ca jertfă rodul unui pământ blestemat şi l-a adus fără vărsarea de sânge, pentru că n-avea credinţă. Dacă ar fi avut credinţă. Dumnezeu l-ar fi învăţat că „fără vărsare de sânge nu este iertare" (Evr 9.22). Plata păcatului este moartea: Cain era păcătos, moartea îl despărţea de Dumnezeu. Dar în jertfa sa, Cain n-a ţinut socoteală de acest lucru. N-a luat locul ce se cuvenea unui păcătos, aşa că n-a adus jertfa unei vieţi, ca să mulţumească cerinţele Sfântului Dumnezeu. El n-a ţinut seamă că pământul a fost blestemat în urma păcatului. S-a purtat cu Dumnezeu ca şi când ar fi fost amândoi deopotrivă, ca şi cum Dumnezeu ar putea primi rodul mânjit de păcat al unui pământ blestemat. Toate aceste gânduri ni le arată jertfa „fără sânge" a lui Cain şi încă mai mult. Fără îndoială că mintea omenească va zice: „Dar ce jertfă mai vrednică de primire ar putea aduce omul decât tocmai rodul pe care l-a dobândit cu munca mâinilor sale şi cu sudoarea frunţii lui"? Mintea, chiar şi duhul religios al omului firesc pot gândi în felul acesta, dar Dumnezeu nu; credinţa se va potrivi totdeauna cu gândul lui Dumnezeu. Dumnezeu învaţă, iar credinţa crede că trebuie jertfa unei vieţi pentru ca omul să se poată apropia de Dumnezeu. Când ne gândim la rostul Domnului Isus, vedem că, de n-ar fi murit pe cruce, întreaga sa lucrare ar fi rămas cu desăvârşire zadarnică în ce priveşte înnodarea din nou a legăturilor noastre cu Dumnezeu. În adevăr Isus a umblat din loc în loc, făcând bine în toată viaţa sa; dar numai moartea sa a fost în stare să rupă perdeaua dinăuntrul Templului (Matei 27. 51). Dacă Isus „ar fi umblat din loc în loc făcând bine" până în ziua de azi, perdeaua ar fi rămas în picioare până în ziua de azi oprind astfel intrarea în locul prea sfânt. Iată dar cât de greşită era temelia pe care se înfăţişa Cain înaintea lui Dumnezeu: un păcătos neiertat înfăţişându-se lui Dumnezeu, ca să-i aducă o jertfa „fără sânge". Şi un astfel de om nu poate fi privit decât ca un păcătos vinovat de o îngâmfare fără pereche. Neapărat că jertfa sa era rodul muncii lui obositoare; dar asta n-are a face nimic cu ridicarea blestemului. Putea oare munca unui păcătos să ridice blestemul păcatului şi să îndepărteze urmările lui? Putea ea împăca cerinţele unui Dumnezeu nemărginit în sfinţenia sa? Mai putea ea dărui păcătosului ce-i trebuia ca să fie primit de Dumnezeu? Putea ea înlătura plata datorată păcatului? Putea ea smulge morţii boldul ei, ori mormântului biruinţa? Putea ea să facă toate acestea sau măcar o parte din ele? Nimic nu putea face, căci „fără vărsare de sânge nu este iertare". Jertfa „fără sânge" a lui Cain, ca şi orice jertfă „fără sânge", nu numai că n-avea nici un preţ, ci de fapt era o urâciune în ochii lui Dumnezeu. Jertfa aceasta dovedea nu numai deplina necunoaştere a lui Cain în privinţa stării lui, ci şi deplina lui necunoaştere în ce priveşte

pe Dumnezeu. „Dumnezeu nu este slujit de mâini omeneşti ca şi când ar avea trebuinţă de ceva” (Fapte 17. 25). Cain credea că era cu putinţă să se apropie de Dumnezeu în felul acesta; şi ca el crede orice om, care n-are decât religia firească. Din veac în veac, Cain a avut mii de ucenici. Slujba lui Cain a prisosit pretutindeni în lume şi întotdeauna: este slujba oricărui suflet nepocăit; este slujba sprijinită de toate înjghebările greşite de religie ce sunt sub soare. Omul ar fi fericit să privească pe Dumnezeu ca datornicul său; dar „Dumnezeu vrea mila, nu jertfă”, căci „Este mai ferice să dai decât să primeşti” (Fapte 20. 35). Aşa că locul cel dintâi este al lui Dumnezeu. „Dar fără îndoială că cel mic este binecuvântat de cel mai mare”. (Evr 7. 7). „Cine I-a dat ceva întâi Lui”? (Rom 11. 35). Dumnezeu primeşte cea mai mică jertfă din partea unei inimi, care a învăţat ce vrea să zică David în cuvintele: „Totul vine de la Tine şi din mâna Ta primim ce-Ţi aducem” (1Cron 29.14). Dar când omul vrea să ia locui celui ce dăruieşte, Dumnezeu răspunde: „Dacă mi-ar fi foame, nu ţi-aş spune ţie” (Ps 50. 12), căci „Dumnezeu nu este slujit de mâini omeneşti ca şi când ar avea trebuinţă de ceva, El care dă tuturor viaţa, suflarea şi toate lucrurile” (Fapte 17. 25). Cel care dă toate n-are „trebuinţă de nimic”. Laudă: atâta putem aduce lui Dumnezeu, şi lauda aceasta nu i-o putem aduce decât dacă ştim bine că păcatele ne sunt iertate, şi asta n-o ştim decât prin credinţă în jertfa adusă de Isus.

Să trecem acum de la jertfa lui Cain la jertfa lui Abel: „Abel a adus şi el o jertfă de mâncare din oile întâi născute ale turmei lui şi din grăsimea lor”. (Verset. 4). Cu alte cuvinte prin jertfa adusă, Abel a arătat că era încredinţat că omul nu se poate apropia de Dumnezeu decât cu ajutorul unei jertfe; că păcătosul poate pune moartea altuia între el şi urmările păcatului său; că poate îndeplini cerinţele dreptăţii lui Dumnezeu cu sângele unei jertfe fără pată. Pe scurt, aici ni se arata adevărul crucii, singurul mijloc prin care se poate dobândi iertarea păcatelor. Orice om care, prin Duhul lui Dumnezeu, a ajuns să se recunoască păcătos, îşi dă seama numaidecât că este vrednic de judecată şi de moarte (vezi Luca 23. 41), şi ca nu stă în puterea lui să facă ceva ca să-şi schimbe soarta aceasta. Poate să lucreze până n-o mai putea; poate chiar să se călugărească şi să-şi schimbe şi felul de viaţă; făcându-se poate cumpătat, moral, drept şi, în înţelesul omenesc al cuvântului, chiar religios; poate, fără să aibă credinţa, să se roage, să citească şi să asculte predici; într-un cuvânt, el poate să facă tot ce-i sta în putere şi cu toate astea, să n-aibă înaintea lui decât moartea şi judecata, fără nici o putinţă de a da la o parte aceşti doi nori groşi, care s-au îngrămădit în zarea sa. Şi astfel cel care se încrede în faptele lui trăieşte într-o aşteptare înfricoşătoare a clipei în care furtuna se va dezlănţui cu putere asupra capului său. Este cu neputinţă ca un păcătos să străbată dincolo de „moarte şi judecata”, în viaţă şi în mărire prin el însuşi. Numai crucea arată ce a făcut Dumnezeu pentru mântuirea celui păcătos. La cruce, se poate vedea cum moartea şi judecata sunt înlocuite cu viaţă şi slava. Hristos a nimicit moartea şi judecata şi în locul lor a pus viaţă, dreptate şi slavă. „El a nimicii moartea, şi a adus la lumină viaţa şi neputrezirea prin Evanghelie” (2Tim 1.10). Hristos a preamărit şi pe Dumnezeu înlăturând ceea ce ne-ar fi ţinut pentru totdeauna departe de starea lui de faţă. „A şters păcatul” (Evr 9. 26).

Iată ce pre-închipuia jertfa lui Abel. Abel n-a tăinuit adevărul cu privire la starea şi la locul lui ca păcătos. Nici n-a încercat sa înlăture „sabia învăpăiată” pentru ca să ajungă la pomul vieţii. El n-a adus o jertfă „fără sânge” nici rodul unui pământ blestemat, ci ia locul ce se cuvine unui păcătos. Faptul acesta îl face ca să pună între păcatele sale şi sfinţenia unui Dumnezeu o jertfă „cu sânge”. Abel era vrednic de moarte şi de judecată, dar găseşte un locţiitor.

Aşa este cu orice păcătos învinuit şi osândit în însuşi cugetul său. Hristos este locţiitorul său, preţul său de răscumpărare înaintea lui Dumnezeu. Un astfel de păcătos întocmai ca Abel îşi dă seama că rodul pământului n-are să i folosească niciodată; îşi dă poate seama că de ar aduce lui Dumnezeu cele mai frumoase roade ale pământului, cugetul lui tot n-ar fi împăcat fiindcă „fără vărsare de sânge nu se face iertare”. Numai jertfa Fiului lui Dumnezeu e în stare să împace inima şi cugetul celui care-şi dă seama de păcatele sale. Şi toţi câţi, prin credinţă, îşi însuşesc această lucrare dumnezeiască, se vor bucura de o pace, pe care lumea nu poate nici s-o dea, nici s-o ia. Credinţa de acum pune sufletul în stăpânirea acestei păci: „Deci fiindcă suntem socotiţi neprihăniţi, prin credinţă, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos” (Rom. 5. 1). „Prin credinţă a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai buna decât Cain”. Nu este vorba de ceea ce simţi, cum cred mulţi, ci e vorba numai de credinţa într-o lucrare pe deplin săvârşită, credinţa născută în sufletul păcătosului prin puterea Sf. Duh. Această credinţă se deosebeşte cu totul de un simplu simţământ al inimii sau o simplă pricepere a minţii. Credinţa nu este ceva trecător, ci ceva nepieritor, care ţâşneşte dintr-un izvor veşnic, anume din însuşi Dumnezeu. Credinţa pune stăpânire pe adevărul dumnezeiesc şi aduce sufletul în faţa lui Dumnezeu. Orice simţământ sau orice pricepere nu poate niciodată să se înalţe mai sus de cât izvorul lor, adică eu-l omenesc. Dar credinţa se înalţă până la Dumnezeul cel vecinie făcând legătura vie între inima, care-o are, cu Dumnezeu, care o da. Simţămintele omeneşti, cât de adânci şi cât de curate ar fi, nu pot nici odată sa unească sufletul cu Dumnezeu, căci nu sunt nici dumnezeieşti nici veşnice, ci omeneşti şi trecătoare. Ele sunt ca curcubeta lui Iona, care a crescut într-o noapte şi s-a uscat tot într-o noapte. Nu tot aşa e cu credinţa: ea este veşnică şi are aceeaşi putere ca izvorul din care iese. Prin ea, sufletul e socotit neprihănit (Rom 5.1), şi inima e curăţită (Fapte 15.9); ea se arată prin iubire (Gal 5. 6), şi biruie lumea (1Ioan 5.4); credinţa e a lui Dumnezeu. Simţirea este a firii pământeşti şi se ţine numai de cele pământeşti; credinţa se ţine numai de Hristos şi-şi îndreaptă privirile spre lucrurile de sus. Simţirea lasă sufletul în întuneric şi îndoială, pironindu-l asupra stării lui nesigure şi schimbăcioase. Credinţa duce sufletul în lumină şi în odihnă punându-l în legătură cu nestrămutatul adevăr al lui Dumnezeu şi al jertfei lui Hristos. Credinţa stârneşte fără îndoială şi ea simţăminte şi gânduri, dar acestea sunt cu totul duhovniceşti. Dar astea n-au nimic a face cu mântuirea, ci numai şt numai credinţa. De ce? Pentru că numai credinţa pricepe pe Dumnezeu aşa cum s-a descoperit în Domnul Isus Hristos. Viaţa, dreptatea şi pacea sunt cuprinse în aceasta. A cunoaşte pe Dumnezeu, aşa cum este, iată fericirea desăvârşită în timpul de faţă şi pe veci. Sufletul care a aflat pe Dumnezeu, a aflat tot ce-i trebuie în vremea de acum şi în viitor. Însă Dumnezeu nu poate fi cunoscut decât prin descoperire cu ajutorul credinţei.

Aşa că putem întrucâtva înţelege puterea şi însemnătatea acestor cuvinte: „Prin credinţă Abel a adus lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain” (Evr 11. 4). Cain n-avea credinţă: de aceea a adus o jertfă „fără sânge”. Abel avea credinţa, de aceea a adus „sângele şi grăsimea”, ceea ce pre-închipuieşte jertfa lui Hristos. „Sângele” înfăţişa viaţa, „grăsimea* însuşirile cele bune ale fiinţei lui Hristos. De aceea legea mozaică oprea mâncarea sângelui şi grăsimii. Sângele este viaţa. Sub lege, omul n-avea nici un drept la viaţa; iar din cap. 6 al Ev. după Ioan, înţelegem că noi n-avem viaţă în noi înşine dacă nu bem sângele lui Hristos, căci El este viaţa. Afară de El nu este nici o scânteie de viaţă; afara de Hristos este numai moarte. „Viata era în El” şi în nimeni altul.

Dar viaţa Sa a lăsat-o pe cruce, şi păcatul a fost legat de acea viaţă când a fost pironit pe lemnul cel blestemat. Părăsindu-şi viaţa deci, Hristos a părăsit şi păcatul care era legat de ea. Aşa ca păcatul a fost lăsat în mormântul din care El a ieşit biruitor. „Căci viaţa trupului este în sânge. Vi l-am dat, ca să-l puneţi pe altar, ca să slujească de ispăşire pentru sufletele voastre, căci prin viaţa din el face sângele ispăşire” (Levitic 17.11). Da, da, moartea lui Hristos a ridicat păcatul pe deplin. Iar credinţa în moartea lui Hristos dă celui cu adevărat credincios o pace adâncă, făcându-l să mărească slava lui Hristos, întru cât slava aceasta e legată de mărturia şi slujba celui credincios.

Istoria lui Cain şi Abel pune în lumină îndeosebi faptul că fiecare din aceşti doi oameni era una cu jertfa pe care o adusese. Însemnat lucru nu era persoana celui ce aducea jertfa, ci felul jertfei aduse. De aceia despre Abel citim că „Domnul a privit cu plăcere spre jertfa lui". Căci prin ea a căpătat Abel mărturia că este neprihănit (Evr 11. 4); asta ne arată destul de desluşit, care este adevărata temelie a păcii credinciosului şi a primirii sale înaintea lui Dumnezeu.

În inima noastră este o pornire firească de a ne întemeia pacea pe ceva care să fie în noi, ori să vină din noi, chiar închipuindu-ne că acest ceva este un rod al Duhului Sfânt. Aşa dar, privim mereu în noi înşine, pe când Duhul Sfânt se sileşte tot mereu să ne îndrepte privirile în afară de noi. Starea credinciosului însă nu atârnă de ce este el, ci de ce este Hristos. Fiindcă s-a apropiat de Dumnezeu, în numele lui Isus, s-a făcut una cu El şi e primit în numele Său; şi nu poate fi izgonit cum nici Acela în numele căruia s-a apropiat de Dumnezeu nu poate fi izgonit. Şi dacă cel credincios este una cu Hristos, oricine loveşte în cei mai slab credincios, loveşte în Hristos; aşa că siguranţa credinciosului stă pe o temelie nezguduită: jertfa lui Hristos. Domnul priveşte cu plăcere, în cel credincios jertfa Domnului. Iată de ce cel credincios poate fi pe deplin liniştit! Iată de ce şi orice învinuire şi pe orice învinuitor îi trimitem plini de încredere la Hristos şi la ispăşirea săvârşită de El. În El avem totul deplin. Cu El ne lăudam neîncetat. N-avem nici o încredere în noi înşine, ci toată încrederea o avem în Acela care a săvârşit totul pentru noi. De El atârnăm, în lucrarea sa ne încredem, spre El ne îndreptăm privirile şi venirea Lui o aşteptăm.

Dar omul firesc îşi arată numaidecât toată vrăjmăşia faţă de un adevăr ce împacă si înveseleşte inima credinciosului.

Aşa citim despre Cain că: „s-a mâniat foarte tare, şi i s-a posomorât fata" (verset 5). Ceea ce îl umplea pe Abel de pace, pe Cain îl umplea de mânie.

Din pricina necredinţei Cain dispreţuieşte singura cale, pe care se poate apropia un păcătos de Dumnezeu. În loc să aducă sângele fără care nu este iertare, el se înfăţişează cu rodul faptelor sale; apoi nefiind primit, în păcatele sale, în vreme ce Abel e primit, din pricina jertfei sale, s-a mâniat foarte tare şi i s-a posomorât faţa. Apoi a omorât pe martorul credincios, pe omul primit de Dumnezeu şi socotit neprihănit, pe omul credinţei; şi astfel ajunge căpetenia tuturor acelora care, în toate vremurile, au prigonit pe cei credincioşi. În orice timp şi în orice loc omul a fost gata să prigonească pe semenul său mai degrabă pentru credinţă, decât pentru orice altă pricina: aşa a fost Cain. Neprihănirea, dar o neprihănire deplină şi desăvârşită pe care o dă numai credinţa, face pe Dumnezeu totul, şi pe om nimic. Omului însă nu-i place să fie nimic, se mânie foarte tare şi i se posomorăşte faţa. Dacă ar fi primit Dumnezeu pe Abel din pricina vreunei însuşiri a fiinţei sale, Cain ar fi avut pricină sa se mânie şi să i se posomorască faţa. Dar, Abel a fost primit din pricina jertfei sale, şi Dumnezeu a privit cu plăcere spre jertfa lui Abel, aşa că mânia lui Cain n-are nici un rost. De altfel vorba lui Dumnezeu către Cain tocmai lucrul acesta ni-l arată: „Nu-i aşa? Dacă faci bine, vei fi bine primit". Acel „dacă faci bine", priveşte jertfa. Bine a tăcut Abel căutându-şi un adăpost după o jertfă bine primită; rău a făcut Cain aducând o jertfă fără sânge, şi toată purtarea lui, după jertfă, n-a fost decât urmarea firească a religiei lui greşite. Însă Cain a zis fratelui său Abel: „Haidem să ieşim la câmp". Dar pe când erau la câmp, Cain s-a ridicat împotriva fratelui său Abel şi l-a omorât" (verset 8). În toate timpurile, Cainii au prigonit şi ucis pe Abel-i. Omul şi religia omului sunt la fel în toate vremurile, precum şi credinţa şi religia credinţei sunt aceleaşi în toate timpurile. Şi pretutindeni unde se întâlnesc religia omului şi religia credinţei, se iveşte lupta. Omorul lui Cain a arătat nu numai că temelia pe care se rezema clădirea religiei sale, era şubredă, ci că şi clădirea însăşi avea să fie şubredă. Căci Cain nu se opreşte numai la uciderea lui Abel. Ci când a auzit osânda rostită de Dumnezeu împotriva crimei sale, a pierdut nădejdea de a mai fi iertat şi „a ieşit din Faţa Domnului" (verset 16). Cain a început apoi să zidească o cetate, iar din familia sa au ieşit cei care s-au îndeletnicit cu artele şi cu ştiinţele plăcute şi folositoare: lucrătorii de pământ, cântăreţii cu tot felul de unelte, fierarii şi căldărarii. Cain a socotit păcatul său prea mare ca să-i fie iertat, căci nu-şi cunoştea nici păcatul, nici pe Dumnezeu. Nu s-a sinchisit de iertare pentru ca nu s-a sinchisit nici de Dumnezeu. Iată unul din cele mai îngrozitoare roade ale căderii în păcat: cugetul nu-şi mai cunoaşte adevărata stare de păcat şi de aceea nici nu doreşte pe Dumnezeu; n-are nici o pricepere despre calea pe care un păcătos se poate apropia de Dumnezeu. Este cu totul stricat, şi rătăcit; iar dorinţa lui toată e să iasă din faţa Domnului, ca să rătăcească în lume şi în scopurile pe care le urmăreşte ea. Va trăi foarte bine fără Dumnezeu în lume. Va căuta sa înfrumuseţeze cât de mult lumea ca să facă din ea un loc plăcut, unde să poată trai cinstit după părerea Lui, cu toate că în ochii lui Dumnezeu, lumea rămâne sub blestem şi Cain rămâne un rătăcit şi un pribeag.

Iată „calea lui Cain" (Iuda v. 11), cale largă de tot pe care oamenii şi astăzi merg în grabă cu milioanele. Nu zic ca aceşti oameni ar fi lipsiţi de orice simţământ religios; tare ar vrea ei să aducă ceva lui Dumnezeu. Găsesc de cuviinţă sa-i aducă rodul muncii lor, neştiind nici cine sunt ei, nici cine este Dumnezeu. Totodată se trudesc din răsputeri să îmbunătăţească lumea prin fel de fel de mijloace ca să împodobească şi să îndulcească viaţa. Şi astfel singurul leac dumnezeiesc de curăţire: sângele lui Hristos, este dat la o parte de om şi înlocuit cu silinţa omului de îmbunătăţire: iată „calea lui Cain".

Întocmai după cum în zilele lui Cain plăcutele sunete ale chitarei şi ale cimpoiului împiedecau să se audă strigătul sângelui lui Abel, tot aşa şi astăzi alte sunete încântătoare înăbuşe glasul sângelui Golgotei; şi alte lucruri decât un Hristos răstignit atrag privirile omului. Omul desfăşoară toate mijloacele înţelepciunii lui pentru ca să facă din lumea aceasta o grădină adăpostită şi caldă în care să se coacă roadele cele mai alese pe care le doreşte cu înfocare mintea firească a omului. Lumea nu numai că se îngrijeşte de trebuinţele ei zilnice, dar mintea născocitoare a omului s-a grăbit să mai găsească şi alte lucruri pe care inima le poftеşte de îndată ce le-a zărit şi fără care viaţa pare de nesuferit. La toate astea se mai adaugă multa aşa zisă religie, care, însă, de cele mai multe ori, nu este altceva decât un prilej pentru slăvirea omului însuşi, sau pentru potolirea cugetului său. Nu vrea omul să fie fără religie, căci nu se cade: ar trece drept păgân; de aceia binevoieşte să închine din când în când câte o zi religiei, sau mântuirii sale veşnice, apoi restul vremii intereselor sale vremelnice. Şi totuşi fie că lucrează pentru cele vremelnice, fie că lucrează pentru cele veşnice, de fapt tot pentru el însuşi lucrează omul.

Iată „calea lui Cain". Ia seama bine, cititorule, şi vezi unde începe, încotro se-ndreaptă şi unde ajunge calea aceasta!

Cât de deosebită este calea credinciosului! Abel simte şi recunoaşte blestemul; îşi dă seamă de mânjirea păcatului şi, în puterea sfântă a credinţei, aduce jertfa de care nu e vrednic. Caută şi află un adăpost în Dumnezeu însuşi şi, în loc să-şi zidească o cetate pe pământ, se alege cu-n mormânt în sânul pământului. Pământul, care prin roadele lui, ne arăta puterea de lucru a lui Cain şi a familiei sale, era stropit cu sângele celui drept. Să-şi aducă aminte omul din lume, omul lui Dumnezeu, şi creştinul lumesc, că pământul pe care-l călcăm este stropit cu sângele Fiului lui Dumnezeu! Sângele acesta scapă de urgia păcatului pe credincioşi, dar osândeşte lumea; căci ochiul credinţei zăreşte umbrele negre ale crucii lui Isus chiar sub chipurile frumoase şi sub strălucirea acestei lumi trecătoare. „Chipul lumii acesteia trece" (1Cor 7.31). Toate lucrurile în mijlocul cărora trăim vor lua sfârşit în curând. „Calea lui Cain" va fi şi este chiar urmată de „rătăcirea lui Balaam" apoi va veni „împotrivirea lui Core", şi atunci prăpastia îşi va deschide gura ca să înghită pe cei răi, închizându-i „în negura întunericului pentru vecie" (Iuda 11-13).

Ca să ne încredinţăm mai bine de cele ce am spus n-avem decât să aruncam o privire asupra capitolului 5, pe care îl vom cerceta acum, şi care ne înştiinţează de jalnica slăbiciune a omului şi supunerea sa morţii. În adevăr poate omul sa trăiască veacuri dea-rândul şi să nască fii şi fiice; dar la sfârşit, tot va trebui sa se zică şi despre el: „şi a murit”! „Moartea a domnit de la Adam până la Moise” şi „Este rânduit oamenilor să moară odată” (Rom 5.14;Evr 9.27). Omul nu poate să scape de moarte. El nu poate să ia boldul grozav al morţii nici cu abur, nici prin electricitate, nici cu vreun alt mijloc datorit minţii lui născocitoare. O să găsească poate mijloacele de a mări şi de a răspândi înlesnirile şi plăcerile vieţii. Toată hărnicia sa însă nu-i în stare să nimicească venirea morţii. Dar de unde a venit moartea, acest lucru ciudat şi înspăimântător? Ne-o spune Pavel: „Printr-un singur om a intrat păcatul în lume şi prin păcat moartea” (Rom 5.12). Aşa că obârşia morţii este păcatul. Păcatul a rupt legătura care ţinea făptura strânsă de Dumnezeul cel viu, supunând astfel pe om împărăţiei morţii, fără ca să se poată de loc dezrobi. Iată între altele încă o dovadă nezguduită că cu nici un chip nu e în stare să întâmpine pe Dumnezeu în starea lui firească de rob al morţii. Nu poate fi nici o legătură între Dumnezeu şi om decât în puterea vieţii. Omul însă este sub puterea morţii; de aceia nu poate să aibă nici o legătură cu Dumnezeu în starea sa firească. Viaţa nu poate fi în părtăşie cu moartea, nici lumina cu întunericul, nici sfinţenia cu păcatul. Trebuie ca omul să se apropie de Dumnezeu pe o temelie cu totul nouă anume prin credinţă. Căci numai credinţa îl poate face să-şi recunoască adevărata stare de om „vândut păcatului”, adică supus morţii, îl face să cunoască totodată şi pe Dumnezeu, ca pe dătătorul unei vieţi noi – prin Hristos – al unei vieţi care este în afară de puterea morţii, şi de aceea a vrăjmaşului, şi pe care noi n-o putem pierde. Iată în ce stă siguranţa vieţii credinciosului. Hristos este viaţa lui – Hristos cel înviat şi cel proslăvit – Hristos cel biruitor asupra tuturor potrivnicilor. Viata lui Adam atârna de ascultarea sa; prin neascultare, păcătuind, şi-a pierdut viaţa. Hristos însă, având viaţa în El însuşi, s-a coborât pe pământ si a înfruntat toate arătările felurite ale păcatului omului; şi supunându-se morţii, a nimicit pe acela care avea puterea morţii; iar prin învierea sa, a ajuns pentru toţi câţi cred în numele Lui, viaţa şi neprihănirea.

De acum înainte, e cu neputinţă ca Satana să se atingă de această viaţă: fie în izvorul ei, fie în drumul ei, fie în puterea ei, fie în câmpul ei de lucru, fie în durata ei. Dumnezeu îi este izvorul; Hristos cel înviat, drumul; Duhul Sfânt, puterea; cerul, câmpul de lucru şi veşnicie, durata. Toate suni schimbate pentru cel care are această viaţa minunată; şi de se poate zice cu adevărat ca „în mijlocul vieţii suntem în moarte”, credinciosul poate zice tot aşa de bine că „în mijlocul morţii el este în viată”. Acolo unde stăpâneşte Hristos cel înviat nu mai este moarte. Căci Cuvântul lui Dumnezeu ne încredinţează că Hristos a desfiinţat moartea, înfiinţând viaţa; aşa că cel credincios nu mai aşteaptă moartea ci slava. Că se poate ca şi cel credincios să adoarmă în Isus e foarte adevărat. Dar adormirea în Isus nu înseamnă moarte, ci viata în toata puterea cuvântului. Putinţa părăsirii trupului pământesc pentru a fi cu Hristos nu poate să înlocuiască nădejdea celui credincios în răpirea în nori pentru întâmpinarea Domnului, ca să fie cu El şi ca El pururea.

Aici ne va ajuta, ca o minunata pildă, întâmplarea cu Enoh, singurul care nu urmează după rânduiala firească din capitolul 5. „A murit”, este rânduiala firească: „n-a văzut moartea” este abaterea de la rânduiala fireasca. „Prin credinţă a fost mutat Enoh de pe pământ ca să nu vadă moartea. Şi n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia ca este plăcut lui Dumnezeu” (Evr 11. 5). Enoh a fost „al şaptelea de la Adam”, şi Dumnezeu n-a îngăduit ca moartea să biruie asupra „celui al şaptelea”. Dumnezeu a făcut din el un martor al minunatei Lui izbânzi asupra întregii puteri a morţii. Este un fapt de cea mai mare însemnătate. După ce s-a auzit de şase ori la rând osânda „şi a murit”, inima se bucură când găseşte pe al şaptelea om care n-a murit. Cum o fi scăpat el? – Prin credinţă „Enoh a trăit în legătură cu Dumnezeu trei sute de ani” – iată ce-l despărţea de tot ce era în jurul lui. Căci dacă trăieşti în legătura cu Dumnezeu, eşti scos cu totul din felul de gândire al lumii, care pe vremea aceea, ca şi în zilele noastre, duşmănea toate cele dumnezeieşti. Credinciosul acesta simţea că n-avea ce căuta în lume, în mijlocul căreia nu era decât un martor răbdător al harului lui Dumnezeu şi al judecăţii ce avea să vină. Urmaşii lui Cain puteau să-şi întrebuinţeze priceperea şi să-şi cheltuiască puterea cu nădejdea deşartă ca vor îmbunătăţi o lume blestemată. Enoh însă găsise o lume mai bună, şi trăia în puterea acelei lumi. Nu primise credinţa ca să îmbunătăţească lumea, ci ca să trăiască în legătură cu Dumnezeu.

„A trăit în legătură cu Dumnezeu”! Ce nu cuprind aceste câteva cuvinte! Ce deosebire pentru Dumnezeu, ce lepădare de sine! Ce sfinţenie şi ce curăţenie morală! Ce mila şi blândeţe! Ce umilinţă şi duioşie! Dar şi ce râvna şi ce stăruinţă! Ce îndelungă răbdare, şi totodată ce hotărâre neclintită! Să trăieşti în legătură cu Dumnezeu nu înseamnă numai să trăieşti după nişte rânduieli şi datini; sau să-ţi alcătuieşti nişte planuri şi să ţi iei hotărâri ca să te duci ici-colo sau ca sa-ţi faci cutare sau cutare lucru, – înseamnă cu mult mai mult decât toate acestea laolaltă: Să umbli necurmat înaintea ochilor lui Dumnezeu cu tot ce ai şi eşti, potrivit cu descoperirea lui Dumnezeu din cuvântul Lui. Că în această viaţă trăită ca în faţa ochilor lui Dumnezeu se poate întâmpla să mergi uneori împotriva cugetelor oamenilor, şi chiar a fraţilor tăi, când aceştia nu trăiesc în legătură cu Dumnezeu. Se poate întâmpla chiar ca toţi oamenii să fie împotriva ta: uneori or să spună ca faci prea mult, altădată prea puţin. Credinţa însă care te-a învrednicit să trăieşti în legătură cu Dumnezeu, te va învăţa să nu bagi prea mult în seama părerile oamenilor.

Astfel viata lui Abel şi a lui Enoh ne da o învăţătură scumpa în privinţa jertfei pe care se reazemă credinţa, deci începutul vieţii creştineşti – cum şi în privinţa nădejdii celui credincios, – adică sfârşitul acestei vieţi; iar între începutul şi sfârşitul acestei vieţi „umblarea cu Dumnezeu” cuprinde toate mărunţişurile vieţii de faţă. „Domnul dă îndurare şi slavă” (Ps 84.11); iar între îndurarea care a fost descoperită şi slava ce are să fie descoperită, se află şi încredinţarea fericită că „Domnul nu lipseşte de nici un bine pe cei ce duc o viaţă fără prihană (Ps 84.12).

Jertfa lui Abel şi răpirea lui Enoh preînchipuiesc crucea Domnului Isus şi răpirea Bisericii, cele două pricini pentru care este Biserica pe pământ. Biserica ştie că temeiul vieţii ei stă în moartea şi învierea lui Hristos, dar aşteaptă ziua în care Domnul va veni s-o ia la El. Căci ea aşteaptă prin Duhul, prin credinţă nădejdea neprihănirii (Col 5.5): nu aşteaptă neprihănirea pentru că pe aceasta o are prin îndurarea lui Dumnezeu, dar aşteaptă nădejdea pe care i-o de starea în care se află. Faptul acesta este de cea mai mare însemnătate. Unii tâlcuitori ai adevărului prorociei au căzut în cele mai mari rătăciri, pentru ca n-au înţeles care este tocmai partea şi nădejdea Bisericii. Au învăluit Luceafărul de dimineaţă, care este nădejdea Bisericii, cu atâtea neguri şi nori întunecoşi, că un număr mare de credincioşi nu mai sunt în stare să se ridice mai sus decât nădejdea rămăşiţei credincioase a lui Israel, anume aşteptarea răsăririi „Soarelui neprihănirii care aduce tămăduirea sub aripile Lui”. (Maleahi 4. 2). Dar nu numai atât. Mulţi credincioşi au şi pierdut puterea nădejdii cuprinsă în arătarea lui Hristos, fiindcă au fost învăţaţi să aştepte fel de fel de întâmplări înainte de întoarcerea din nou a lui Hristos pentru Biserică. Au fost învăţaţi ca întoarcerea Iudeilor în ţara lor desfăşurarea proorociei după chipul lui Nebucandeţar, şi arătarea lui Anticrist (2Tes 2.8), trebuie să aibă loc înainte de venirea lui Hristos, cu toate că Noul Testament grăieşte altfel.

Ca şi Enoh, Biserica va fi răpită din mijlocul răului care o înconjoară şi dinaintea necazului ce are sa fie. Enoh n-a fost lăsat pe pământ ca să vadă răul ajuns la culme şi judecata dumnezeiască pustiind lumea. N-a văzut deschizându-se „izvoarele adâncului şi stavilele cerurilor”. A fost răpit înaintea acestor înspăimântătoare împrejurări; aşa că pentru ochiul credinţei, Enoh este icoana pre-închipuitoare a celor care „nu vor

adormi, ci vor fi schimbaţi într-o clipeală din ochi” (1Cor 15.51,52). Enoh n-a trecut prin moarte, a fost strămutat: tot aşa şi Biserica e chemata „să aştepte din ceruri pe Fiul” (1Tes 1.10); iată nădejdea aşteptării ei. Cel mai slab credincios, cel mai neînvăţat poate înţelege aceste lucruri şi poate să se bucure de ele; şi întru câtva le poate vedea şi puterea. Dacă nu poate cerceta în amănunţime proorociile, poate totuşi, slavă Domnului, să guste fericirea, adâncimea, puterea şi mângâierea acelei nădejdii cereşti, care, de drept este a lui, ca unul care este un mădular al acestui trup ceresc, care e Biserica. Nădejdea de care se bucură el, nu se mărgineşte numai la aşteptarea răsăririi „Soarelui neprihănirii”, oricât de bună ar fi acesta nădejde, ci cuprinde şi vederea „luceafărului de dimineaţa” (Apoc 2.28). Şi precum luceafărul de dimineaţă se arată înainte de răsărirea soarelui celor care veghează, tot aşa şi Hristos, se va arata Bisericii înainte ca rămăşiţa lui Israel să zărească razele Soarelui neprihănirii.

Iată-ne la una din cele mai însemnate părţi ale Genezei. Enoh nu mai este. Pribegia lui pe pământ s-a sfârşit cu strămutarea sa în cer. A fost răpit înainte ca răul să fi ajuns la culme, şi înainte ca judecata dumnezeiască să fi venit peste locuitorii pământului.

Cele dintâi două versete ale capitolului 6 ne destăinuiesc cât de mică a fost înrâurirea vieţii şi răpirii lui Enoh asupra lumii. „Când au început oamenii să se înmulţească pe faţa pământului, şi li s-au născut fete, fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; şi din toate şi-au luat de neveste pe acelea pe care şi le-au ales”. Amestecul lucrurilor lui Dumnezeu cu ale omului e un mare rău şi un mijloc puternic cu care strică vrăjmaşul mărturia lui Hristos pe pământ. Acest amestec se îmbracă adeseori cu cele mai frumoase podoabe, încât îl poţi lua drept ceva dumnezeiesc foarte de dorit, chiar drept o lucrare puternică a Duhului Sfânt şi nici nu bănuieşti măcar că este ceva rău. Dacă însă lăsăm lumina lui Dumnezeu să pătrundă în judecata noastră, vedem numai decât că din acest amestec nu poate ieşi nimic bun. Căci Dumnezeu nu se slujeşte niciodată de astfel de mijloace pentru a-şi răspândi adevărul, sau pentru a apăra interesele acelora care sunt chemaţi să fie martorii Lui pe pământ. Despărţirea de orice rău este rânduiala lui Dumnezeu; şi aceasta rânduială nu se poate călca fără să se aducă o pagubă mare adevărului.

În întâmplarea de mai sus, vedem lămurit urmările nenorocite ale legăturii fiilor lui Dumnezeu cu fetele oamenilor.

După părerea omului, rodul acelei legături se arăta foarte frumos; căci în versetul 4 citim: „aceştia erau vitejii care au fost în vechime, oameni cu nume”. Dar Dumnezeu judeca altfel; nu vede cum vede omul; şi gândurile Lui nu sunt gândurile noastre. „Domnul a văzut că răutatea omului era mere pe pământ, şi ca toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău”. Iată starea omului înaintea lui Dumnezeu, – „numai rău”, – „rău în fiecare zi”. Amestecul celor sfinte cu cele lumeşti nu poate avea altă urmare decât rău. Dacă sămânţa sfântă nu se păstrează curată, totul e pierdut în ce priveşte mărturia pe pământ. Cea mai de seamă străduinţă a Satanei a fost să nimicească planul lui Dumnezeu, răpunând sămânţa sfânta, apoi, ne izbutind, a căutat s-o strice.

Este de cea mai mare însemnătate ca cititorul sa înţeleagă bine urmarea legăturii dintre „fiii lui Dumnezeu” şi „fetele oamenilor”. Căci, în vremea noastră, ne paşte o mare primejdie, anume pornirea de a ciunti adevărul de dragul „unirii în Hristos”. Să ne ferim cu cea mai mare grija de aşa ceva. Adevărata unire nu se „capătă cu jertfa adevărului.” Lozinca credinciosului trebuie sa fie: „să păstrezi adevărul cu orice preţ”. Dacă pe această cale poţi avea unirea, foarte bine; dar, înainte de toate, să păstrezi adevărul. Părerea timpului de acum este: „Să ai unirea cu orice preţ; şi dacă pe aceasta cale poţi păstra adevărul, cu atât mai bine, dar înainte de toate unirea”. Ar trebui să se ţină minte întotdeauna că „înţelepciunea care vine de sus este întâi curata, apoi, pacinică”. (Iacov 3.17). Înţelepciunea pământească ar fi început prin a fi mai întâi „paşnică”, şi tocmai din pricina aceasta nu poate fi nici curată. Unde este ştirbit adevărul, nu poate fi nici o dată o adevărată mărturie. Aşa vedem că înaintea potopului, unirea necurată a celor sfinte cu cele lumeşti, a celor dumnezeieşti cu cele omeneşti n-a avut alt rod decât să duca răul la culme. Atunci a venit judecata lui Dumnezeu asupra lumii. „Şi Domnul a zis: „Am să şterg de pe faţa pământului pe omul pe care l-am făcut”. N-a trebuit mai puţin decât nimicirea lucrului care stricase calea lui Dumnezeu pe pământ: Vitejii… oamenii cu nume” trebuiau nimiciţi fără cruţare.

„Orice făptură” trebuia înlăturată ca netrebnică dinaintea lui Dumnezeu „Sfârşitul oricărei făpturi este hotărât înaintea Mea”. Dumnezeu nu vorbeşte numai de o parte ci de toată făptura, căci totul era stricat în ochii Domnului, stricat cu desăvârşire. Făptura fusese cântărită şi aflată rea. Atunci Dumnezeu a înştiinţat pe Noe despre mijlocul de mântuire pregătit pentru ei, zicând: „Fă-ţi o corabie din lemn de gofer” (versetele 13-14). În felul acesta, Noe e înştiinţat de gândul lui Dumnezeu, cu privire la lumea ce-l înconjura. Cuvântul lui Dumnezeu era menit să scoată la lumină lucrurile, chiar cele mai ascunse, asupra cărora privirea omului se oprise cu plăcere şi trufie. Inima omului putea să se umfle de mândrie şi să zvâcnească de bucurie, când dintr-o privire străbătea mulţimea strălucitoare „a vitejilor şi a oamenilor cu nume!” Era încântat de sunetele muzicii, pe când munca câmpului îi dădea cu prisosinţă toate cele de trebuinţă pentru viaţa zilnică: parcă astea toate erau îndeajuns să gonească din cuget gândul judecăţii: Căci Dumnezeu a zis: „Am să şterg de pe faţa pământului pe om” şi aceste cuvinte grele aruncă umbra lor îngrozitoare asupra acestei privelişti. Dar poate ca iscusinţa omului o să scornească vre-un mijloc de scăpare! N-o să se mântuiască „vitejii” prin puterea lor? Nici vorbă de aşa ceva, căci era numai un singur mijloc de scăpare; acel mijloc se descoperă credinţei, nu vederii, nici minţii, nici închipuirii. „Prin credinţă Noe, când a fost înştiinţat de Dumnezeu despre lucruri care încă nu se vedeau, plin de o teamă sfântă, a făcut o corabie ca să-şi scape casa; prin ea a osândit lumea, şi a ajuns moştenitor al neprihănirii, care se capătă prin credinţă” (Evr 11.7).

Cuvântul lui Dumnezeu îşi împrăştie lumina peste toate lucrurile care înşeală inima omului. Rupe perdeaua aurită cu care acoperă şarpele o lume trecătoare, deşartă şi amăgitoare, şi face să se vadă sabia judecăţii dumnezeieşti. Dar numai credinţa primeşte înştiinţarea dumnezeiască, atunci când lucrurile pe care le face cunoscut „încă nu se văd”. Firea omenească e călăuzită de ceea ce vede, cu ajutorul simţurilor. Credinţa e mânată de Cuvântul lui Dumnezeu. Într-o lume plină de întuneric, această comoară dumnezeiască dă celui care o are tăria sufletească, de e trece prin orice împrejurări i-ar sta înainte.

Când a vorbit Dumnezeu lui Noe despre o judecată, nici un semn n-o prevestea. Judecata „încă nu se vedea” dar Cuvântul lui Dumnezeu o făcuse destul de lămurită în inima în care „a găsit credinţă” (Evr 4.2). Credinţa nu aşteaptă să vadă ca să creadă, căci „credinţa vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos (Rom 10.17). Atât îi trebuie omului credincios, să ştie că Dumnezeu a vorbit. Un singur cuvânt din Scriptură e de ajuns pentru întâmpinarea tuturor împotrivirilor şi închipuirilor minţii omeneşti; iar acela, ale cărui încredinţări sunt întemeiate pe Cuvântul lui Dumnezeu, poate sta neclintit împotriva tuturor valurilor părerii lumeşti şi împotriva tuturor credinţelor deşarte. Cuvântul lui Dumnezeu a îmbărbătat inima lui Noe în tot timpul slujbei lui îndelungate; şi tot prin acel Cuvânt au fost îmbărbătaţi sfinţii cu miile, de atunci până azi, cu toată împotrivirea şi vrăjmăşia lumii. Nu se poate preţui în îndeajuns Cuvântul lui Dumnezeu. Fără el nu e nimic sigur; cu el totul e pace şi lumină. Pretutindeni unde ajunge Cuvântul lui Dumnezeu, croieşte un drum sigur şi binecuvântat înaintea omului lui Dumnezeu. Dar acela, a cărui cale nu-i luminată de el, e silit să rătăcească în mijlocul întunericului din lume. Cum ar fi fost Noe în stare să

predice „neprihănirea”, 120 de ani, dacă temelia predicării lui n-ar fi fost Cuvântul lui Dumnezeu? Cum ar fi putut el să stea împotriva ocărilor şi batjocurilor unei lumi nelegiuite? Cum ar fi putut stărui în mărturisirea despre o „judecată viitoare”, când nici un nor nu se vedea în zare? Era cu neputinţă. Cuvântul lui Dumnezeu a fost temelia pe care a stat el neclintit, iar „Duhul lui Hristos” l-a făcut să stăruiască în hotărârea sfântă, de a sta necurmat pe acea temelie nestrămutată.

Iar noi, iubitul meu cititor credincios, ce avem altceva spre a stărui neclintiţi în slujba noastră pentru Hristos în zilele rele de astăzi? Nimic altceva decât Cuvântul lui Dumnezeu şi Duhul Sfânt, prin care putem înţelege acest Cuvânt, Iată tot ce ne trebuie „pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârşit si cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (2Tim 3.16,17). Ce linişte pentru cel credincios! Ce scăpare de toate înşelăciunile diavolului şi de închipuirea omului! În locul lor avem Cuvântul lui Dumnezeu, curat, neschimbat şi vecinic. „întocmirile gândurilor omului sunt rele în toate zilele” Noe însă îşi găsea adăpostul în Cuvântul lui Dumnezeu.

Atunci Dumnezeu a zis lui Noe: „Sfârşitul oricărei făpturi este hotărât înaintea Mea...; fă-ţi o corabie de lemn de gofer”. Cuvintele acestea ne arată prăpădirea omului, şi leacul lui Dumnezeu. Dumnezeu încuviinţase ca omul sa-şi urmeze drumul până la capăt, pentru ca gândurile şi caile sale să arate tot ce erau în stare să facă. Aluatul lucrase şi dospise toată frământătura. Răul ajunsese la culme. „Orice făptură ajunsese rea şi îşi stricase calea: stricăciunea ajunsese nemărginită, aşa că lui Dumnezeu nu-i mai rămânea alt mijloc decât sa nimicească cu desăvârşire „orice făptură”, şi totodată să mântuiască pe toţi câţi, după veşnicele sale sfaturi, se aflau legaţi cu „cel al optulea” – singurul om drept ce mai era atunci. Iată, într-un chip izbitor, învăţătura crucii: pe de o parte ne arată judecata lui Dumnezeu asupra firii omeneşti cu toata răutatea ei; pe de alta parte ne arată iubirea lui Dumnezeu, descoperite în Mântuitorul, care a luat asupra Lui toate păcatele oamenilor, ca astfel să-i scape de pieire. „Ne-a cercetat Soarele, care răsare din înălţime” (Luca 1.78). Şi când? Tocmai când suntem mai păcătoşi. Dumnezeu s-a pogorât „în părţile cele mai de jos ale pământului” (Efes 4. 9). Lumina Soarelui care răsare din înălţime a pătruns până în adâncimile întunericului păcătosului, descoperind adevărata stare firească a omului. Lumina arată tot răul din om, dar tot lumina dă şi cunoştinţa izbăvirii de acest rău.

Dacă crucea destăinuieşte judecata lui Dumnezeu privitoare la „orice făptură”, mai destăinuieşte şi mântuirea păcătosului vinovat şi pierdut. Păcatul e judecat cu desăvârşire; păcătosul mântuit cu desăvârşire; iar Dumnezeu cu desăvârşire descoperit şi slăvit prin cruce.

Daca cititorul deschide Cuvântul lui Dumnezeu la întâia Epistolă a lui Petru, va găsi multă lumină aruncată asupra crucii. De pildă, în capitolul 3, verset. 18-22 citim: „Hristos de asemenea a suferit odată pentru păcate, El cel neprihănit, pentru cei nelegiuiţi, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh în care s-a dus să propovăduiască duhurilor din închisoare, care fuseseră răzvrătite odinioară, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în aşteptare, în zilele lui Noe, când se făcea corabia în care au fost scăpate prin apă un mic număr de suflete şi anume opt. Icoana aceasta pre-închipuitoare vă mântuieşte acum pe voi, şi anume botezul care nu este o curăţire de întinăciunile trupeşti, ci mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu, prin învierea lui Isus Hristos, care stă la dreapta lui Dumnezeu, după ce s-a înălţat la cer, şi şi-a supus îngerii, stăpânirile şi puterile” (Nota: N-am putea lăuda prea mult înţelepciunea, cu care vorbeşte Duhul Sfânt de botez în locul pomenit mai sus. Ştim ce greşeli s-au făcut cu botezul şi ce loc greşit are acest aşezământ în gândurile multora. Ştim că puterea, care ţine numai de sângele lui Hristos, a fost pusă pe seama apei botezului, ca şi harul înnoitor al Duhului Sfânt. Aşadar nu putem decât să ne mirăm văzând cum Duhul Sfânt ocroteşte acest adevăr, spunând că nu lepădarea spurcăciunii trupeşti ca prin apă, ne mântuieşte, ci mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu, „mărturie” în care intrăm nu prin botez, care îşi are de altfel însemnătatea lui la locul lui, ci „prin învierea lui Isus Hristos”, „care s-a dat pentru greşelile noastre, şi a înviat pentru neprihănirea noastră” (Rom. 4. 25).

Este de prisos să mai spunem că botezul ca aşezământ dumnezeiesc, şi lăsat la locul lui hotărât de Dumnezeu, este foarte însemnat şi are un înţeles adânc. Dar când vedem pe oameni, schimbând într-un fel sau altul, înţelesul lucrurilor dumnezeieşti, suntem nevoiţi să dăm pe faţă lucrarea Satanei la lumina Cuvântului lui Dumnezeu.) Iată cuvinte de cea mai mare însemnătate, care aruncă o lumină adâncă asupra învăţăturii corăbiei lui Noe şi asupra legăturii ei cu moartea lui Hristos. Precum în potop, tot aşa şi în moartea lui Hristos, toate valurile şi toate talazurile judecăţii lui Dumnezeu au trecui peste Cel care era fără păcat. Făptura a fost înmormântată sub valurile dreptei mâinii a lui Dumnezeu şi Duhul lui Hristos, în Ps. 42.1, grăieşte: „toate talazurile şi valurile Tale trec peste mine”. „Toate valurile” mâniei dumnezeieşti au trecut peste fiinţa curată şi neprihănită a Domnului Isus, când era pe lemn; prin urmare nici unul din acele valuri n-are să mai treacă peste acela care crede. La Golgota, vedem într-adevăr, „toate izvoarele adâncului celui mare şi stavilele cerurilor deschise”. – „Un val cheamă pe alt val, la vuietul căderii apelor Tale” (Ps. 42. 7). Hristos a băut paharul până la fund şi a răbdat toată urgia. A luat asupra lui, prin judecată, toată greutatea răspunderii poporului său, despovărându-se de ea în urmă cu slavă. Sufletul credinciosului afla aici o pace sigură. Căci, dacă Domnul Isus a înfruntat tot ce putea fi împotriva noastră; dacă a răsturnat toate piedicile; dacă a ridicat păcatul; dacă a golit până la fund paharul mâniei judecăţii în locul nostru; dacă a risipit toţi norii, – ce poate sa ne mai împiedice ca să nu ne bucurăm de o pace temeinică? Da, da, o pace adânca este partea celui credincios; a lui este şi fericirea adâncă şi nespusă cum şi sfântă siguranţa pe care iubirea mântuitoare i-o dăruieşte din pricina lucrării lui Hristos.

Avea oare Noe vre-o frica de apele judecăţii dumnezeieşti? Nicidecum, căci ştia că toate fuseseră vărsate atunci când el, în corabie, fusese purtat de aceleaşi ape, ferit de loviturile judecăţii. Corabia mergea liniştită deasupra acelor valuri care nimiciseră „orice făptura”: căci Dumnezeu însuşi o pusese acolo. Ar fi putut sa zică şi el, după graiul biruitor al apostolului. „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?” (Rom. 8.31). Dumnezeu însuşi îl poftise să intre în corabie: „Intră în corabie, tu şi toată casa ta!” (cap. 7. 1). Şi după ce Noe a intrat în corabie, Dumnezeu a închis uşa după el”. Corabia era un adăpost sigur pentru oricine fusese poftit de Dumnezeu înăuntru. Dumnezeu păzea uşa; şi fără El nimeni nu putea nici intra, nici ieşi. În corabie era o uşa şi o fereastră. Cu puternica să mână, Domnul apăra uşa, lăsând lui Noe fereastra prin care putea privi sus, de unde se pogorâse judecata, ca să vadă când va trece judecata. Familia mântuită nu putea privi decât în sus, căci fereastra se afla sus (vezi cap. 6. 16). Noe şi ai săi nu puteau vedea apele judecaţii, nici moartea, nici pustiirea pricinuite de acele ape. Mântuirea lui Dumnezeu „lemnul de gofer” era între ei şi toate acele lucruri. Nu puteau privi decât în sus, unde vedeau un cer fără nori (prin credinţă), veşnica locuinţă a Aceluia care osândise lumea şi îi scăpase pe el.

Nimic nu lămureşte mai bine desăvârşita siguranţa celui care crede în Hristos decât cuvintele: „Dumnezeu a închis uşa după el”. Cine ar putea deschide când Dumnezeu a închis? Familia lui Noe era într-o siguranţă desăvârşită cum numai Dumnezeu poate s-o dea. Nici o putere îngerească, omenească sau diavolească, n-ar fi fost în stare sa deschidă uşa corăbiei ca să năvălească apele înăuntru. Aceeaşi mână care deschisese stavilele cerurilor şi izvoarele adâncului, închisese şi uşa aceea. Tot aşa citim despre Hristos, că El „ţine cheia lui David, Cel ce deschide şi nimeni nu va închide; Cel ce închide şi nimeni nu va deschide” (Apoc. 3. 7); El ţine „cheile morţii şi ale Locuinţei morţilor” (Apoc. 1, 18). Fără El nimeni nu poate păşi prin uşile mormântului, fie spre a intra, fie spre a ieşi. El are „toată puterea în cer şi pe pământ”. El este „capul Bisericii mai pe sus de toate”. Şi în El, credinciosul se află în deplină siguranţă (Matei 28. 18;Efes. 1. 22). Cine ar fi putut lovi pe Noe?

Ce fel de val ar fi putut pătrunde în corabia lui „lipită pe dinlăuntru şi pe dinafară cu smoală”? Şi azi, cine ar putea lovi pe cei care prin credinţă, s-au adăpostit la cruce? Orice vrăjmaş a fost biruit şi supus tăcerii pentru totdeauna. În chip biruitor, moartea lui Hristos a pus capăt tuturor păcatelor noastre, iar învierea Sa este dovada că Dumnezeu a primit jertfa lui Hristos pentru păcatele noastre dându-ne astfel siguranţa mântuirii de păcate prin credinţa în această jertfa ca făcută pentru noi. Astfel „uşa” corăbiei noastre fiind deci încuiată sigur de mâna lui Dumnezeu însuşi, n-avem decât să ne bucurăm de „fereastră”, adică sa umblăm într-o fericita şi sfântă împărtăşire cu Acela care ne-a mântuit de mânia viitoare, şi ne-a făcut moştenitori ai slavei viitoare pe care o şi aşteptam. Apostolul Petru spune că „cine nu are aceste lucruri este orb, umblă cu ochii închişi, şi a uitat ca a fost curăţit de vechile lui păcate” (2Petru 1. 9). O astfel de stare sufletească e de plâns; şi ea este partea oricui n-are grijă să rămână prin rugăciune într-o necurmată împărtăşire cu Acela care ne-a apucat în Hristos pentru vecii vecilor. Înainte de a merge mai departe în istoria lui Noe, să aruncam numai o privire asupra celor care au rămas afară din corabie şi cărora Noe le-a predicat, atâta vreme să se întoarcă la Dumnezeu. Ce groază şi, mai ales, ce îngrijorare, când au văzut corabia îndurării lui Dumnezeu ridicându-se pe apă. Căci „uşa era închisă”, ziua harului trecuse, mărturia îşi luase sfârşitul pentru totdeauna faţă de cei care o auziseră. Aceeaşi mâna, care închisese uşa după Noe, care rămăsese înăuntru, lăsase pe ceilalţi afară. Afară, ei erau pierduţi cu desăvârşire; cei dinăuntru erau cu desăvârşire mântuiţi. Îndelunga răbdare dumnezeiască şi mărturia slujitorului său fuseseră dispreţuite de oamenii copleşiţi cu totul de cele pământeşti. „Mâncau, beau, se însurau şi se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie; şi a venit potopul, şi ia pierdut pe toţi” (Luca 17. 26, 27). Toate acestea nu erau rele în ele însele; căci răul nu era în lucrurile făptuite, ci în cei care le făptuiau. Orice lucru se putea face în frica Domnului şi spre slava sfântului sau Nume, cu ajutorul credinţei. Dar, vai! lipsea credinţa; Cuvântul lui Dumnezeu era dispreţuit. Dumnezeu vorbea de păcat şi de rătăcire, dar oamenii nu se lăsau înduplecaţi. Dumnezeu le vorbea de mântuire, dar lor, puţin le păsa: îşi vedeau de planurile şi afacerile lor, fără grijă de Dumnezeu. Petreceau ca şi cum pământul ar fi fost al lor pe veci. Băduseră afară pe Dumnezeu. „Toate întocmirile gândurilor cugetului lor erau rele în toate zilele”, de aceea nu puteau să facă nici un bine. Gândeau, vorbeau şi petreceau după placul lor şi după cum găseau ei cu cale, uitând pe Dumnezeu. Cititorule, adu-ţi aminte de cuvintele Domnului Isus Hristos: „Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe se va întâmpla la fel şi în zilele Fiului omului” (Luca 17. 26). Unii cred că, înainte de venirea Fiului omului (a doua venire) pe norii cerului, dreptatea va acoperi pământul de la un capăt la altul, şi că n-avem să trăim decât în aşteptarea unei împărăţii de dreptate şi pace, adusă de cei care lucrează acum. Dar versetul de mai sus taie, de la rădăcină, acele nădejdi deşarte şi amăgitoare. Era oare pământul acoperit de dreptate în zilele lui Noe? Stăpânea oare adevărul lui Dumnezeu pe pământ? Era pământul plin de cunoştinţa lui Dumnezeu, cum este fundul mării plin şi acoperit de apă? Nicidecum! Scriptura spune lămurit: „Pământul era plin de silnicie” „orice făptura îşi stricase calea sa pe pământ” „şi pământul era stricat înaintea lui Dumnezeu”. Ei bine! „Aşa va fi şi venirea Fiului omului”! Dreptatea cu silnicia nu prea seamănă; nici stricăciunea cu pacea. Numai să ai o inimă supusă Cuvântului şi golită de păreri lumeşti pentru a înţelege felul de a fi al zilelor dinaintea venirii Fiului omului. Să nu fie cititorul dus în rătăcire, ci mai bine să se plece cu supunere înaintea Scripturii; să se gândească la starea lumii „din zilele dinaintea potopului” şi să-şi aducă aminte că, „precum” era atunci, „aşa” o să fie la sfârşitul vremii de acum. Într-adevăr, în zilele lui Noe, omul desfăşura o muncă încordată, ca să facă din lume un loc plăcut şi frumos. Dar nu se gândea să facă din ea un loc vrednic de Dumnezeu, ceea ce ar fi fost cu totul altceva. Tot aşa şi astăzi, omul se munceşte, în tot felul, să netezească şi calea vieţi omeneşti, înlăturând toate pietrele şi toate piedecile. Dar asta nu împlineşte cuvântul: „pregătiţi în pustie calea Domnului… neteziţi în locurile uscate un drum pentru Dumnezeul nostru!”, ca toată făptura să vadă mântuirea Domnului (Isa. 40. 3-4). Civilizaţia stăpâneşte azi dar civilizaţia nu înseamnă dreptate. Se lucrează, măturându-se şi împodobindu-se casa, dar nu spre a o găti pentru Hristos, ci pentru Anticrist. Omul îşi întrebuinţează înţelepciunea ca să ascundă, sub cutele faptelor lui, petele şi cusururile omenirii: dar dacă se pot acoperi aceste pete, nu se pot şterge niciodată. Curând, curând o să iasă la iveală, cu tot acoperământul, care le tăinuieşte şi o să se vadă mai grozave ca niciodată. În curând, stavilele, cu care omul caută, cu atâta stăruinţă, să oprească puhoiul nenorocirii omeneşti, se vor rupe, dând drumul puterii zdrobitoare a răului. Atunci toate străduinţele omului ca să îngrădească râurile turburate ale stricăciunii fizice, mintale şi morale ale neamului lui Adam, vor da greş. Dumnezeu a zis: „Sfârşitul oricărei făpturi este hotărât înaintea Mea”. Sfârşitul n-a venit înaintea omului, ci înaintea lui Dumnezeu; şi, cu toate că glasul batjocoritorilor se ridica, zicând: „unde este făgăduinţa venirii Lui? Căci de când au adormit părinţii noştri toate rămân aşa cum erau de la începutul zidirii” (2Petru 3. 4), totuşi se apropie repede clipa în care cei batjocoritori îşi vor primi răspunsul: „ziua Domnului va veni ca un hoţ. În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cereşti se vor topi de mare căldură şi pământul, cu tot ce este pe el, va arde” (2 Petru 3. 10). Iată răspunsul lui Dumnezeu la batjocurile înţelepţilor lumii.

În ce priveşte pe copiii săi, Dumnezeu are un alt răspuns, potrivit iubirii şi aşteptării lor, şi-i aşteaptă un viilor cu totul deosebit: vor merge spre întâmpinarea Mirelui în văzduh (1 Tes. 4. 17), înainte ca răul să fi ajuns la culme şi ca judecata lui Dumnezeu să cadă peste acel rău. Aşteptarea Bisericii nu este să vadă lumea nimicită prin foc, ci să vadă răsărind „luceafărul strălucitor de dimineaţă” (Apoc. 22. 16).

Însă, oricare ar fi punctul de vedere din care privim viitorul, fie ca aceea ce se înfăţişează vederii sufletului nostru este Biserica în slavă, fie că este lumea în flăcări, fie că este venirea aşteptată a Mirelui, ori venirea năprasnică a hoţului, luceafărul de dimineaţă sau soarele arzător de miazăzi, răpirea Bisericii sau judecata – trebuie să ştim cât de mare nevoie este să ne ţinem de mărturia milei lui Dumnezeu către sărmanii păcătoşi: „iată, acum este vremea potrivită: iată, acum este ziua mântuirii” – „Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine” (2Cor. 6.2; 5.19). Acum, Dumnezeu împacă; în curând, El va judeca; acum, totul este milă; atunci, n-o să fie decât mânie; acum, Dumnezeu iartă păcatul prin cruce; atunci, îl va pedepsi cu chin veşnic. Acum, Dumnezeu trimete o veste de milă de cea mai curata, de cea mei bogată şi de cea mai darnica milă. Vorbeşte către păcătoşi despre o răscumpărare făcuta de scumpul sânge al lui Hristos; înştiinţează că totul s-a împlinit şi aşteaptă ca să miluiască: „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinţei Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi şi doreşte ca nici unul sa nu piară, ci toţi să vină la pocăinţa” (2 Petru 3. 9-15). Toate acestea ne arată cât de însemnată este vremea de azi. Har şi numai har stă la îndemâna tuturor şi judecata, fără drept de apel, e gata să fie dezlănţuită!

Fiindcă Dumnezeu ne-a pus în cunoştinţă cu aceste lucruri, ar trebui să urmăm desfăşurarea planurilor sale cu mai multă luare aminte! Scriptura îşi aruncă lumina asupra tuturor lucrurilor; cu ajutorul ei, nu suntem ca aceia care privesc şirul întâmplărilor cu mirare, neştiind nici unde sunt, nici încotro merg. O cunoştinţă lămurită a stării noastre putem avea, şi chiar trebuie s-o avem. Ar trebui să ştim încotro merg toate puterile, care sunt astăzi la lucru, marele vârtej către care se reped toate pâraiele. Lumea visează un veac de aur. Oamenii îşi făgăduiesc un veac al artelor şi ştiinţelor; cu cugetul se hrănesc că „mâine vom face ca azi, ba încă şi mai rău!” (Isa. 56. 12). Dar, vai! cât de deşarte sunt aceste gânduri, toate aceste visuri, şi toate aceste nădejdi! Credinţa vede norii îngrămădindu-se în zarea lumii: se apropie judecata, se grăbeşte ziua urgiei; o să se închidă uşa curând! Puternica rătăcire (2Tes. 2. 11) a început să lucreze! Nu trebuie oare sa strigăm, cât putem de tare, împotriva acestei porniri prin o tot mai credincioasă mărturie? Lumea ne va învinui, fireşte, ca prezicem numai rele, întocmai cum spunea Ahab de proorocul Mica. Ce are a face? Să spunem sus şi tare ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu, pentru ca „să încredinţăm pe oameni” (2 Cor. 5. 11). Numai Cuvântul lui Dumnezeu ne poate aşeza picioarele pe o temelie nestrămutata şi veşnică, în loc de temelia înşelătoare pe care ne rezemăm din fire. Numai el ne poate lua „trestia ruptă” (Isa. 36. 6) şi nădejdea amăgitoare a lumii, înlocuindu-le cu

„starea veşnică” şi cu „nădejdea care nu înşeală” (Rom. 5. 5). Adevărata iubire, care-i iubirea lui Dumnezeu, nu strigă: „pace, pace! când nu este pace” (Ier. 6. 14), nici „nu tencuieşte zidul cu ipsos” (Ezech. 13. 10). Dumnezeu vrea ca inima păcătosului să se odihnească, în pace, în corabia siguranţei veşnice, bucurându-se, de acum, de împărtăşirea sa, iubind şi hrănindu-se cu nădejdea odihnei unei făpturi înnoite, atunci când prăpădul, pustiirea şi judecata nu vor mai fi.

Să venim acum la Noe, şi să-l privim într-altă stare. L-am văzut zidind corabia; l-am văzut în corabie. Dar, acum, îl vom privi ieşind din ea ca să intre în lumea înnoită. „Şi Dumnezeu Şi-a adus aminte de Noe”. Lucrarea judecăţii fiind trecută, Dumnezeu Şi-a adus aminte de familia mântuită împreună cu tot ce ţinea de ea. „Dumnezeu a făcut să sufle vânt pe pământ, şi apele s-au potolit. Izvoarele Adâncului şi stăvilarele cerurilor au fost închise, şi ploaia din cer a fost oprită” (Cap. 8. 1-2). Atunci razele soarelui au începui să învioreze o lume, care fusese botezată cu un botez de judecată. O lucrare minunată a lui Dumnezeu este judecată; şi, cu toate că-i lăudat Dumnezeu în ea, Lui nu-i place. Slăvit fie numele Său! Întotdeauna. El este gata să părăsească locul judecăţii ca să miluiască, pentru că-i place mila.

„După patruzeci de zile, Noe a deschis fereastra corăbiei pe care o făcuse. A dat drumul unui corb, care a ieşit ducându-se şi întorcându-se, până când au secat apele de pe pământ” (verset 6-7). Corbul a găsit de bună seama vreun adăpost şi nu s-a mai întors în corabie. Porumbelul, însă, „n-a găsit nici un loc ca sa-şi pună piciorul şi s-a întors la el în corabie...; şi iarăşi a dat drumul porumbelului din corabie. Porumbelul s-a întors la el spre seară; şi iată că în ciocul lui era o frunză de măslin ruptă de curând” (verset 8-11). Iată aici o prea frumoasă icoană a minţii înnoite, care caută şi-şi găseşte odihnă în Hristos; ba mai mult, apucă arvuna moştenirii, dând astfel dovadă că a trecut judecata şi că începe să se arate un pământ înnoit. Dimpotrivă, mintea trupească se poate odihni în orice, afară de Hristos. Se poate hrăni cu tot felul de spurcăciuni; „frunza măslinului” n-are nici o atragere pentru ea. Găsindu-şi toate cele de trebuinţă pentru viaţa trecătoare, în jurul lui, habar n-are de o lume noua. Dar inima învăţată şi mişcată de Duhul lui Dumnezeu, nu se poate odihni, nici bucura, decât în ce se odihneşte şi se bucură Dumnezeu; se odihneşte în corabia mântuirii sale, până la timpul aşezării din nou a tuturor lucrurilor. Să dea Dumnezeu să fie aşa cu tine şi cu mine, iubite cititor! Mântuitorul să fie necurmat odihna şi partea inimilor noastre ca nu cumva sa le căutăm într-o lume, care e sub judecata lui Dumnezeu! Porumbelul s-a întors la Noe în corabie şi a aşteptat acolo clipa odihnei adevărate. Tot aşa şi noi ar trebui să ne găsim în totdeauna locul în Hristos, până la proslăvirea şi mărirea Lui în veacurile viitoare! „încă puţină, foarte puţină vreme” şi „cel ce vine va veni şi nu va zăbovi” (Evr. 10. 37). Ne trebuie numai puţină răbdare.

„Atunci Dumnezeu a vorbit lui Noe şi i-a zis: „Ieşi din corabie”. Acelaşi Dumnezeu, care zisese; „Fă-ţi o corabie” şi „Intră în corabie”, zice acum lui Noe: „Ieşi din corabie”. „Şi Noe a ieşit afară... şi a zidit un altar Domnului” (verset 15 şi următoarele). N-are decât să asculte Noe: ascultarea şi cu credinţa trebuie să meargă împreună. Chiar pe locul unde se petrecuse judecata, a ridicat un altar. Corabia purtase pe Noe şi familia lui cu bine deasupra apelor judecăţii: în ea trecuse Noe din lumea cea veche în cea nouă, în care îşi ia locul acum ca un închinător.(Nota: Foarte interesant este să cercetăm potopul şi corabia În legătură cu botezul. Botezul este asemenea trecerii din lumea cea veche în cea nouă, în Duh şi prin credinţă.

Omul cel vechi este ca înmormântat sub ape, nu mai are loc în zidirea cea nouă: carnea (trupul) cu toate ale sale, păcatele, fărădelegile, şi răspunderile sale sunt îngropate în mormântul lui Hristos şi nu se mai pot înfăţişa niciodată înaintea ochilor lui Dumnezeu. Dar, întrucât Hristos a înviat dintre cei morţi în puterea unei vieţi noi, înlăturând cu desăvârşire păcatele noastre, tot aşa şi omul botezat iese din apă, vestind astfel că, din mila lui Dumnezeu şi prin moartea lui Hristos, este pus în deplină stăpânire a unei vieţi noi, cu care este legată pe veci neprihănirea lui Dumnezeu. „Noi deci, prin botezul pentru moarte, am fost îngropaţi împreună cu El, pentru ca după cum Hristos a înviat din morţi prin slava Tatălui, tot aşa şi noi să trăim o viaţă nouă” (Rom. 6 şi Col. 2; vezi şi 1 Petru 3. 18-22))

Trebuie însă să băgăm bine de seama că Noe a zidit un altar „lui Dumnezeu”. Un suflet superstiţios s-ar fi închinat corăbiei, cu ajutorul căreia fusese scăpat, căci inima omenească este pornită să înlocuiască, totdeauna, pe Dumnezeu cu mijloacele Lui de mântuire. Intr-adevăr, corabia fusese numai mijlocul de mântuire, rânduit de Dumnezeu. Dar credinţa lui Noe trece de la corabie la Dumnezeul corăbiei; de aceia, părăsind-o, în loc să şovăie şi să arunce o privire înapoi, sau să se uite la corabie, ca la ceva sfânt şi vrednic de slăvire, zideşte el lui Dumnezeu un altar şi aduce slavă lui Dumnezeu; iar de corabie nici nu se mai aude.

Acestea toate cuprind o învăţătură simplă, dar de mare folos. îndată ca inima părăseşte cunoştinţa Dumnezeului celui viu, prăbuşirea omului nu mai are margini. Pe aceasta cale merge spre cea mai grosolană închinare la idoli. Pentru credinţă, o datină, o rânduială oarecare nu preţuieşte decât ca fiind mijlocul prin care Dumnezeu se face cunoscut sufletului ca o putere vie; şi aceasta atâta timp cât credinţa se poate bucura de Hristos în acea rânduială, după cum a orânduit-o Dumnezeu însuşi. În afară de asta, rânduiala n-are nici un preţ. Iar de se va aşeza ea câtuşi de puţin între inima închinătorului şi lucrarea şi scumpa persoană a lui Hristos, încetează să mai fie o rânduială, sau o datină dumnezeiască, ci ajunge o unealtă a diavolului. Pentru creştinul de nume, rânduiala ori datina este totul, iar Dumnezeu este nesocotit cu totul. Pentru el. Numele lui Dumnezeu n-are alt rost decât să slăvească rânduiala şi să-i dea mai multă putere asupra inimii şi minţii omeneşti. Tot aşa au ajuns şi israeliţii să se închine şarpelui de aramă. Acesta a fost odată, în mâinile lui Dumnezeu, un mijloc de binecuvântare; pentru dânşii însă, a ajuns ţinta preamăririlor lor superstiţioase, îndată ce inimile lor au părăsit pe Domnul. Din pricina asta, Ezechia a fost silit să rupă şarpele în bucăţi, numindu-l „Nehuştan”, adică o bucată de aramă. (2 Împăraţi 18. 4). În sine, şarpele nu era decât „o bucată de aramă”. Însă, ca unealta a lui Dumnezeu, fusese un mijloc de mare binecuvântare. La început, credinţa l-a primit aşa cum îl dăduse Dumnezeu. Dar superstiţia, lepădând în curând descoperirea dumnezeiască, a pierdut din vedere adevăratul gând al lui Dumnezeu, şi, dintr-o unealtă fără preţ, a făcut un idol. Nu se vede oare în această întâmplare o adâncă învăţătură în legătură cu timpul de faţă? Trăim într-un veac de rânduieli şi de datini. Aerul, care înconjoară bisericile oficiale, este îmbâcsit de poruncile unei religii de tradiţie, care dezbracă sufletul de Hristos şi de mântuirea Lui. Tradiţiile omeneşti, în adevăr, nu tăgăduiesc existenţa persoanei şi a crucii lui Hristos: căci, de le-ar tăgădui, s-ar deschide, poate, ochii multora. Dar răul se înfăţişează cu mult mai primejdios şi mai viclean. Lui Hristos şi lucrării sale li se adaogă unele datini; păcătosul nu mai e mântuit numai de Hristos, ci de Hristos împreună cu nişte datini. Şi astfel cel păcătos este dezbrăcat de Hristos; căci Hristos cu datinile va ajunge în cele din urmă: datinile fără de Hristos. „Dacă vă veţi tăia împrejur, Hristos nu vă va folosi la nimic” (Gal. 5. 2). Pe Hristos nu-l poţi avea decât sau pe dea-întregul, sau nicidecum. Diavolul însă încredinţează pe oameni că măresc pe Hristos prin ţinerea la tot felul de datini, căci ştie prea bine că, în felul acesta, Hristos e dat la o parte cu desăvârşire, în vreme ce datinile ajung să fie ţinute cu sfinţenie. Trebuie spus apăsat de tot că superstiţia socoteşte datinile ca fiind totul; că necredinţa şi nelegiuirea nu le socotesc; iar credinţa se foloseşte de ele numai cum a orânduit Dumnezeu.

Să trecem la capitolul 9. Scriptura ne face cunoscut aici noul legământ în care a intrat făptura după potop, cum şi semnul acestui legământ. „Dumnezeu a binecuvântat pe Noe şi pe fiii săi şi le-a zis: „Creşteţi, înmulţiţi-vă, şi umpleţi pământul” (verset 1). Porunca, pe care o dă Dumnezeu omului din nou când a călcat iar pe pământul înnoit, este să umple pământul. Nu numai câteva părţi ale pământului, ci

„pământul”. Voinţa sa era ca oamenii să se răspândească în tot largul pământului, ca nu cumva să se bizuiască pe puterile lor strânse la un loc, cum au încercat mai târziu, aşa cum citim în cap. 11.

În urma potopului, în toate vieţuitoarele este sădită frica de om în aşa fel, încât încep să slujească pe om din pricina fricii şi a sfielii. Viaţa ca şi moartea vieţuitoarelor este lăsată în voia omului. Întreaga făptură e scăpată de frica unui al doilea potop, prin veşnicul legământ făcut de Dumnezeu cu ea: judecata n-are să se mai arate aşa cum s-a arătat în potop. „Lumea de atunci a pierit tot prin ele, înecata în apa. Iar cerurile şi pământul de acum sunt păzite şi păstrate, prin acelaşi Cuvânt, pentru focul din ziua judecăţii şi a pieirii oamenilor nelegiuiţi” (2 Petru 3. 6, 7). Pământul s-a curăţit odată cu apă; se va mai curăţi încă odată cu foc. Dar atunci, vor scapă numai aceia care s-au adăpostit în Acela, care a trecut prin apele adânci ale morţii şi care a străbătut focul judecăţii lui Dumnezeu.

„Şi Dumnezeu a zis: „Iată semnul legământului, pe care-l fac între Mine şi voi… curcubeul Meu pe care l-am aşezat în nor… Eu îmi voi aduce aminte de legământul dintre Mine şi voi” (verset 12 şi următoarele). Toată făptura se reazemă pe statornicia vecinică a legământului lui Dumnezeu al cărui semn este curcubeul; aşa că nu se mai teme de un al doilea potop. Ba mai mult: când se arată în nori curcubeul trebuie să ne bucurăm; căci ochiul lui Dumnezeu e aţintit la el. Astfel siguranţa omului nu atârnă de a-ducerea sa aminte, care este nesigură şi nedesăvârşită, ci de aducerea aminte a lui Dumnezeu. „îmi voi aduce aminte” a zis Dumnezeu. Ce bine este când te gândeşti că Dumnezeu îşi aduce aminte de unele lucruri, iar de altele nu! îşi va aduce aminte de legământul său; şi nu-şi va aduce aminte de păcatele poporului său. Crucea, care-l întăreşte pe cel dintâi, le şterge pe cele din urma; iar credinţa în aceasta cruce dă pace cugetului turburat şi neliniştit.

„Când voi strânge nori deasupra pământului, curcubeul se va arăta în nor” (verset 14). Ce frumoasă şi mult grăitoare arătare! Răsfrângându-se, prin chiar ceea ce ameninţă cu judecată, anume prin nori, razele soarelui liniştesc inima, cu aducerea aminte de legământul lui Dumnezeu, de mântuirea lui Dumnezeu, şi de aducerea aminte a lui Dumnezeu. Curcubeul în nori ne aduce aminte de cruce. Şi acolo vedem un nor întunecos, un nor de judecată, descărcându-se asupra capului sfânt al Mielului dumnezeiesc; un nor atât de gros că în mijlocul zilei chiar „s-a făcut întunerec peste toata ţara” (Luca 23. 44). Dar, slavă Domnului, razele iubirii veşnice a lui Dumnezeu pătrund prin întuneric; iar credinţa zăreşte, în acel nor atât de întunecos, cel mai frumos şi măreţ curcubeu ce s-a arătat vreodată. Şi, din mijlocul întunericului, se aud aceste cuvinte: „S-a sfârşit”. În aceste cuvinte se adevereşte legământul veşnic al lui Dumnezeu nu numai cu făptura, ci şi cu seminţiile lui Israel şi cu Biserica lui Dumnezeu.

În cele din urmă versete ale acestui capitol, ni se înfăţişează ceva trist de tot. Acela, care a fost făcut stăpânul făpturii, nu ştie să se stăpânească. „Noe a început să fie lucrător de pământ şi-a sădit o vie” (verset 20). Cum a ajuns Noe, singurul om drept şi vestitor al dreptăţii! Vai, ce este omul! Oricum l-am privi, întotdeauna îl vedem greşind. În Eden, greşeşte; în pământul înnoit, greşeşte; în Canaan, greşeşte; în Biserică, greşeşte. Pretutindeni şi în toate greşeşte. În el nu e nimic bun, oricât de mari şi cât de întinse ar fi binecuvântările cu care e dăruit; oricât de frumoasă ar fi starea lui, altceva nu ştie să aducă decât greşeli şi păcate. Şi totuşi pe Noe îl vom privi din două puncte de vedere: ca icoana pre-închipuitoare şi ca om. Pe când icoana pre-închipuitoare are o mare însemnătate şi este plină de frumuseţe, dimpotrivă omul este plin de păcat şi de slăbiciune. Cu toate astea, Duhul lui Dumnezeu a scris aceste cuvinte: „Noe era un om după voia lui Dumnezeu şi fără prihană… Noe trăia în legătură cu Dumnezeu” (Cap. 6. 9). Harul dumnezeiesc îi acoperise păcatele şi-l îmbrăcase c-un veşmânt de dreptate şi fără prihană: „Noe a căpătat milă înaintea Domnului” (Cap. 6. 8). Cu toate că Noe se dezgolise în mijlocul cortului sau. Dumnezeu n-a văzut goliciunea lui, căci El nu privea pe Noe în slăbiciunea stării sale fireşti, ci în puterea dreptăţii dumnezeieşti şi veşnice. Aşa că înţelegem cât de mult rătăcea Ham şi cât de mult era depărtat de Dumnezeu şi înstrăinat de gândurile lui Dumnezeu. Căci este lămurit că Ham nu gustase fericirea „omului cu fărădelegea iertată şi cu păcatul acoperit” (Ps. 32. 1). Dimpotrivă, purtarea lui Sem şi a lui Iafet ne este o pildă frumoasa de felul cum priveşte Dumnezeu goliciunea omului şi cum se poarta faţă de ea. Astfel, ei moştenesc o binecuvântare, în vreme ce Ham se alege cu un blestem.

Acest capitol cuprinde neamurile celor trei fii ai ui Noe şi pomeneşte mai ales, pe Nimrod, întemeietorul împărăţiei Babilonului (Babel), despre care se vorbeşte atât de mult în Sf. Scriptura. Babilon este un nume, ca şi o icoana pre-închipuitoare bine cunoscută. Cu începere din capitolul 10 al Genezei până la capitolul 18 din Apocalipsa, tot mereu întâlnim Babilonul ca o icoană pre-închipuitoare a vrăjmaşilor împotriva celor care sunt chemaţi sa mărturisească pe Dumnezeu, în chip văzut, pe pământ. totuşi nu trebuie sa privim Babilonul Vechiului Testament ca fiind acelaşi cu al Noului Testament. Fără îndoială, cel dintâi este un oraş; al doilea, un sistem: amândouă însă cu o puternică înrâurire asupra poporului lui Dumnezeu.

Abia începuse Israel să se războiască cu popoarele din Canaan, şi „o minte babilonică” a şi adus spurcăciunea, turburarea, înfrângerea şi zăpăceala în armată. (Vezi Ios. 7). Iată cea mai veche istorisire, ce o avem despre vătămătoarea înrâurire babilonică asupra poporului lui Dumnezeu. Oricine a citit dealtfel, cu băgare de seama, Sf. Scriptură ştie ce loc are Babilonul în istoria poporului Israel.

Nu vom arata amănunţit aici toate locurile care pomenesc de Babilon. E de ajuns să spunem că, ori de câte ori Dumnezeu are o mâna de martori pe pământ, are şi Satana un Babilon ca să strice si sa necinstească mărturia lor. Când Dumnezeu îşi leagă numele de o cetate pământească, se înfăţişează şi Babilonul ca o cetate; când Dumnezeu îşi leagă numele de Biserică, Babilonul se înfăţişează ca un sistem religios stricat, numit „curva cea mare, mama curvelor şi spurcăciunilor pământului…” (Apoc. 17.1-16 şi urm.). Cu alte cuvinte, Babilonul Satanei se arată, întotdeauna, ca o unealtă croita şi făcută de el, pentru ca să stea în calea lucrărilor lui Dumnezeu; fie în Israel, odinioară, fie în Biserică, acum, în Vechiul Testament, de la început până la sfârşit, Israelul şi Babilonul ne sunt arătaţi ca într-o cumpănă: când se ridică unul, celălalt dă înapoi. Aşa, după ce Israel a căzut cu totul ca martor al lui Dumnezeu, „împăratul Babilonului i-a zdrobit oasele” (Ier. 50. 17) şi l-a mâncat. Vasele casei lui Dumnezeu, care trebuiau sa stea în cetatea Ierusalimului, sunt duse în cetatea Babilonului. Isaia însă, în proorocia sa din cap. 14 al Cărţii sale, ne înfăţişează o stare de lucruri cu totul altfel, când ne zugrăveşte steaua lui Israel crescând şi proslăvindu-se, iar Babilonul răsturnat cu desăvârşire. „Iar când îţi va da Domnul odihna după ostenelile şi frământările tale şi după aspra robie care a fost pusă peste tine, atunci vei cânta cântarea aceasta asupra împăratului Babilonului şi vei zice: „Iată, asupritorul nu mai este, asuprirea a încetat…. de când ai căzut tu nu s-a mai ridicat nimeni ca să ne taie” (verset. 3-8). Iată ce spune Dumnezeu despre Babilonul Vechiului Testament. În privinţa celui din Apocalipsă, cititorul n-are decât să citească cap. 17 şi 18 din această carte, ca să cunoască felul lui de înfăţişare şi să vadă sfârşitul. Acolo, e pus faţă în faţă cu Mireasa, soţia Mielului; e aruncat în mare ca o piatră de moară; apoi se serbează nunta Mielului.

„Cuş a născut şi pe Nimrod; el este acela care a început să fie puternic pe pământ. El a fost un viteaz vânător înaintea Domnului; iată de ce se zice: „Ca Nimrod viteaz vânător înaintea Domnului. El a domnit la început peste Babel şi Erec, Acad şi Calne, în ţara Şinear” (verset 8-10). Iată firea întemeietorului Babilonului. A fost „puternic pe pământ”, – „un viteaz vânător înaintea lui Dumnezeu” şi firea Babilonului, de la un capăt

la altul al Scripturii, se potriveşte de minune cu obârşia sa. Întotdeauna, Babilonul e învederat ca o puternică înrâurire pe pământ, împotrivindu-se tuturor celor cereşti. Şi numai atunci când e cu desăvârşire doborât, se aude în cer din mijlocul oştirilor cereşti, strigătul: „Aliluia, Domnul, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, a început să împărăţească" (Apoc. 19. 6). Atunci se sfârşeşte Babilonul: toată puterea şi mărirea lui, toată mândria şi bogăţiile lui, toata strălucirea lui şi puternicele lui ademeniri, împreună cu întinsa lui înrâurire, vor fi nimicite pentru totdeauna.

Cuprinsul acestui capitol este de cel mai mare interes pentru omul duhovnicesc. Povesteşte două fapte mari, şi anume: zidirea turnului la Babilon (Babel), şi chemarea lui Avram; sau, cu alte cuvinte, străduinţa omului de a îngriji singur de sine, lipsindu-se de Dumnezeu, şi pe Dumnezeu descoperindu-se omului credincios prin bunurile puse la îndemâna lui. Apoi arată încercarea omului de a se aşeza statornic pe pământ, şi chemarea lui Dumnezeu îndreptată către om ca săi scoată de acolo, pentru ca să-şi afle partea şi locuinţa în cer. „Şi pământul avea o singura limbă şi aceleaşi cuvinte. Pornind ei în spre răsărit, au dat peste o câmpie în ţara Şinear; şi au descălecat acolo..., şi au zis: Haidem! să ne zidim o cetate şi un turn al cărui vârf să atingă cerul, şi să ne facem un nume, ca să nu fim împrăştiaţi pe toata faţa pământului" (verset 1-4) Inima omenească a căutat totdeauna să-şi facă un nume, un loc; vrea să aibă ceva pe pământ. Dorinţele ei nu sunt îndreptate spre cer, spre Dumnezeul cerului, ori spre slava cerului, ci totdeauna spre ceva pământesc. Lăsat în voia lui, omul zideşte totdeauna mai jos decât cerul. Ca să se ridice mai sus decât lumea de faţă, îi trebuie chemarea lui Dumnezeu: descoperirea dumnezeiasca si puterea lui Dumnezeu. În capitolul nostru, Dumnezeu nu este nici recunoscut, nici căutat. Inima omului nu se sinchiseşte să pregătească o locuinţa lui Dumnezeu, nici să adune cele trebuincioase ca să-i zidească un templu, ci dimpotrivă numele lui Dumnezeu nici nu-i pomenit. În câmpia din Şinear, omul vrea sa-şi facă un nume şi de atunci a făcut totdeauna la fel; fie în câmpia din Şinear, fie pe malul Tibrului, îl vedem tot mereu căutând ale sale, înălţându-se pe sine însuşi, izgonind pe Dumnezeu pretutindeni şi din toate lucrurile lui. Cu alte cuvinte, din această întâmplare se vede lămurit începutul lucrării omului care nu tine seamă de Dumnezeu. Urmărind cursul istoriei lumii, peste tot dăm de o pornire puternică de a înjgheba tot felul de tovărăşii şi a încheia tot felul de legături pentru preamărirea omului şi înlăturarea lui Dumnezeu. Fac oamenii tovărăşii pentru ajutorarea celor săraci, pentru răspândirea credinţei, pentru răspândirea gândurilor bune. Dar cine ar putea să înşire toate tovărăşiile, care se înjghebează în jurul nostru, căci sunt atât de numeroase ca şi gândurile inimii omeneşti. E bine însă sa băgăm de seamă că toate aceste mişcări îşi au începutul în câmpia Şinear. Dar Scriptura nu arată numai începutul şi mersul acestor tovarăşii, ci arată şi ţinta lor. Ţinta lor, pe care dealtfel nici veacul nostru luminat n-ar putea s-o tăgăduiască, este să asigure interesele omenirii şi să înalte numele omului. Credinţa însă zăreşte în aceste tovărăşii un mare cusur: din ele este izgonit Dumnezeu, încercarea de a ridica pe om, fără ajutorul văzut al lui Dumnezeu, înseamnă ridicarea omului la o înălţime aşa de mare, că-i va veni ameţeală şi va cădea într-o zăpăceală fără nădejde şi într-un prăpăd ară leac. Credinciosul n-ar trebui sa ştie de altă tovărăşie decât de aceia a bisericii Dumnezeului celui viu, alcătuită dintr-un singur trup, prin Sfântul Duh. Acesta s-a coborât din cer ca martor al proslăvirii lui Hristos, ca să facă din toţi credincioşii – mădulare vii – o locuinţă pentru Dumnezeu. Babilonul dimpotrivă, este împotriva Bisericii în toate privinţele. Ba, la sfârşit, ajunge chiar „locuinţa dracilor", cum citim în cap. 18 din Apocalipsă.

„Şi Domnul a zis: Iată ei sunt un singur popor şi toţi au aceeaşi limbă; şi iată de ce s-au apucat; şi acum nimic nu i-ar împiedica să facă tot ce şi au pus în gând. Haidem! să ne pogorâm şi să le încurcăm acolo limba, ca să nu-şi mai înţeleagă vorba unii altora. Şi Domnul i-a împrăştiat de acolo pe toată faţa pământului; aşa că au încetat să mai zidească cetatea" (versetele 6-8). Iată soarta celei dintâi tovărăşii omeneşti, si aşa va fi până la sfârşit. „Scoateţi strigăte de război cât voiţi, popoare, căci tot veţi fi zdrobite" (Isa. 8. 9-10).

Cu totul altfel este însă, când Dumnezeu întovărăşeşte pe oameni! În cap. 3 din cartea Faptelor, vedem pe Dumnezeul cel Sfânt pogorându-se în nemărginita sa milă ca să întâlnească pe om chiar în mijlocul împrejurărilor, în care l-a pus păcatul. Duhul Sfânt împuterniceşte pe vestitorii harului celor de faţă; căci Dumnezeu dorea să atingă inima omului cu vestea harului său! Nu tot aşa s-a dat legea pe muntele înflăcărat Sinai. Când Dumnezeu făcea cunoscut omului cum trebuia să fie el, n-a întrebuinţat decât o singura limba. Dar când destăinuieşte ce este El însuşi, vorbeşte în mai multe limbi. Harul dărâmă gardurile ridicate din pricina trufiei şi nebuniei omului, ca tot omul să poată auzi şi înţelege vestea bună a mântuirii, „lucrurile minunate ale lui Dumnezeu" (Fapt. 2. 11). Şi pentru ce toate astea? – Ca să înfrăţească pe oameni potrivit gândurilor dumnezeieşti în jurul lui Dumnezeu; ca să le dea aievea o limba, un gând, o ţintă, o nădejde, o viaţă; ca să-i adune laolaltă şi sa nu mai fie niciodată împrăştiaţi, nici rătăciţi; ca să le dea un nume şi o locuinţă statornicite pe veci; ca să le zidească o cetate şi un turn al cărui vârf sa ajungă nu numai până-n cer, ci a cărui nestrămutata temelie să fie aşezată în ceruri de atotputernica mâna a lui Dumnezeu însuşi; ca să i adune în jurul Prea slăvitului Hristos înviat şi înălţat, ca toţi împreună să-L mărească şi să se închine Lui.

Dacă cititorul vrea să citească versetul 9 din cap. 7 al Apocalipsei, va găsi o mare mulţime „din orice neam, din orice seminţie, din orice norod, din orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie şi înaintea Mielului", cântând şi lăudând într-un glas pe Domnul. Între cele trei părţi din Scriptură, de care am vorbit acum, se poate face o legătură prea frumoasă şi de mare folos. După cap. 11 din Geneză, feluritele limbi învederează judecata lui Dumnezeu. În cap. 2 din Faptele Apostolilor, ele învederează harul Său; iar în cap. 7 din Apocalipsă, toate aceste limbi sunt adunate în jurul Mielului ca să-L slăvească. Tovărăşia lui Dumnezeu sfârşeşte în slavă; cea a omului în zăpăceală. Cea dintâi porneşte cu ajutorul Sf. Duh, şi ţinteşte la mărirea lui Hristos; cea din urmă porneşte cu puterea lumească a omului căzut, şi are drept ţintă mărirea omului.

Să dea Dumnezeu ca să luăm în seamă aceste lucruri şi să le înţelegem pe toate cu puterea credinţei; căci numai astfel se vor folosi de ele sufletele noastre. Cele mai de seamă învăţături, ca şi cunoştinţa cea mai adâncă a Scripturii pot lăsa inima rece şi stearpă dacă nu căutăm şi nu găsim pe Hristos. Căci pe Hristos trebuie să-L căutăm şi să-L găsim în Scriptură. Iar când L-am găsit, trebuie să ne hrănim din El prin credinţă ca să primim vioiciunea duhovnicească, evlavia şi puterea de viaţă de care avem atât de mare trebuinţă în aceste zile, în cere datinile şi formele sunt totul.

Ce folos se poate trage dintr-o religie de forme şi de datini, lipsite de un Hristos viu şi cunoscut în toată puterea fiinţei sale atât de atrăgătoare? O învăţătură sănătoasă este fireşte de o însemnătate foarte mare şi orice slujitor credincios al lui Hristos se ştie chemat să păzească „dreptarul învăţăturilor sănătoase", cum scria Pavel lui Tim. să-l păzească (2 Tim. 1. 13). Dar, la urma urmei, Hristosul cel viu rămâne sufletul şi viaţa, fiinţa şi sâmburele şi încheieturile, măduva învăţăturii sănătoase. De-am putea noi vedea, prin puterea Sfântului Duh, o mai mare frumuseţe şi desăvârşire în Hristos, ca să fim slobozi de Duhul şi de învăţăturile Babilonului!

Istoria a şapte bărbaţi umple cea mai mare parte a Genezei, anume: Abel, Enoh, Noe, Avraam, Isaac Iacov şi Iosif. Sunt încredinţat că istoria fiecăruia ne înfăţişează un adevăr deosebit.

Aşa de pildă, în Abel, avem descoperirea adevărului de căpetenie că omul nu se poate apropia de Dumnezeu decât cu ajutorul jertfei făcute de Domnul Isus şi primită prin credinţa. Enoh ne arată partea şi nădejdea celor duhovniceşti, pe când Noe ne învaţă care este soarta celor pământeşti. Enoh a fost răpit în cer înaintea judecăţii. Noe a fost purtat prin mijlocul judecăţii până la un pământ înnoit. Astfel, fiecare din aceşti bărbaţi ne înfăţişează un adevăr deosebit şi, prin urmare, o stare deosebită a credinţei. Cititorul poate urmări gândul acesta în legătură cu cap. 11 din epistola către Evrei şi va avea mare folos.

Acum să ne oprim puţin asupra lui Avraam. Dacă punem alături versetele 1 din cap. 12 şi 31 din cap 11, cu versetele 2 – 4 din cap. 7 din Faptele Apostolilor, învăţăm un adevăr de mare preţ pentru suflet. „Domnul zisese lui Avraam: „Ieşi din ţara ta şi din rudenia ta şi din casa tatălui tău, şi vino în ţara pe care ţi-o voi arăta” (verset 1). Iată chemarea lui Dumnezeu către Avraam, o chemare destul de lămurită, prin care Dumnezeu voia să lucreze în inima şi cugetul lui Avraam. „Dumnezeul slavei s-a arătat părintelui nostru Avraam, când era în Mesopotania, înainte ca să se aşeze în Haran.... De acolo, după moartea tatălui său, Dumnezeu l-a strămutat în ţara aceasta în care locuiţi voi acum” (Fapte 7. 2-4). Urmarea acestei chemări se vede în versetul 31 din cap. 11 al Genezei: „Terah a luat pe fiul sau Avraam şi pe Lot, fiul lui Haran, fiul fiului său şi pe Sarai, noru-sa, nevasta fiului sau Avram. Au ieşit împreună din Ur din Haldea, ca să meargă în Canaan. Au venit până la Haran şi s-au aşezat acolo... şi Terah a murit în Haran”. Din toate acestea, vedem că legăturile fireşti au împiedecat pe Avraam să răspundă cu desăvârşire chemării lui Dumnezeu. Deşi chemat să meargă în Canaan, s-a oprit în Haran până ce moartea a rupt legătura firească; atunci, fără nici o zăbavă, s-a dus în locul unde îl chemase „Dumnezeul slavei”. Iată un lucru de mare însemnătate. Înrâuririle firii se împotrivesc, întotdeauna, chemării lui Dumnezeu. Din nefericire, suntem porniţi să ne mulţumim cu mai puţin decât ce ne pune înainte Dumnezeu prin chemarea sa. Trebuie o mare credinţă ca sufletul să se poată ridica până la înălţimea gândurilor lui Dumnezeu, şi să-şi poată însuşi lucrurile ce ni le descopere El.

Rugăciunea lui Pavel din epistola către Efeseni 1. 15-22, ne arată cât de bine înţelesese apostolul greutăţile, pe care avea să le întâmpine Biserica în luptele ei, căutând să afle „care este nădejdea chemării Lui şi care este bogăţia slavei moştenirii Lui în sfinţi”. Se înţelege că nu putem umbla „într-un chip vrednic” de acea chemare, dacă n-o înţelegem. Trebuie să pricepem mai întâi chemarea şi apoi să pornim la drum. Dacă Avraam ar fi fost cu desăvârşire sub stăpânirea acestui adevăr, anume că Dumnezeu îl chema în Canaan, unde era şi moştenirea lui, nu s-ar fi putut opri în Haran. Tot aşa se întâmplă şi cu noi. Dacă suntem călăuziţi de Sfântul Duh, vom pricepe că această chemare a noastră este o chemare cerească, şi că locuinţa noastră, partea noastră, nădejdea noastră şi moştenirea noastră sunt acolo „unde Hristos şade la dreapta lui Dumnezeu”. Şi atunci niciodată nu vom dori ceva statornic în lume, nici vreun nume şi nici vre-o comoară pământească. Chemarea cerească nu este o vorbă goala sau o învăţătura fără putere; dacă nu este un fapt dumnezeiesc n-are nici un preţ. Nu cumva chemarea lui Avraam era o închipuire a minţii sale? Putea el oare sa pună la îndoială aceasta chemare şi să cârtească împotriva ei, locuind mereu în Haran? Nici vorbă de aşa ceva, căci chemarea lui era un adevăr dumnezeiesc, puternic şi practic. În Canaan era chemat Avraam şi era cu neputinţă ca Dumnezeu să-i îngăduie oprirea la jumătatea drumului. Cum a fost cu Avraam, tot aşa este şi cu noi: dacă dorim să ne bucurăm de starea de faţa şi de încuviinţarea lui Dumnezeu în tot ce facem, trebuie ca, prin credinţă, să ne rânduim viaţa potrivit chemării cereşti. Va să zică, trebuie sa ajungem, prin viaţa noastră, la ceea ce suntem chemaţi de Dumnezeu, anume, la o legătură strânsa cu Fiul său, Singurul născut, – o legătură cu Cel lepădat aici pe pământ – o legătură cu Cel slăvit sus în cer. Dar întocmai cum moartea a rupt legătura prin care firea încătuşa pe Avraam în Haran, tot aşa şi pentru noi moartea trebuie să rupă legătura prin care firea noastră e înlănţuită de veacul de acum. Trebuie să adeverim că şi noi suntem răstigniţi adică morţi – împreuna cu Hristos faţa de firea noastră pământească şi faţa de lume, pentru ca astfel crucea lui Hristos să fie şi pentru noi ce a fost Marea Roşie pentru Israel, anume: să ne despartă pentru totdeauna de pământul morţii şi al judecăţii. Numai astfel vom putea umbla într-un chip „vrednic de chemarea pe care am primit-o” (Efes. 4. 1), o chemare înaltă, sfântă şi cerească, „chemarea lui Dumnezeu în Isus Hristos”.

Să ne oprim puţin aici, ca să privim crucea lui Hristos cu cele două feţe deosebite ale ei, anume ca temelia singură a păcii celui credincios şi a legăturilor noastre cu Dumnezeu şi cu lumea. Dacă, mustrat pentru păcat, privesc la crucea Domnului Isus, în crucea Lui vad nu numai că „păcatele mele” au fost iertate, dar văd că şi „păcatul meu” adică firea mea cea pământească – rădăcina tuturor păcatelor mele – a fost nimicită şi lucrul acesta ne dă o pace adâncă. De altă parte, crucea descopere pe Dumnezeu ca prietenul păcătosului; şi anume ca un prieten plin de îndurare faţă de cel mai nelegiuit păcătos. La cruce, vad pe Dumnezeu dând la o parte păcatul, în aşa fel, încât se măreşte pe sine nespus de mult. Văd arătarea slăvită şi împăcarea tuturor însuşirilor dumnezeieşti. Văd iubire şi încă o iubire nespus de mare, care iubeşte şi pe cel mai mere păcătos. Văd înţelepciune, şi încă o înţelepciune care dă de ruşine pe draci, şi minunează pe îngeri. Văd putere, şi încă o astfel de putere care răstoarnă toate piedecile. Văd sfinţenie şi încă o astfel de sfinţenie, care nu cruţă păcatul cu nici un chip, arătând, în acelaşi timp, groaza pe care o are Dumnezeu faţă de păcat Văd harul şi încă un astfel de har, care aduce pe păcătoşi chiar în faţa lui Dumnezeu – ba şi mai mult, în sânul Lui. Unde aş putea vedea aceste lucruri minunate decât la cruce? Nicăieri nu se pot găsi unite într-un chip atât de desăvârşit şi de măreţ aceste două lucruri: „slava lui Dumnezeu în locurile prea înalte”, şi „pace pe pământ între oamenii plăcuţi Lui”.

Cât de scumpă ne este deci crucea, din acest punct de vedere, ca temelie a păcii celui credincios şi a legăturii sale veşnice cu Dumnezeul descoperit într-un chip atât de măreţ prin aceasta cruce. Cât de scumpă este ea pentru Dumnezeu! Căci ea este temelia pe care îşi poate desfăşura, pe deplin şi cu dreptate, toate planurile Sale minunate, după bogăţia harului Său. Trebuie să luăm seama însă că aceeaşi cruce, care mă pune în legătură cu Dumnezeu, m-a despărţit şi de lume. Iată o a doua faţă a crucii: răstignirea mea adică moartea firii mele pământeşti împreună cu Hristos. Un mort a isprăvit-o cu lumea. Tot aşa şi cel credincios: fiind mort în Hristos, este răstignit faţă de lume şi lumea faţă de el (Gal. 6. 14), şi, fiind înviat cu Hristos, e împreunat cu El, în puterea unei vieţi şi unei făpturi noi. În această strânsă legătura cu Hristos, credinciosul împărtăşeşte neapărat cu El primirea Sa la Dumnezeu şi lepădarea Sa din partea lumii. Aceste două lucruri merg împreună: cel dintâi face din noi nişte închinători şi cetăţeni ai cerului; al doilea face din noi nişte martori ai Lui, străini pe pământ. Cel dintâi ne duce dincolo de perdeaua dinăuntrul Templului, al doilea ne duce afară din tabăra (Evr. 6. 19; 13. 13). Unul este tot atât de desăvârşii ca şi celălalt. Când crucea şi-a luat locul între mine şi între păcatele mele, împăcându-mă cu Dumnezeu, şi-a luat locul şi între mine şi lume, făcându-mă tovarăş cu Hristosul lepădat de oameni. Ea face ca şi eu să fiu duşmănit de ei, în vreme ce ajung martorul răbdător şi smerit al acestui har scump, vecinic şi de nepătruns, ce s-a descoperit în cruce.

Credinciosul trebuie, deci, să înţeleagă bine că sunt două laturi ale crucii lui Hristos, şi, mai ales, să fie în stare să le deosebească. Nu trebuie să se laude că se bucură de bunurile uneia, în vreme ce se împotriveşte să intre în cerinţele celeilalte. Dacă are urechea deschisă ca să audă glasul lui Hristos, ar trebui s-o aibă tot deschisă ca să audă şi glasul, care este afară din tabără (Evr. 13. 13). Dacă a primit iertarea păcatelor, prin jertfa săvârşită pentru el pe cruce, ar trebui să şi dea seama, bucuros, de lepădarea, care o întovărăşeşte neapărat. Nu trebuie s-o rupem numai cu păcatul, ci s-o rupem şi cu lumea. Acestea toate sunt cuprinse în învăţătura crucii. De aceia s-a încumetat apostolul să zică: „În ce

mă priveşte, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită faţă de mine şi eu faţă de lume" (Gal. 6. 14). Lumea o socotea Pavel ca ceva care trebuia ţintuit pe cruce; iar lumea, răstignind pe Hristos, răstignise pe toţi acei care sunt ai Lui. Să ne gândim puţin mai adânc la aceste lucruri şi cu rugăciune, iar Duhul Sfânt să ne dea puterea ca să ne potrivim viaţa noastră, de fiecare zi, cu învăţătura crucii.

Să ne întoarcem acum la Avraam. Nu se spune câtă vreme a stat Avraam în Haran; Dumnezeu însă, în harul Sau, a aşteptat până ce robul, scăpat de orice piedecă, ascultă pe deplin de porunca Sa. Căci Dumnezeu iubeşte prea mult pe robii Săi, ca să-i lipsească de fericirea deplină ce însoţeşte o ascultare desăvârşită.

E bine să luăm în seamă că Avraam n-a mai primit nici o descoperire nouă cât timp a stat în Haran. Ca să ne dea Dumnezeu mai multă lumina, trebuie ca purtările noastre să se potrivească de minune cu lumina pe care am primit-o. „Celui ce are i se va da": aşa lucrează Dumnezeu. Nu trebuie însă sa uităm că Dumnezeu nu ne târăşte niciodată cu sila pe drumul ascultării, ci doar ne arată calea pe care să umblam ca să fim fericiţi. Şi dacă nu înţelegem să dăm la o parte orice piedică pe care ne-o pune în cale firea noastră pământească, pentru ca să răspundem chemării dumnezeieşti, ne lipsim de îndurarea pe care ne-o dă Dumnezeu ca să ne facă fericiţi. Dar, vai! prea puţin înţeleg inimile noastre aceste lucruri: începem cu socoteala jertfelor, a piedicilor şi a greutăţilor, în loc sa alergăm pe calea ascultării, plini de râvnă pentru Acela pe cere-L cunoaştem şi-L iubim, şi a cărui chemare a răsunat în urechile noastre.

Multe binecuvântări adevărate însoţesc fiecare pas în calea ascultării, pentru că ascultarea este rodul credinţei şi credinţa ne leagă cu Dumnezeu, făcându-ne să avem o legătură vie cu El. Privind ascultarea din acest punct de vedere, vom vedea cât de mult se deosebeşte această ascultare de legalism (duh de robie faţă de lege cu totul potrivnic harului). Legalismul pune pe om, încărcat cu toată povara păcatelor sale, să slujească lui Dumnezeu ţinând legea: prin urmare, sufletul e veşnic chinuit şi departe de a alerga pe calea ascultării, căci nici măcar nu se află pe ea. Dimpotrivă, adevărata ascultare nu este decât arătarea sau rodul unei firi noi, date prin har. În mila Sa, Dumnezeu dă acestei firi noi învăţaturi anumite, care s-o călăuzească; şi se înţelege de la sine că firea dumnezeiască (omul cel nou), călăuzită de învăţăturile dumnezeieşti, nu cade niciodată în legalism. Legalismul e alcătuit de firea cea veche (omul cel vechi), care încearcă sa se potrivească învăţăturilor dumnezeieşti; dar această încercare de a potrivi firea cea veche, stricată prin păcat, cu legea curată şi sfântă a lui Dumnezeu este şi zadarnică şi nepotrivită. Cum ar putea oare firea veche, stricată, să respire un aer atât de curat? Trebuie neapărat ca şi firea şi aerul să fie dumnezeieşti.

Dar Dumnezeu nu numai că dă celui credincios o fire dumnezeiască şi călăuză dumnezeiască pentru această fire, dar mai pune în cel credincios şi nădejdi potrivite cu firea cea nouă. Astfel, lui Avraam, „Dumnezeul slavei i s-a arătat" ca să-i pună înainte ceva de dorit, „ţara pe care ţi-o voi arăta". Asta nu însemna că Dumnezeu vrea să-l aducă acolo cu dea sila, ci-l poftea numai să se ducă acolo unde spune El. Firea cea nouă şi credinţa preţuieşte mult mai mult ţara Domnului decât ţara Ur sau Haran; şi, cu toate ca n-o văzuse, credinţa îi preţuia frumuseţea şi socotea că face să te lipseşti de bunurile de acum pentru ca s-o stăpâneşti. De aceea, noi citim „că prin credinţă, Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc, pe care avea să-l ia ca moştenire, a ascultat şi a plecat fără să ştie unde se duce" adică a umblat „prin credinţă, nu prin vedere" (2 Cor. 5. 7). Deşi nu văzuse cu ochii, a crezut, în inima lui, şi credinţa a ajuns o mare putere în viaţa lui. Credinţa se reazemă pe o temelie mult mai trainică decât cele arătate de simţirile noastre, căci Cuvântul lui Dumnezeu este temelia aceasta; simţirile noastre ne pot amăgi, dar cuvântul lui Dumnezeu, niciodată!

Legalismul leapădă întreaga învăţătură privitoare la firea cea nouă, ca şi învăţămintele ce o călăuzesc şi nădejdile ce o însufleţesc. De pildă, legalismul învaţă că trebuie să laşi cele pământeşti ca să capeţi cele cereşti. Dar oare poate firea noastră, stricata de păcat, să lepede lucrurile de care e legata? Cum ar putea fi atrasă de lucruri în care nu vede nici un farmec? Cerul n-are nici o atragere pentru firea pământească. Ea nu-i doritoare nici de cer, nici de cele cereşti, nici de locuitorii lui. De ar fi cu putinţa ca firea veche să intre în cer, ar fi nefericită în el. Nu este în stare să lase pământul, nici să dorească cerul. Ar fi mulţumită sa scape de iad şi de chinurile lui îngrozitoare; însă dorinţa de a scăpa de iad şi dorinţa de a căpăta cerul au două izvoare cu totul deosebite: cea dintâi poate să fie şi în firea veche (sau omul firesc); cea din urmă nu este decât în firea cea nouă (omul cel nou). Dacă n-ar fi nici „un iaz care arde cu foc", şi nici „un vierme" nici „o scrâşnire a dinţilor" în iad, firea veche nu s-ar sinchisi de el. Legalismul învaţă, de altă parte, că trebuie lepădat păcatul înainte ca să putem căpăta mântuirea. Dar firea nu poate lepăda păcatul, iar mântuirea o urăşte cu desăvârşire. Ar vrea, ce e drept, o oarecare măsură de evlavie, închipuindu-şi că acea evlavie o va păzi de focul iadului; nu-i place însă adevărata viaţa creştină, care trece cu totul în slujba lui Dumnezeu. Ce mare deosebire între Evanghelia slavei fericitului Dumnezeu şi ticălosul legalism! Evanghelia descopere pe însuşi Dumnezeu, care, în harul Său, S-a coborât ca să ridice păcatul, în chip desăvârşit, prin jertfa crucii, pe temeiul dreptăţii veşnice; căci Hristos, suferind pentru păcat, a fost făcut păcat pentru noi. Dar Dumnezeu nu ridică numai păcatul, ci dă şi o viaţă nouă, o viaţă de înviere, care este însăşi viaţa Fiului Sau, înviat, înălţat şi proslăvit. Aceasta viaţă o are orice credincios adevărat, pentru că, după sfatul veşnic al lui Dumnezeu, este unit cu Acela care a fost pironit pe cruce, dar care acum este în ceruri pe scaunul Său de domnie. Dumnezeu, în îndurarea Sa, călăuzeşte firea cea nouă cu învăţămintele sfântului Său Cuvânt, prin Sfântul Duh. O înviorează înfăţişându-i unele nădejdi nepieritoare. Îi destăinuieşte, din depărtare, „nădejdea slavei", – „o cetate care are temelii", – „multele locaşuri ale casei Tatălui, – în cer sus, „arfele de aur" – „ramurile verzi de finic" şi „veşmintele cele albe" – „o împărăţie care nu se poate clătina", o veşnică unire cu sine în aceste locuri ale fericirii şi ale luminii, unde suferinţa şi întunericul nu vor intra – fericirea nespus de mare de a fi dusa, în vecii vecilor, „pe păşuni ierboase şi la ape de odihnă" ale iubirii mântuitoare. Aşa s-a purtat Dumnezeu faţă de Avraam, faţă de Saul din Tars, şi tot aşa se poartă faţa de noi. Dumnezeul slavei a arătat lui Avraam un pământ mai bun decât cel din Ur şi din Haran. Pe Saul din Tars l-a făcut să vadă o slavă atât de strălucitoare, încât ochii i s-au închis pentru toate măreţiile pământului, pe care de atunci le socotea „gunoaie" (Fil. 3. 8). Slava lui Hristos, pe care o văzuse Pavel, era aşa de mare că, în tot restul umblării lui pe pământ aici, cu toată slăbiciunea „vasului de lut" (2Cor. 4. 7), nu şi-a mai luat ochii de la ea.

„Avraam a străbătut ţara până la locul numit Sihem, până la stejarul lui More. Cananiţii erau atunci în ţară" (verset 6). Faptul că în ţara Domnului se aflau Cananiţii trebuia să fie neapărat o încercare pentru Avraam, un prilej de a-şi dovedi credinţa şi nădejdea, o luptă sufletească şi o încercare de răbdare. Părăsise Ur şi Haran ca să se ducă în ţara despre care îi vorbise Dumnezeul slavei şi acolo găseşte „pe Cananiţi". Dar şi acolo găseşte pe Domnul. Domnul s-a arătat lui Avram şi i-a zis: „Toată ţara aceasta o voi da seminţei tale" (verset 7). Legătura dintre aceste două versete (6 şi 7), este de o frumuseţe mişcătoare. „Cananiţii erau atunci în ţară", şi, ca nu cumva privirile lui Avram să se îndrepte în spre Cananiţi, stăpânitorii tării, Dumnezeu i s-a arătat ca Acela, care avea sa-i dea ţara aceea pe veci lui şi seminţei sale. Astfel, gândurile lui Avram erau îndreptate spre Domnul, nu spre Cananiţi: avem aici o învăţătură scumpa pentru noi. Cananiţii în ţară înseamnă puterea Satanei; dar, în loc să ne uităm la puterea Satanei, care vrea sa ne îndepărteze de moştenirea noastră, noi suntem chemaţi să apucăm puterea lui Hristos, care ne duce în ea. „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii şi sângelui... ci împotriva duhurilor răutăţii care

sunt în locurile cereşti” (Efes. 6. 12). Suntem chemaţi să intrăm în nişte locuri, care sunt chiar câmpul nostru de luptă. Să ne înspăimântăm? Nicidecum, căci acolo noi avem pe Hristos, cel biruitor, în care şi noi suntem „mai mult decât biruitori”. De aceia, mai degrabă, să ne îmbărbătam decât să ne îngrozim. „Şi Avram a zidit acolo un altar Domnului care i se arătase. De acolo, a pornit spre munte, la răsărit de Betel, şi şi-a întins cortul (verset 7-8). Altarul şi cortul ne destăinuiesc trăsăturile cele mai însemnate ale lui Avram: închinător al lui Dumnezeu şi străin în lume; n-avea încă „nici o palmă de loc” (Fapte 7. 5), avea însă pe Dumnezeu, şi era de ajuns.

Dacă însă credinţa îşi are răspunsurile, îşi are şi încercările ei. Nu trebuie să ne închipuim că cel credincios n-are decât să alerge pe o cale uşoară şi netedă. Nicidecum, ci întâmpină şi el mereu mări furtunoase cu cer ameninţător. Aşa a vrut Dumnezeu ca, prin încercări, el sa ajungă la o tot mai adâncă încredinţare şi să priceapă tot mai mult ce este Dumnezeu pentru o inimă, care se încrede în El. De ar fi cerul întotdeauna senin, drumul tot mereu neted, credinciosul n-ar cunoaşte aşa de bine pe Dumnezeul cu care are a face. Căci ştim cât de uşor se amăgeşte inima, luând liniştea împrejurărilor drept pacea lui Dumnezeu. Când toate dimprejur ne merg bine, când bunurile noastre sunt în siguranţă, când avem spor în afaceri, când copiii noştri şi slugile noastre se poartă bine, când locuinţa noastră e plăcuta, când ne bucurăm de o sănătate deplină: într-un cuvânt, când toate ale noastre ne dau cea mai desăvârşită mulţumire, nu suntem oare porniţi să ne amăgim, luând acea linişte, care se sprijine pe o astfel de stare a lucrurilor, drept pacea care izvorăşte din starea de faţă a lui Hristos? Ştie Domnul prea bine lucrul acesta, de aceea când vede că ne facem un cuib, aici pe pământ, şi începem să uităm că El este adăpostul nostru, vine şi ne turbură acest cuib de pe pământ.

Adeseori, noi suntem porniţi să credem că un drum e bun, pentru că pe el nu se afla nici o piedică, şi că un drum este rău, pentru că pe el se află numai piedici. Este o mare rătăcire. Drumul ascultării este foarte des un chin pentru trup şi sânge. Aşa Avram n-a fost chemat numai să întâmpine pe Cananiţii în locul unde-i poruncise Dumnezeu să se ducă, dar a „venit şi o foamete în ţară” (verset 10). Trebuia oare ca Avram să se gândească atunci că nu era la locul ei? Nu, căci atunci ar fi judecat după vederea ochilor săi, lucru pe care credinţa nu-l face niciodată. Era, neapărat, o încercare pentru el, ceva de neînţeles pentru omul firesc; dar, pentru credinţă totul era uşor şi lămurit. Când Pavel a fost chemat în Macedonia, cel dintâi lucru, pe care l-a întâmpinat, a fost temniţa din Filipi. O inimă care n-ar fi fost în legătură cu Dumnezeu, ar fi văzut în această încercare, o lovitură de moarte dată rostului său. Pavel însă s-a întărit aşa de mult, încât chiar în temniţă a început să cânte laudă lui Dumnezeu, fiindcă era încredinţat că totul s-a întâmplat aşa cum trebuia. Căci temniţa din Filipi cuprindea un „vas al îndurării” (Rom. 9. 23), care, omeneşte vorbind, n-ar fi auzit niciodată Evanghelia, dacă vestitorii ei n-ar fi fost aruncaţi chiar în locul unde era el. În ciuda lui însuşi, diavolul a fost unealta de care s-a folosit Dumnezeu ca să vestească Evanghelia unuia din aleşii săi. Întocmai cum s-a purtat Pavel în temniţa, aşa ar fi trebuit să se poarte şi Avram în timpul foametei. Căci şi el se afla în locul unde-l pusese Dumnezeu, şi nu primise nici o poruncă să iasă din el. Într-adevăr, foametea bântuia locul unde se afla Avram, ba mai mult, Egiptul, unde nu bântuia foametea, era la îndemâna lui, ca o scăpare sigură. Dar calea robului lui Dumnezeu era lămurită. Mai bine să mori de foame în Canaan, dacă trebuie, decât să trăieşti în belşug în Egipt. Mai bine să mori pe calea lui Dumnezeu, decât să-ţi meargă bine pe calea Satanei. Mai bine sărăcia cu Hristos, decât bogăţia fără El. În Egipt „Avram a căpătat oi, boi, măgari, robi şi roabe, măgăriţe şi cămile”, dovadă destul de lămurită – cum ar zice omul firesc – că bine a făcut de s-a dus în Egipt; dar vai! în Egipt n-avea nici altar, nici legătură cu Dumnezeu. Căci ţara lui Faraon nu era locul stării de faţa a Domnului; şi Avram a pierdut acolo mai mult decât a câştigat. Aşa este totdeauna: nimic nu poate înlocui legătura cu Dumnezeu Scăparea de un neajuns trecător şi dobândirea unor bunuri pământeşti de seamă sunt prea puţin fată de cele pierdute duhovniceşte, printr-o abatere cât de mică din calea cea dreaptă a ascultării. Câţi sunt acei cari, pentru ca să scape de încercările şi de greutăţile ce întâmpină, pe calea lui Dumnezeu, s-au lăsat duşi de mersul vremii de acum, căzând astfel într-o stare de slăbiciune şi de nerodire, de uscăciune, de tristeţe şi de întunecime duhovnicească! Poate ca s-au pricopsit, şi-au îngrămădit bogaţii, şi-au dobândit un nume în lume, şi că „li s-a făcut bine” de către Faraonii vremii de azi; dar acestea toate ar putea oare înlocui legătura cu Domnul, bucuria, pacea, curăţia, mulţumirea, mărturia vie şi lucrul plin de rod, care izvorăsc din această legătura? Vai de acela, care are astfel de gânduri! Şi totuşi, de câte ori toate aceste binecuvântări au fost vândute pentru puţină pricopseală, puţină trecere şi câţiva bani!

Cititorule credincios, să ne ferim de această pornire, ca nu cumva să ne abatem din calea ascultării depline. Calea e strâmta, dar totdeauna sigură; câteodată anevoioasă, dar totdeauna fericita şi binecuvântată. Să păstrăm cu îngrijire „credinţa şi cugetul curat”, pe care nimic nu le poate înlocui. De vine încercarea, în loc să ne ducem în Egipt, mai degrabă sa ne încredem în Dumnezeu şi atunci încercarea, în loc să ne fie un prilej de sminteală, va fi un prilej ca să ne arătăm ascultarea. Iar când suntem ispitiţi să păşim pe calea lumii, să ne aducem aminte de „Acela care s-a dat pe sine însuşi pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru şi Tatăl” (Gal. 1. 4). Dacă astfel a fost iubirea sa pentru noi, şi astfel judecata sa în ce priveşte acest veac de acum, că s-a dat pe sine pentru noi ca să ne smulgă din el, să-I făgăduim noi, oare aruncându-ne iar în lumea din care ne-a smuls pentru totdeauna prin crucea Sa? Niciodată! Domnul să ne păzească, ascunşi în mâna Sa şi la umbra aripilor Lui, până când vom vedea pe Isus aşa cum vom fi cu El şi asemenea cu chipul Său dea-pururea!

Începutul acestui capitol ne înfăţişează ceva nespus de însemnat pentru cel credincios. Dacă starea duhovnicească a credinciosului a scăzut dintr-o pricină oarecare, şi dacă legătura lui cu Dumnezeu s-a rupt, este în primejdie să nu ia harul dumnezeiesc aşa cum este şi să nu intre, astfel, din nou în legătură cu Dumnezeu, îndată ce i s-a trezit cugetul. Noi ştim că tot ce face Dumnezeu este vrednic de numele Lui; fie că face lumea, ori că mântuieşte, El nu poate lucra decât potrivit firii Lui: îşi măreşte numele în toate căile sale. Aceasta este o prea mare fericire pentru noi, care întotdeauna suntem porniţi „să întărâtam pe Sfântul lui Israel” (Ps. 78. 41), mai ales când e vorba de harul Său, care leagă din nou legătura ruptă cu El. Aici vedem nu numai că Avram a fost scos din Egipt, dar a fost iar „până la locul unde fusese cortul lui la început... în locul unde era altarul pe care-l făcuse mai înainte. Acolo, Avram a chemat Numele Domnului” (verset 3, 4). În privinţa celui rătăcit sau celui care a rămas îndărăt, Dumnezeu nu se va mulţumi decât atunci când îl va aduce din nou la o legătură vie cu El. Inimile noastre, pline de bunătatea noastră firească, socotesc că un astfel de om este vrednic de un loc mai jos decât acela pe care-l avea mai înainte. De bună seamă că aşa ar fi, dacă ar fi vorba de faptele noastre sau de firea noastră pământeasca. Dar, fiind vorba numai de har, Dumnezeu hotărăşte măsura primirii din nou la El; şi această măsură o găsim în versetul următor: „Israele, de te vei întoarce, întoarce-te la Mine”!(Ier. 4, 1). Iată cum primeşte din nou Dumnezeu pe cel abătut: la El. Când leprosul era adus înapoi în tabără, era dus „la uşa cortului întâlnirii” (Levitic 14. 11). Când fiul risipitor s-a întors la casa părintească, tatăl l-a pus să stea cu el la masă. După ce Petru a fost primit din nou, a îndrăznit să zică Israeliţilor: „Voi v-aţi lepădat de Cel Sfânt şi Neprihănit” (Fapte 3. 14), învinuindu-i astfel tocmai de ceea ce făcuse el însuşi în cele mai grele împrejurări. În fiecare din aceste întâmplări şi în multe altele, vedem că Dumnezeu primeşte din nou ca şi la început: aduce totdeauna sufletul la Sine, în deplina putere a harului şi în deplina încredinţare a credinţei. „De te vei întoarce, întoarce-te la Mine”. „Avram s-a întors până la locul, unde fusese cortul lui la început”.

De altminteri, urmările primirii din nou se văd numaidecât în viaţa. Odată primit din nou, sufletul are un simţământ viu şi adânc al răului de care a fost scăpat, şi acest simţământ se arată printr-un duh de veghere, de rugăciune, de sfinţenie şi de chibzuială. Domnul nu ne primeşte din nou ca să mai umblam cu uşurinţa în păcat, ci dimpotrivă, ca să nu mai păcătuim (Ioan 8. 11). Cu cât cunoaştem mai adânc harul lui Dumnezeu, care ne-a primit din nou, cu atât mai adânca va îi şi pornirea noastră de a ne purta potrivit cu această primire din nou. Lucrul acesta ni se arată de la un capăt la altul al Sfintei Scripturi, dar mai cu seamă în acele două versete bine cunoscute, Ps. 23. 3 şi 1Ioan 1. 9: „îmi înviorează sufletul, şi mă povăţuieşte pe cărări drepte, din pricina Numelui Său" şi „dacă ne mărturisim păcatele. El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne cureţe de orice nelegiuire". Cel primit din nou în har merge pe calea neprihănirii. Căci a vorbi de har şi a nu trăi în neprihănire înseamnă „a schimba în desfrânare harul Dumnezeului nostru" (Iuda 4). dacă „harul stăpâneşte dând neprihănirea spre viaţă veşnică" (Rom. 5. 21), atunci se arată şi în fapte de neprihănire, care sunt tocmai rodul acestei vieţi. Harul, care ne iartă păcatele, ne şi curăţeşte de toată nelegiuirea. Aceste doua lucruri nu trebuiesc despărţite niciodată.

A mai fost pentru Avram o încercare cu mult mai mare decât aceea a foametei, care-i pricinuise coborârea în Egipt; anume o ispita pricinuită de unul care, în chip văzut, nu umbla în puterea unei credinţe personale. Se pare că, de la început. Lot a fost călăuzit mai mult de Avram, decât de o credinţă personală în Dumnezeu. Lucrul acesta nu este ceva neobişnuit. Răsfoind Sfintele Scripturi, vedem că, în toate mişcările mari, trezite de Duhul lui Dumnezeu, s-au prins anumite persoane, mai mult sau mai puţin credincioase, care habar n-au avut de o lucrare a Domnului în ei înşişi. Câtăva vreme, aceste persoane au mers pe drumul credinţei, dar au apăsat ca o mare greutate pe mărturia celor cu adevărat credincioşi, dacă n-au împiedecat-o cu totul. Aşa s-a întâmplat şi cu Avram. Domnul îl chemase să-şi părăsească rudenia; dar, în loc s-o părăsească, Avram o duce cu el. Terah îi împiedecă umblarea, până când e ridicat prin moarte. Lot îl însoţeşte puţin mai departe, până când „poftele altor lucruri" (Marcu 4. 19), l-au biruit şi l-au trântit la pământ.

Acelaşi lucru îl vedem şi în marea mişcare a ieşirii israeliţilor din Egipt; „o mulţime de oameni de tot soiul" (Exod 12. 38) s-a suit împreună cu ei. Mulţimea aceasta a ajuns o pricină de stricare, de slăbiciune şi de turburare, pentru Israeliţi, cum vedem în cap. din 11.4 Numeri: „Adunăturii de oameni, care se afla în mijlocul lui Israel, i-a venit poftă, ba chiar copiii lui Israel au început să plângă şi să zică: „Cine ne va da carne să mâncăm"? Tot aşa a fost şi în cele dintâi zile ale Bisericii şi, de atunci, în toate mişcările stârnite de Duhul Sfânt, s-au văzut mulţi alipindu-se de aceste mişcări, călăuziţi de orice alte înrâuriri, numai de Duhul lui Dumnezeu nu. Aceste înrâuriri însă, nefiind dumnezeieşti, au trecut şi odata cu ele s-au dus iarăşi în lume şi cei care au fost înrâuriţi de ele. Nu rămâne decât ceea ce este de la Dumnezeu, Trebuie să ştii sigur că ai legătură cu Dumnezeul cel viu; trebuie să ştii ca eşti chemat de El în locul unde te afli, altfel nu vei avea nici statornicie, nici stăruinţă în acel loc. Nu poţi să calci pe urmele altuia, numai sub cuvânt că acela păşeşte acolo. Căci Dumnezeu rânduieşte fiecăruia drumul pe care trebuie să meargă, câmpul de lucru şi ce are de făcut Aşa că fiecare trebuie sa ştim care ne este chemarea şi care ne este datoria privitoare la acea chemare ca să fim în stare, cu harul ce ni-i dat, zilnic, să lucrăm cu spor, spre mărirea lui Dumnezeu, N-are a face, dacă avem cinci talanţi sau numai unul, vorba este că un singur talant, dacă avem, să-l facem să rodească şi vom auzi, cu siguranţă, de la El aceste cuvinte: „Bine rob bun", ca şi cum ni s-ar fi încredinţat cei cinci talanţi. Pavel, Petru, Iacov şi Ioan şi-au avut şi ei, fiecare, talantul său deosebit, slujba lui aparte. Aşa este cu fiecare din noi. Nici unul nu trebuie să se amestece în lucrul altuia. Tâmplarul are un ferăstrău, o rândea, un ciocan şi o daltă; dar de fiecare se slujeşte numai când are nevoie. Nu-i nimic mai uşor: dar, în acelaşi timp, nimic mai fără preţ decât pornirea omului de a se lua după alţii. În firea înconjurătoare, nu găsim nicăieri această pornire, căci fiecare fiinţă şi fiecare lucru îşi are rostul său anume, bine lămurit. Şi dacă aşa stau lucrurile lumea firească, cu atât mai mult rânduiala stăpâneşte: în lumea duhovnicească. Câmpul este destul de larg pentru toţi. În aceeaşi casă, sunt vase de felurite mărimi şi forme; şi toate sunt trebuincioase Stăpânului.

Să cercetăm, deci, de aproape, iubite cititor, dacă suntem călăuziţi de vreo înrâurire dumnezeiască, ori de una omenească; dacă credinţa noastră se bizuieşte pe înţelepciunea omului sau pe puterea lui Dumnezeu; dacă cele ce facem, le facem, pentru ca alţii le-au făcut aşa, sau din îndemnul Domnului; dacă ne sprijinim numai pe pilda şi pe înrâurirea celor care ne înconjoară, ori dacă suntem sprijiniţi pe o credinţă personală în Domnul. Fără îndoială, că este bine să ne bucurăm de starea laolaltă cu fraţii; dar, dacă ne bizuim prea mult pe ei, vom aluneca, în curând, de pe calea Domnului. E uşor să vezi dacă un om lucrează la locul lui şi potrivit însărcinării dată de Domnul: căci orice prefacere, orice râvnă nesănătoasă şi orice pornire de a face ce face altul este de dispreţuit. Aşa că dacă nu putem fi mari, să fim fără vicleşug; dacă nu putem străluci, măcar să fim neprihăniţi. Acela, care se aruncă într-o apă adâncă, fără să ştie să înoate, va trebui să se zbată. Dacă o corabie pleacă pe mare, fără să fie în stare bună şi fără oameni care s-o cârmuiască, ori se întoarce îndată înapoi, ori se scufundă. Lot a ieşit din „Ur din Haldea", dar s-a oprit în câmpia Sodomei. Chemarea lui Dumnezeu n-a pătruns adânc în inima lui; iar ochiul îi rămăsese închis pentru mărirea moştenirii lui Dumnezeu. Pentru fiecare slujitor al lui Dumnezeu, este un drum luminat de strălucirea feţii Lui; şi noi trebuie să fim plini de bucurie ca să mergem pe el. Cel care cunoaşte cu adevărat pe Dumnezeu n-are nevoie decât de încuviinţarea Lui. Căci nu-i cu putinţă să avem totdeauna încuviinţarea şi sprijinul fraţilor pe drumul credinţei; adeseori, vom fi neînţeleşi. Dar „ziua Domnului" va da totul la lumină; şi cel credincios poate sa aştepte cu mulţumire venirea acelei zile, ştiind că „atunci fiecare îşi va căpăta lauda de la Dumnezeu. (1Cor. 3.13; 4. 5).

E de mare folos să cercetăm mai de aproape pricina, care a făcut pe Lot să părăsească drumul mărturiei publice. În viaţa fiecărui credincios, se iveşte câte o clipă de încercare, care destăinuieşte temelia pe care se reazemă el, pricinile care-l mână, cum şi ţinta pe care o urmăreşte în umblarea lui. Aşa s-a întâmplat şi cu Lot. N-a murit în Haran; însă a căzut în Sodoma. Pe cât se pare, pricina căderii lui a fost cearta iscată între păzitorii vitelor sale şi cei ai vitelor lui Avram. Fără îndoială că este uşor să dai peste vreo piatră de poticnire, dacă nu umbli cu un ochi plin de veghe şi cu o dragoste neprefăcută pe calea credinţei. Dar, oricare ar fi pricina văzută ce ţi-a pricinuit rătăcirea, adevărata pricină rămâne nebăgată în seamă de nimeni, ascunsă în tainiţele inimii tale, acolo, unde a izbutit să se încuibeze lumea, sub o înfăţişare oarecare. Cearta, de care am vorbit, se putea potoli fără nici o pagubă duhovnicească pentru Lot şi pentru Avram. Într-adevăr, lui Avram această ceartă i-a dat prilejul să-şi arate puterea măreaţă a credinţei, înălţimea morală şi cerească la care ea poate sa ridice pe cel care crede; pe când lui Lot aceeaşi ceartă i-a dat la iveală deşertăciunea lumească, de care era plină inima lui Lot. Această ceartă a păstorilor n-a adus deci nici deşertăciunea lumească în inima lui Lot, nici credinţa în inima lui Avram. Şi la Lot şi la Avram, această cearta n-a făcut decât să dea la iveală ce era în inima fiecăruia.

Aşa este întotdeauna: luptele, certurile şi despărţirile ce se ivesc în Biserica lui Dumnezeu, ajung, pentru mulţi un prilej de cădere şi de întoarcere în lume. Atunci cei căzuţi aruncă vina asupra luptelor şi despărţirilor ca să scape de răspunderea ce cade asupra lor, când, de fapt, toate acestea n-au făcut decât să învedereze starea sufletelor şi a pornirilor inimilor lor. Căci dacă în inima ta stăpâneşte lumea, vei găsi uşor drumul ei; iar învinovăţirea oamenilor şi a împrejurărilor, când rădăcina răului se află în tine, arată tocmai înălţimea morală în care te afli. Fără îndoială că e destul de trist când se ivesc lupte şi despărţiri în sânul poporului lui Dumnezeu. E de plâns şi umilitor să vezi pe fraţi certându-se chiar în faţa „Cananiţilor şi a Fereziţilor", când vorbirea lor ar trebui să fie întotdeauna: „Te rog, să nu fie ceartă între mine şi tine... că suntem

fraţi” (verset 8-9). Dar, de ce nu alege Avram Sodoma? De ce aceasta ceartă nu-l împinge pe Avram în lume, ajungând, astfel, şi pentru el, un prilej de cădere? pentru că Avram a privit această cearta cu ochii lui Dumnezeu. Câmpia Iordanului putea să-i momească şi lui inima, întocmai ca lui Lot, dar el n-a dat voie inimii sale să aleagă. A lăsat pe Lot să aleagă şi a lăsat pe seama lui Dumnezeu grija de a alege pentru dânsul. Iată înţelepciunea de sus. Cel credincios lasă pe seama lui Dumnezeu grija aşezării şi pe pământ şi aşteaptă, tot de la El, netezirea drumului spre aşezarea hotărâtă de Dumnezeu. Totdeauna, e mulţumit cu partea ce-i dă Dumnezeu şi zice: „O moştenire plăcută mi-a căzut ia sorţ” (Ps. 16. 6). Cel care umblă prin credinţă lasă bucuros alegerea celui care umblă prin vedere; şi-i zice: „Dacă apuci tu la stânga, eu voi apuca la dreapta; dacă apuci tu la dreapta, eu voi apuca la stânga” (verset 9). Avem aici cea mai frumoasă lărgime de inimă şi o desăvârşita siguranţă sufletească! Care a fost alegerea lui Lot? Şi-a ales Sodoma, locul asupra căruia avea să cadă judecata. Cum şi pentru ce îşi alesese Lot un astfel de loc? pentru că a privit la cele din afară şi nu la răutatea oamenilor din cetate, nici la soarta cetăţii lor. Adevărata însuşire a Sodomei era „răutatea” (verset 13); şi soarta ei „judecata”, pieirea prin „foc şi pucioasă” din cer. Dar, o să zică cineva, că Lot nu ştia toate acestea. Se prea poate; dar nici Avram nu ştia. Dumnezeu ştia, şi dacă ar fi lăsat Lot lui Dumnezeu grija să-i aleagă locul unde să se aşeze, de bună seamă că Dumnezeu nu l-ar fi dus într-un loc, unde avea să-şi găsească pieirea. Însă Lot a vrut să aleagă el însuşi, şi a socotit că Sodoma era bună pentru el, chiar dacă nu era bună pentru Dumnezeu. Ochii lui s-au oprit „peste câmpia Iordanului, bine udată în întregime” şi inima a fost stăpânită de ea: „Şi şi-a întins corturile până la Sodoma” (verset 10-12). Iată alegerea inimii firești. „Dima, din dragoste pentru lumea de acum, m-a părăsit” (2Tim. 4. 10). Lot a părăsit pe Avram pentru acelaşi cuvânt; a lăsat locul mărturiei şi a trecut în acela al judecăţii.

Domnul a zis lui Avram, după ce s-a despărţit Lot de el: „Ridicăţi ochii şi, din locul în care eşti, priveşte spre miază-noapte şi spre miază-zi, spre răsărit şi spre apus: căci toată ţara pe care o vezi ţi-o voi da ţie şi seminţei tale în veac (verset 14, 15). Cearta şi despărţirea, departe de a pricinui o pagubă duhovnicească lui Avram, dimpotrivă, au pus în lumină şi mai mare călăuzirea lui cerească, întărindu-i astfel nespus de mult viaţa credinţei. Ba mai mult: l-a scăpat de o tovărăşie, care nu făcea decât să-l împiedice, netezindu-i, astfel, cărarea vieţii. Aşa că toate au lucrat împreună spre binele lui Avram, spre un mai mare seceriş de binecuvântări. Să ne aducem aminte de acest adevăr, foarte serios şi mângâietor. Toţi cei care aleargă fără să fi fost trimeşi, sfârşesc cu o cădere şi se întorc la lucrurile pe care le lepădaseră într-o vreme. Pe de alta parte, toţi cei care au fost chemaţi de Dumnezeu şi se bizuiesc pe El, sunt sprijiniţi de harul său. „Cărarea celor neprihăniţi este ca lumina strălucitoare a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei” (Prov. 4. 18). Gândul acesta ar trebui să ne facă smeriţi şi veghetori în rugăciune: „Cine crede ca stă în picioare să ia seama să nu cadă” (1 Cor. 10-12), căci desigur „sunt unii din cei de pe urmă care vor fi cei dintâi şi sunt unii din cei dintâi care vor fi cei de pe urmă” (Luca 13. 30). „Cine va răbda până la sfârşit, acela va fi mântuit” (Matei 10. 22): iată o învăţătura care are o însemnătate nespus de mare. Nu s-a văzut oare, deseori, câte o corabie ieşind mândră din port, cu toate pânzele desfăcute, în mijlocul strigatelor de bucurie ale mulţimii şi având, parcă, toate chezăşiile unei călătorii fericite? Dar vai! furtunile, valurile, nisipurile şi stâncile au tot lovit-o până când călătoria, începută în cele mai norocoase împrejurări, s-a sfârşit cu o nenorocire! Nu-i vorba aici decât de slujbă şi de mărturie pentru Domnul şi nicidecum de veşnica mântuire a păcătosului în Hristos: mântuirea aceea, lăudat fie Dumnezeu, nu atârnă, în nici un fel, de noi, ci de Acela, care a zis: „Oilor mele Eu le dau viaţă veşnica, în veac nu vor pieri şi nimeni nu le va smulge din mâna Mea” (Ioan 10. 28). Adesea, însă, vedem pe unii credincioşi intrând într-o slujbă, făcând vreo mărturie deosebită, sub cuvânt că sunt chemaţi de Dumnezeu. Dar, după un timp oarecare, obosesc, fiindcă sunt călăuziţi de alte gânduri, nu de Dumnezeu. Căci fiecare trebuie sa şi aibă chemarea şi slujba de la Stăpânul însuşi. Cei care sunt chemaţi de Hristos la o slujbă deosebită vor fi sprijiniţi în aceasta slujbă, căci El nu trimete niciodată pe cineva la război pe cheltuiala lui. Dar cel care aleargă, fără să fi fost trimes nu numai că va obosi curând, dar îşi va dovedi şi nebunia.

Avram a fost chemat de Dumnezeu să părăsească Ur ca să meargă în Canaan; de aceea Dumnezeu l-a şi călăuzit în toată calea. Când Avram s-a oprit în Haran, l-a aşteptat Dumnezeu pe el. Când s-a coborât în Egipt, Dumnezeu l-a adus înapoi. Când a avut trebuinţă de povaţă, Dumnezeu l-a povăţuit. Când s-a ivit o ceartă şi o despărţire, Dumnezeu s-a îngrijit de el. Aşa că Avram ar fi putut zice: „Cât de mare este bunătatea ta, pe care o păstrezi pentru cei ce se tem de Tine”! (Ps. 31. 19). În această cearta, Avram n-a pierdut nimic: a avut, ca şi înainte, cortul şi altarul sau. „Şi Avram şi a ridicat corturile, şi a venit de a locuit lângă stejarii lui Mamre, care sunt lângă Hebron. Şi acolo a zidit altar Domnului” (verset 18). Lot poate să şi aleagă Sodoma; Avram îşi caută şi-şi găseşte toate în Dumnezeu. În Sodoma, nu era nici un altar; toţi cei care se îndreaptă într-acolo caută cu totul altceva decât un altar. Nu se duc la Sodoma ca să se închine lui Dumnezeu, ci se duc acolo din dragoste pentru lume. Şi sfârşitul? Ni-l spune Scriptura: „El le-a dat ce cereau; dar a trimes o molimă printre ei”! (Ps. 106. 15).

În acest capitol, avem istoria răzvrătirii celor cinci împăraţi împotriva lui Chedorlaomer şi a bătăliei, care a urmat. Duhul Sfânt vorbeşte de mişcările acestor împăraţi şi ale oştilor lor, fiindcă ele ating întru câtva pe poporul lui Dumnezeu. Avram nu era amestecat în aceste răzvrătiri; nici cortul său, nici altarul său nu puteau sa fie pricina unui război, cu atât mai puţin aveau să sufere ceva în urma izbucnirii acestui război. Partea omului ceresc nu poate stârni niciodată poftele împăraţilor sau ale cuceritorilor lumii acesteia.

Dar dacă Avram n-avea ce căuta în bătălia celor „patru împăraţi împotriva celor cinci”, nu tot aşa stăteau lucrurile cu Lot, căci acesta, fiind în Sodoma, se găsea în mijlocul focului. Cât timp umblăm prin har, pe cărarea credinţei, suntem în afară de împrejurările în care se află lumea. Dacă ne părăsim însă sfânta noastră stare de „cetăţeni ai cerului” (Fil. 3 20), ca să ne căutăm un nume, un loc şi o parte pe pământ, trebuie să ne aşteptăm la încăierările şi la învălmăşelile din această lume. Lot se aşezase în câmpiile Sodomei aşa că a fost greu lovit în războaiele Sodomei. Ce fel de mărturie putea să mai facă Lot în Sodoma? Slabă de tot. Prin faptul că se aşezase în acel loc, dăduse o lovitură de moarte mărturiei sale. Dacă ar fi rostit un singur cuvânt împotriva Sodomei şi împotriva purtărilor locuitorilor ei, s-ar fi osândit pe sine însuşi. Căci Sfânta Scriptură nu ne arată că Lot ar fi avut gândul de a mărturisi pe Domnul, atunci când şi-a întins corturile până la Sodoma. Dimpotrivă, se pare că numai interesele personale şi familiare au fost pricinile, care i-au hotărât purtarea. Cu toate că apostolul Petru ne zice că: „Lot era foarte întristat de viaţa destrăbălată a acestor stricaţi”, totuşi e destul de lămurit că Lot n-ar fi avut decât prea putină putere ca să se împotrivească acestei răutăţi, chiar dacă ar fi fost gata să i se împotrivească.

E foarte însemnat lucru să ne dăm seama, că e peste putinţă să urmărim doua ţinte deodată, cum sunt, de pilda, interesele mele pământeşti şi ale Evangheliei Domnului Hristos. Firește că nimic nu mă împiedecă să-mi văd şi de afacerile mele, şi de vestirea Evangheliei; dar, lămurit este că, una din amândouă va fi ţinta mea anume. Pavel vestea Evanghelia, în vreme ce împletea corturi; însă. Evanghelia, nu împletitul corturilor îi era ţinta. Dacă afacerile mele îmi sunt ţelul, predicarea mea n-are să fie decât o lucrare de formă, neroditoare, dacă nu este o pricină spre a-mi sfinţi lăcomia. Inima noastră e nespus de rea şi ne înşeală, adesea, îngrozitor, când dorim să ajungem la o ţintă anumită. Ne dă cele mai adevărate temeiuri ca să facem ce dorim; dar ochii minţii noastre, întunecaţi de interese personale, sau de o voinţă necugetată, nu mai sunt în stare sa priceapă rostul acestor temeiuri. Mulţi, ca să rămână în starea pe care, de altminteri, o recunosc ca greşită, spun că numai în această stare, pot avea un câmp de lucru mai întins! „Ascultarea face mai mult decât jertfele, şi păzirea cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor” (1 Sam. 10. 22), iată răspunsul lui Dumnezeu în orice apărare a omului. Istoria lui Avram şi a lui Lot ne

dovedeşte, îndeajuns, că cel mai sigur şi cel mai bun mijloc de a. sluji lumii este tocmai să fii credincios faţă de ea, iar slujirea lui Dumnezeu nu se arată decât despărţindu-ne de ea şi mărturisind împotriva ei.

Să ne aducem aminte, totuşi, că adevărata despărţire de lume nu poate izvorî decât dintr-o legătură vie cu Dumnezeu. Ne-am putea despărţi de lume, făcând din persoana noastră centrul viaţii noastre, cum fac călugării sau filozofii. Despărţirea de lume, însă, din pricina lui Dumnezeu, este cu totul altceva. Cea dintâi ne face reci şi ne închide inima; cea din urma o deschide şi o încălzeşte, făcându-ne ca, din iubire pentru alţii, să lucrăm cu mai multă sârguinţă, Una face din „eu", împreună cu interesele sale, centrul nostru; cealaltă dă lui Dumnezeu locul ce i se cuvine. Aşa se petrec lucrurile cu Avram: despărţirea de lume l-a pus în stare sa ajute pe acela, care, din pricina umblării sale lumeşti, se aflase în nenorocire: „Cum a auzit Avram ca fratele său fusese luat prins de război, a înarmat trei sute optsprezece din cei mai viteji slujitori ai lui, născuţi în casa lui, şi a urmărit pe împăraţii aceia până la Dan... A adus înapoi toate bogăţiile, a luat înapoi şi pe fratele sau Lot, cu toate averile lui, precum şi pe femei şi norodul" (verset. 14-16). Lot era fratele lui Avram, şi trebuia ca iubirea frăţească să lucreze. Iubirea unei inimi de frate răspunde nevoilor unui frate în nefericire. Asta-i dumnezeiesc. Deşi adevărata credinţă ne face totdeauna neatârnaţi, nu ne face niciodată răi şi nepăsători. Nu se poate niciodată înveli credinciosul, liniştit în cojocul lui, în vreme ce un frate tremură de frig pe afara. Căci credinţa „curăţeşte inima" (Fapte 15. 9); „lucrează prin dragoste" (Gal. 5. 6); „biruieşte lumea" (1 Ioan 5. 4); şi aceste trei roade ele credinţii se arată, în toată frumuseţea lor, la Avram. Inima lui era curăţită de nelegiuirile Sodomei; a arătat o adevărată dragoste pentru fratele său Lot; şi, în sfârşit, a avut o desăvârşită biruinţă asupra împăraţilor.

Dar cel care umblă prin credinţă nu este cruţat de loviturile vrăjmaşului. Adesea, o nouă ispita vine numaidecât după o biruinţă. Astfel se întâmplă lui Avram. „După ce s-a întors Avram de la înfrângerea lui Chedorlaomer şi a împăraţilor care erau împreună cu el, împăratul Sodomei i-a ieşit în întâmpinare" (verset 17). Această întâmpinare ascundea, în chip vădit, o mare primejdie. „împăratul Sodomei" înfăţişează un gând şi o faţă a puterii vrăjmaşului, cu totul deosebite de cele ce vedem în „Chedorlaomer împreună cu împăraţii care erau cu el". În cel dintâi, auzim, mai de grabă, şuieratul şarpelui; în al doilea, răcnetul leului. Insă, fie că Avram are a face cu şarpele, fie că are a face cu leul, harul Domnului îi este de ajuns; şi acest har stă la îndemâna slujitorului lui Dumnezeu, tocmai la vreme potrivită. „Melchisedec, împăratul Salemului, a adus pâine şi vin: el era preot al Dumnezeului Celui Prea înalt. Melchisedec a binecuvântat pe Avram şi a zis: „Binecuvântat să fie Avram de Dumnezeul cel Prea-înalt, Ziditorul cerului şi al pământului. Binecuvântat să fie Dumnezeul cel Prea-înalt, care a dat pe vrăjmaşii tăi în mâinile tale" (verset 18-20). Aici avem de luat în seamă, întâi, clipa în care Melchisedec s-a ivit, şi, al doilea, îndoita urmare a acestei întâlniri, Melchisedec nu vine în întâmpinarea lui Avram când acesta urmareşte pe Chedorlaomer, ci tocmai când împăratul Sodomei urmăreşte pe Avram. Ca să fie în stare să ducă o luptă mult mai apriga decât aceia din care abia ieşise, Avram avea trebuinţă de o legătură cu Dumnezeu mult mai adâncă.

Pâinea şi vinul lui Melchisedec au înviorat sufletul lui Avram, după lupta lui împotriva lui Chedorlaomer, iar binecuvântarea i-a întărit inima pentru lupta ce avea să ducă împotriva împăratului Sodomei. Deşi biruitor, Avram stătea în preajma unei noi lupte. De aceia, jertfitorul împărătesc înviorează sufletul biruitorului şi întăreşte inima luptătorului. Simţi o deosebită bucurie, văzând felul în care Melchisedec face cunoscut pe Dumnezeu minţii lui Avram. Îi numeşte „Dumnezeul cel Prea-înalt, Ziditorul cerului şi al pământului" apoi spune că Avram e „binecuvântat" din partea aceluiaşi Dumnezeu. Este o puternică pregătire pentru întâmpinarea împăratului Sodomei. Un om binecuvântat de Dumnezeu n-avea trebuinţa de ceea ce-i putea da un vrăjmaş. Căci, dacă Ziditorul cerului şi al pământului îi umplea gândurile, bunurile Sodomei nu puteau să-l momească nicidecum. Şi când vine împăratul Sodomei şi-i spune: „dă-mi oamenii, şi ţine bogăţiile pentru tine", Avram îi răspunde: „Ridic mâna spre Domnul Dumnezeul Cel Prea-înalt, Ziditorul cerului şi al pământului şi jur că nu voi lua nimic din tot ce este al tău, nici măcar un fir de aţa, nici măcar o curea de încălţăminte; ca să nu zici: „Am îmbogăţit pe Avram" (verset 21-23). Astfel, Avram n-a primit să se îmbogăţească de pe urma împăratului Sodomei. Cum ar fi putut încerca Avram să scape pe Lot de puterea lumii, dacă ar fi fost stăpânit de lume? Nu pot scăpa pe aproapele meu decât dacă eu însumi sunt scăpat. Cât timp eu sunt în foc, este cu neputinţă să scot pe altul din el. Calea despărţirii de lume pentru Dumnezeu este calea puterii, păcii şi fericirii.

Lumea, cu toate înfăţişările ei felurite, este marea unealtă, de care se slujeşte Satana ca să slăbească mâinile şi să înstrăineze iubirea lui Hristos. Dar, dacă inima este sinceră faţă de El, întotdeauna, El vine s-o bucure, s-o îmbărbăteze şi s-o întărească la vreme potrivită. Dacă dorim să ne împotrivim „lumii, cărnii şi Satanei", Hristos ne va fi putere şi scut. „Binecuvântat să fie Domnul, Stânca mea, care-mi deprinde mâinile la luptă şi degetele la bătălie" (Ps. 144. 1). „El acoperă capul în ziua luptei" (Ps. 140. 8) şi, în sfârşit: „va zdrobi, în curând, pe Satana sub picioarele voastre" (Rom. 16. 20). Domnul să ne ţină inimile, în adevărul Său, în mijlocul acestei lumi, care ne întinde fel de fel de curse.

„După aceste întâmplări, cuvântul Domnului a vorbit lui Avram, într-o vedenie, şi a zis: „Avrame, nu te teme; Eu sunt scutul tău şi răsplata ta va fi foarte mare" (verset 1). Domnul nu va lăsa ca slujitorul Său să piardă ceva, pentru că a dat la o parte toate momelile lumii. Mult mai bine era pentru Avram să se adăpostească înapoia scutului Domnului decât să se pună sub ocrotirea împăratului Sodomei; să aştepte răsplătirea Sa cea mare, decât să primească bunurile Sodomei. Starea, în care se află Avram, după cel dintâi verset al capitolului 15, înfăţişează, în chip minunat, starea unui suflet credincios. Domnul era scutul în care se adăpostea Avram şi tot Domnul era şi răsplătirea lui. Tot aşa şi cel credincios îşi găseşte în Hristos odihna, pacea şi siguranţa. Nici o săgeata a vrăjmaşului nu poate străbate scutul ce acopere pe cel mai slab ucenic al lui Isus. Ba mai mult, Hristos nu este numai scutul, ci şi răsplata celui credincios. În timpul de faţă, ne bucurăm, cu ajutorul Duhului Sfânt, care locuieşte în noi, şi de adăpostul şi de răsplătirea pe care le avem prin jertfa Domnului Isus. De bună seamă că un credincios care umblă în calea lumii, sau care se lasă călăuzit de poftele trupeşti, nu se poate bucura nici de scut, nici de răsplătire. Dacă Duhul Sfânt e întristat, prin purtarea noastră, nu ne va dărui tot ce alcătuieşte partea şi nădejdea credinciosului. Şi, astfel, vedem, aici, că, după ce Avram se întoarce de la bătălie şi după ce respinsese darurile împăratului Sodomei, Dumnezeu i se arată ca scutul său şi răsplătirea sa foarte mare. Iată un adevăr, care ar trebui să ne umple inima.

Tot în acest capitol, găsim două învăţături de seamă în ce priveşte starea de fiu şi de moştenitor: „Avram a răspuns: „Doamne Dumnezeule, ce-mi vei da? Căci mor fără copii; şi moştenitorul casei mele este Eliezer din Damasc. Şi Avram a zis: Iată că nu mi-ai dat sământă şi slujitorul născut în casa mea va fi moştenitorul meu" (verset 2-3). Avram dorea un fiu, căci ştia, chiar din cuvântul lui Dumnezeu, că sământa sa trebuia să moştenească pământul (Cap. 13. 15). Stările de fiu şi moştenitor nu se pot desparţi în gândurile lui Dumnezeu. „Cel ce va ieşi din tine, acela va fi moştenitorul tău" (verset 4). Starea de fiu e adevărata temelie a tuturor lucrurilor şi este urmarea sfatului şi lucrării lui Dumnezeu, cum citim în Epistola lui Iacov, cap. 1. 18: „El, de bună voia Lui, ne-a născut" şi această stare se reazemă pe adevărul veşnic şi dumnezeiesc al învierii. Putea oare să fie altfel? Trupul lui Avram era „amorţit", încât aici, ca pretutindeni, n-a putut fi stare de fiu decât în puterea învierii. Firea sa era moartă şi nu putea nici naşte, nici zămisli ceva pentru Dumnezeu. Moştenirea, în toată întinderea şi măreţia ei, se desfăşura sub ochit lui Avram; dar unde era moştenitorul? Trupul lui Avram, ca şi sânul Sarei era „amorţit", dar Domnul este Dumnezeul învierii, de aceea un

trup amorţit este tocmai ce-i trebuie ca să lucreze. De n-ar fi fost moartă firea, ar fi trebuit ca Dumnezeu s-o omoare înainte de a-şi putea arăta pe deplin puterea. În astfel de împrejurări din care sunt înlăturate toate pretenţiile fără noimă şi înfumurate ale omului, poate să lucreze mai bine Dumnezeu. De aceia, Domnul a zis lui Avram: „Uita-te spre cer, şi numără stelele, dacă poţi să le numeri". Şi i-a zis: „Aşa va fi sămânţa ta"! (verset 5), Când sufletul priveşte pe Dumnezeul învierii, binecuvântările pe care le primeşte sunt fără margini, căci toate sunt cu putinţă pentru Acela care poate dărui viaţa unui mort.

Socotirea de dreptate, făcută aici lui Avram, se reazemă pe credinţa lui Avram în Dumnezeu ca în Acela, care învie pe morţii. Dumnezeu se descopere, astfel, într-o lume în care stăpâneşte moartea; iar sufletul, care crede în El, e socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu. Omul firesc nu poate lucra împreună cu Dumnezeu; căci ce ar putea face el faţă de puterea morţii? O să învie el pe morţi? O să deschidă el porţile mormântului? O să fie în stare el să scape de sub puterea morţii spre a trece, viu şi slobod, hotarele pământului? Nu. Omul nu poate fi pus prin el însuşi în starea omului după voia lui Dumnezeu, şi atunci nu poate fi nici copil al lui Dumnezeu, nici să se învedereze ca fiind în starea de fiu. „Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morţi, ci al celor vii" (Marcu 12. 27); de aceia, cât timp un om este sub puterea morţii şi sub stăpânirea păcatului nu poate cunoaşte nici starea de neprihănire, nici legătura de fiu. Numai Dumnezeu poate să dăruiască omului şi starea omului după voia lui Dumnezeu şi starea de copil al lui Dumnezeu. Şi aceste două lucruri se capătă numai prin credinţa în El, ca Acela, care a înviat pe Hristos din morţi.

În cap. 4 din epistola către Romani, credinţa lui Avram tocmai aşa ni se înfăţişează. „Dar nu numai pentru el este scris că „i-a fost socotita ca neprihănire", ci este scris şi pentru noi, cărora de asemenea ne va fi socotită, nouă celor ce credem în Cel ce a înviat din morii pe Isus Hristos, Domnul nostru" (verset 23, 24). Aşa ca şi nouă ni se cere să credem în Dumnezeul învierii, fiindcă această credinţă este singura temelie a neprihănirii noastre. Dacă Avram şi-ar fi oprit ochii asupra trupului său amorţit, după ce şi-i îndreptase spre bolta cerească presărată de stele n-ar fi putut dovedi niciodată gândul unei seminţe atât de mare la număr ca stelele. Dar Avram nu s-a uitat la trupul său, ci la puterea de înviere a lui Dumnezeu şi tocmai fiindcă era nevoie de această putere ca să dea naştere seminţei făgăduite, stelele cerului şi nisipul mării nu erau decât nişte slabe icoane pre-închipuitoare ale acestei puteri.

Tot aşa şi un păcătos, care aude vestea bună a Evangheliei, dacă ar putea să vadă cu ochii săi lumina curata a stării de faţă a lui Dumnezeu şi apoi ar putea pătrunde toate adâncimile firii sale păcătoase, cu drept cuvânt, ar putea striga: „Cum voi ajunge vreodată să stau înaintea lui Dumnezeu? Cum o să fiu în stare vreodată să locuiesc în această lumină"? – Dar, dacă păcătosul nu vede în el însuşi nici un mijloc de scăpare, Dumnezeu a pregătit totul în Acela care s-a pogorât din sânul Tatălui pe cruce şi în mormânt, făcând, astfel, prin lucrarea Lui, legătura între cer şi pământ. Mai înalt decât sânul Tatălui nu este nimic, – veşnica locuinţa a Fiului; şi mai jos decât crucea şi mormântul nu se află nimic; dar, minunat adevăr! găsim pe Hristos în amândouă. În moarte, s-a coborât, ca să lase îndărătul Lui, în pulberea mormântului, întreaga greutate a păcatelor şi fărădelegile poporului său. În mormânt, Hristos dă la iveală sfârşitul tuturor celor omeneşti, sfârşitul păcatului şi sfârşitul puterii diavolului. Mormântul lui Isus este sfârşitul tuturor lucrurilor. Dar învierea ne duce peste acest hotar şi alcătuieşte temelia nepieritoare pe care se reazemă, pentru totdeauna mărirea lui Dumnezeu şi fericirea omului – îndată ce ochiul credinţei priveşte pe Hristos cel înviat, găseşte în El un răspuns biruitor în ce priveşte păcatul, judecata, moartea şi mormântul. Acela, care a biruit totul, în chip dumnezeiesc, a înviat din morţi şi s-a aşezat în ceruri, la dreapta Tatălui; ba mai mult, Duhul celui înviat şi al celui proslăvit dă mărturie celui credincios că este un copil al lui Dumnezeu. Din mormântul lui Hristos, credinciosul a ieşit înviat, cum este scris: „Pe voi care eraţi morţi în greşelile voastre şi în firea voastră pământeasca, ne tăiată împrejur, Dumnezeu v-a adus la viaţă împreună cu El, după-ce ne-a iertat toate greşelile" (Col. 2. 13).

Aşadar, starea de fiu, fiind întemeiată pe înviere, este unită cu punerea noastră în starea de neprihănire, cu neprihănirea şi cu scăparea desăvârşită de tot ce ne-ar putea fi potrivnic la mântuire. Dumnezeu nu ne putea primi plini de păcate, căci sfinţenia lui este aşa de mare, că nu poate suferi nici măcar o singură pata de păcat pe fiii şi fiicele Lui. Tatăl fiului risipitor nu putea să primească pe fiul său, la masă, cu zdrenţele cu care era îmbrăcat atunci când păzea porcii. Putea însă să-i iasă în întâmpinare, sa-l îmbrăţişeze şi să-l sărute aşa zdrenţăros cum era: iată ce poate face harul; dar era cu neputinţă ca să primească pe fiul său zdrenţăros la masa sa... Harul, care a împins pe tatăl să iasă înaintea fiului risipitor, îl face să-i dea şi o haină nouă. Căci, dacă ar fi aşteptat tatăl ca fiul său să se îmbrace cu un veştmânt cumpărat de el, n-ar mai fi fost har, cum n-ar fi fost nici drept sa ducă pe fiu în casă cu zdrenţele sale. Când însă tatăl iese în întâmpinarea fiului risipitor şi se pleacă pe gâtul lui, harul şi neprihănirea strălucesc împreună: fiul nu este primit la masa Tatălui înainte de a fi îmbrăcat potrivit stării lui înalte şi fericite. În Hristos, Dumnezeu s-a coborât până la cel mai păcătos om ca, prin înjosirea Sa, să ridice pe om la cea mai mare fericire: legătura cu El însuşi. Din toate acestea, se vede că starea noastră de copii ai lui Dumnezeu împreuna cu toată mărirea şi toate binecuvântările legate de această stare este cu totul neatârnată de noi. Nu avem mai mult a face cu ea decât trupul amorţit al lui Avram şi sânul mort al Sarei cu o sămânţă ca stelele cerurilor şi ca nisipul marii. De la Dumnezeu sunt toate. Dumnezeu Tatăl a făcut planul; Dumnezeu Fiul a pus temelia şi Dumnezeu Sf. Duh a ridicat clădirea; iar pe acea clădire se poate citi „prin har aţi fost mântuiţi, prin credinţă, fără faptele legii"! (Rom. 3. 27 şi Efes. 2. 8).

Capitolul, pe care-l cercetăm, mai cuprinde ceva de seamă, anume: starea de moştenitor. După ce starea omului după voia lui Dumnezeu si starea de copil al lui Dumnezeu, fuseseră rânduite în întregime, dumnezeieşte şi fără vreo condiţie, Domnul a zis lui Avram: „Eu sunt Domnul, care te-am scos din Ur, din Haldeia, ca să-ţi dau în stăpânire ţara aceasta" (verset 7). Aici ne este înfăţişată starea de moştenitori cum şi calea deosebită pe care au sa meargă moştenitorii înainte de a ajunge la moştenirea făgăduită. „Şi dacă suntem copii, suntem şi moştenitori: moştenitori ai lui Dumnezeu, şi împreună moştenitorii cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să şi fim proslăviţi împreună cu Ei" (Rom. 8, 17). Calea, care duce la moştenire, trece prin suferinţă, prin mâhnire şi prin necazuri; dar, slavă lui Dumnezeu, prin credinţă, putem zice: „suferinţele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită faţă de noi" (Rom. 8. 18); şi ştim că „întristările noastre uşoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veşnica de slava" (2 Cor. 4. 17); şi în sfârşit: „ne bucurăm chiar şi în necazurile noastre; căci ştim că necazul aduce răbdare; răbdarea aduce biruinţă în încercare; iar biruinţa aceasta aduce nădejde" (Rom. 5. 3-5). Pentru noi, este o mare cinste să ni se dea voie să bem din paharul prea slăvitului nostru Stăpân, şi să fim botezaţi cu botezul Său; să călătorim într-o necurmată legătură cu El, străbătând drumul ce duce de-a dreptul la moştenirea noastră slăvită. Moştenitorul şi cei împreună cu El moştenitori, ajung la acea moştenire pe calea suferinţei.

Să ne aducem aminte însă ca suferinţele, de care au parte împreună moştenitorii, nu sunt o pedeapsă. N-au de suferit sub mâna dreptăţii dumnezeieşti din pricina păcatului, căci suferinţa aceasta a purtat o jertfa cea sfântă şi vie, deplin, pe cruce, pentru roi, Hristos, când şi-a plecat sfântul Sau cap sub loviturile dreptăţii dumnezeieşti. „Hristos de asemenea a suferit odată pentru păcate" (1 Petru 3. 18), şi acest „odată" a fost pe cruce şi în nici un alt loc. Înainte n-a suferit niciodată pentru păcat, şi n-are să mai sufere niciodată pentru păcat. „Acum, la

sfârşitul veacurilor, S-a arătat o singura dată ca să şteargă păcatul prin jertfa Sa" (Evr. 9. 26). „Hristos S-a adus jertfă o singură dată" (Evr. 9. 28).

Sunt doua feluri de a privi pe Hristos pătimind: întâi, ca lovit de Dumnezeu; apoi, ca lepădat de oameni. În întâia înfăţişare, El singur a suferit; în a doua înfăţişare ne este dată cinstea sa-i fim tovarăşi. Lovit pentru păcat de Dumnezeu, Hristos a suferit singur; căci cine ar fi putut suferi împreună cu El? Numai El a fost în stare să stea în fata mâniei lui Dumnezeu. Numai El a fost în stare să se coboare „în valea cu apă care nu seacă niciodată şi unde nu se ara, nici nu se semăna" (Deut. 21. 4), şi a pus rânduială pentru totdeauna, cu privire la păcatele noastre. Pentru aceste suferinţe ale lui Hristos, rămânem doar recunoscători pe veci; cu nici un chip nu putem spune că şi noi am suferit, pentru că noi n-am fost părtaşi la ele. Numai Hristos, singur, s-a luptat şi a biruit; dar prada o împărtăşeşte cu noi. Singur era „în groapa pieirii şi în fundul mocirlei" (Ps. 40. 2); dar, îndată ce-şi pune piciorul pe „stânca" veşnică a învierii, ne face tovarăşii Săi. Tot singur era şi când a scos „strigătul tare", pe cruce (Marcu 15. 37); dar cu mulţi tovarăşi cântă „cântarea cea noua" (Ps. 40.3). Acum, vorba este să ştim dacă vom primi să suferim cu El tot ce vine din partea oamenilor, după ce El a suferit pentru noi din partea lui Dumnezeu. Lucrul acesta este destul de lămurit, din pricină ca Duhul Sfânt întrebuinţează cuvântul „dacă" în legătură cu starea de moştenire. „Dacă suferim cu adevărat împreună cu El" (Rom. 8. 17); „dacă răbdăm, vom şi împăraţi împreuna cu El" (2 Tim. 2. 12). Când e vorba de starea de copil al lui Dumnezeu nu este nici un „dacă" căci, la această vrednicie de copil al lui Dumnezeu, nu putem ajunge prin suferinţă, ci prin puterea de naştere din nou a Duhului Sfânt, întemeiată pe lucrarea săvârşită de Hristos, după veşnicul sfat al lui Dumnezeu. Nimic nu poate clăti această stare. Nu prin suferinţă ajungem sa facem parte din familia lui Dumnezeu; căci Pavel nu zice Tesalonicenilor: „întrucât veţi fi găsiţi vrednici de familia lui Dumnezeu pentru care şi suferiţi" (2 Tes. 1. 5). Tesatonicenii făceau parte din familie, dar erau chemaţi la împărăţie; iar calea, care duce acolo, e o cale de suferinţa; ba mai mult, măsura suferinţelor lor pentru împărăţie era în legătura cu asemănarea, la chip, cu Împăratul lor. Cu cât vom aduce mai mult la chip cu El, cu atât mai mult vom şi suferi cu El; şi cu cât partea pe care o vom avea cu El în suferinţele sale va fi mai adâncă, cu atât partea pe care o vom avea cu El în slavă va fi mai mare. Este o deosebire între casa Tatălui şi împărăţia Fiului; în cea dintâi, e vorba de o stare dăruită; în a doua va fi vorba însă şi de lucrul lor. La masa mea, pot şedea toţi copiii mei; dar folosul ce vor avea, din starea mea de faţă şi din vorbe cu mine va atârna numai de ei. Unul din ei poate şedea chiar pe genunchii mei, bucurându-se, pe deplin, de legătura sa de copil cu mine, fără ca să fie însă în stare să înţeleagă măcar o singură vorbă a mea. Altul, poate, dovedeşte o deşteptăciune deosebită în starea de vorba cu mine, fără ca să fie, prin asta, mai fericit decât copilaşul ce-l ţin în braţe. Dar dacă e vorba de slujba copiilor mei faţă de mine, sau de recunoaşterea lor în faţa lumii din partea mea, este cu totul altceva. Pilda aceasta nu-i decât o slabă icoană pentru înţelegerea îndoita a gândului despre destoinicie, în împărăţia Fiului, şi starea dăruita, în casa Tatălui. Să ne aducem aminte totuşi, că a suferi cu Hristos nu înseamnă jugul unui rob, nici nu este o lege de fier, ci un har deosebit dăruit din partea Domnului; „Căci cu privire la Hristos vouă vi s-a dat harul nu numai să credeţi în El, ci să şi pătimiţi pentru El" (Fil. 1. 29). Afară de asta, e lămurit că adevărata taină a suferinţelor pentru Hristos stă în dragostea ce o avem pentru El. Cu cât vom iubi pe Isus mai mult, cu atât ne vom ţine mai aproape de El; şi cu cât ne vom ţinea mai aproape de El, cu atât ne vom lua mai mult după El; şi cu cât ne vom lua după El mai mult, cu atât vom suferi mai mult cu El. Aşa ca totul izvorăşte din dragostea pentru Hristos; şi „noi îl iubim, pentru că El ne-a iubit întâi" (1 Ioan 4. 19). Dar şi în ce priveşte suferinţa, ca şi în privinţa tuturor adevărurilor Evangheliei, să ne ferim de a face o lege; adică sa nu cumva sa-şi închipuie cineva ca o datorie pentru cel credincios să sufere pentru Hristos. Cine priveşte suferinţa ca o datorie se prea poate să nu cunoască încă pe Hristos, nici starea binecuvântată de fiu, nefiind încă statornicit în har. Un astfel de om încearcă mai degrabă să pătrundă în familia lui Dumnezeu prin faptele legii, în loc să ajungă în împărăţie prin cărarea suferinţei.

Pe de altă parte, sa ne ferim iarăşi să dăm înapoi dinaintea paharului şi botezului Stăpânului nostru. Să nu mărturisim că avem parte de cele dobândite prin crucea Sa, dacă nu avem să fim părtaşi la lepădarea din partea lumii, care însoţeşte crucea. Să fim încredinţaţi că poteca ce duce la împărăţie nu este luminată de soarele bunei voinţe a lumii, şi că nu-i presărată cu trandafirii fericirii ei. Când un credincios stă bine cu lumea, se prea poate să nu umble în legătură cu Hristos. „Dacă îmi slujeşte cineva, să Mă urmeze; şi unde sunt Eu, acolo va fi şi slujitorul Meu" (Ioan 12. 26). Ce a urmărit Hristos în umblarea Sa pe pământ? A căutat oare să capete vreo stare de frunte în lumea aceasta? Nici vorba de aşa ceva, căci locul Lui a fost pe cruce între doi tâlhari. Dar va zice cineva: Dumnezeu şi mâna Sa erau acolo. Aşa este, însă era şi omul! Acest adevăr din urmă are ca urmare lepădarea noastră de către lume, dacă umblăm cu Hristos. Cerul ne deschide legătura cu Hristos, şi ne alungă afară din lume; dar, dacă mărturisim că suntem din cer, fără ca lumea să ne alunge, e semn că e ceva rău la mijloc. Dacă Hristos ar fi astăzi pe pământ, care i-ar fi drumul pe care ar merge, şi care i-ar fi sfârşitul? Am dori să umblăm cu El? Dea Dumnezeu să răspundem acestor întrebării la lumina Cuvântului, care este mai tăietor decât o sabie cu două tăişuri, fiind puşi sub privirea Celui Atotputernic şi să ne întărească Duhul Sfânt ca să fim mai credincioşi Stăpânului nostru îndepărtat, răstignit şi alungat de lume. Acela, care umblă potrivit Duhului va fi plin de Hristos; aşa ca nu se va uita la suferinţă, ci la Acela pentru care suferă. Dacă privirea e aţintita asupra lui Hristos, suferinţele de acum nu vor fi nimic faţă de slava viitoare.

Să aruncăm acum o privire repede asupra vedeniei, pline de înţeles, ce ne e povestită în cele din urmă versete ale acestui capitol: „La apusul soarelui, un somn adânc a căzut peste Avram; şi iată că l-a apucat o groaza şi un mare întunerec. Şi Domnul a zis lui Avram: „Să ştii hotărât că sământa ta va fi străină într-o ţara, care nu va fi a ei; acolo va fi robita şi o vor apăsa greu, timp de patru sute de ani. Dar neamul căruia îi va fi roaba, îl voi judeca Eu; şi pe urma va ieşi de acolo cu mari bogăţii…. După ce a asfinţit soarele, s-a făcut un întuneric adânc; şi iată ca a ieşit un fum ca dintr-un cuptor, şi nişte flăcări de foc au trecut printre dobitoacele despicate" (versetele 12-17).

Putem zice că întreaga istorie a lui Israel e dată pe scurt în acele două icoane pre-închipuitoare; „ca dintr-un cuptor" şi „nişte flăcări de foc". Cea dintâi înfăţişează feluritele vremuri în care Israeliţii au fost puşi la încercare şi au pătimit: lunga lor robie în Egipt, timpurile de supunere sub împăraţii Canaanului, robia lor în Babilon, şi în sfârşit împrăştierea lor de acum. Israelitul poate fi socotit ca trecând prin cuptorul fumegând, în toate acele vremuri felurite (Vezi Deuteronom 4. 20; 1 Împăraţi 8. 51; Isaia 48. 10). Dimpotrivă, flacăra de foc pre-închipuieşte părţile din istoria lui Israel, în care Domnul, în mila Lui, se arată, pentru ca să scape pe ai Săi, ca de pildă: scăparea din Egipt prin mâna lui Moise; scăparea de sub stăpânirea împăraţilor Canaanului, prin judecători; ieşirea din Babilon, pusă la cale de Cir; şi, în sfârşit, scăparea de la urma a poporului, când va veni Hristos în slavă. La moştenire nu se poate ajunge decât prin cuptorul fumegând; şi cu cât fumul cuptorului e mai gros, cu atât mai strălucitoare o să fie şi flacăra de foc, sau făclia mântuirii lui Dumnezeu.

Dar învăţătura aceasta n-are a face numai cu poporul lui Dumnezeu îndeobşte, ci priveşte şi pe fiecare în parte. Toţi câţi au ajuns vreodată la o stare de frunte ca slujitori, înainte de a fi chemaţi sa se bucure de flacăra de foc, au trecut prin cuptorul fumegând. „Groază şi întuneric mare" au pus stăpânire pe Avram; Iacov a avut de răbdat munca grea în casa lui Laban, vreme de douăzeci de ani; Iosif a întâmpinat cuptorul fumegând al suferinţei în închisorile Egiptului; patruzeci de ani a petrecut Moise în pustie. Sf. Scriptură ne arată cum să potrivim această învăţătură pentru slujitori şi pentru supraveghetori. „Slujitorii" să fie mai întâi „cercetaţi" apoi sa slujească dacă sunt fără prihană (1 Tim. 3.

10): „să nu fie întors la Dumnezeu de curând, ca nu cumva să se îngâmfe şi să cadă în osânda diavolului” (1 Tim. 3. 6). Una este sa fii un copil al lui Dumnezeu; şi cu totul altceva este să fii un slujitor al lui Hristos. Dacă trimet pe copilul meu în grădină ca să lucreze, o să facă, poate, mare pagubă; nu este el totuşi copilul meu prea iubit? Da; dar nu este un slujitor deprins în lucrul de grădinărie. Iată toată deosebirea: rudenia şi slujba sunt două lucruri deosebite. Asta nu înseamnă că un copil al lui Dumnezeu n-are nimic de făcut, nimic de suferit sau nimic de învăţat, ci numai că slujba şi suferinţa lui sunt strâns legate în căile lui Dumnezeu. Acela care se arată mult în public, trebuie să aibă acea smerenie, acel cuget aşezat, acea minte supusa şi umila, acea voinţă frântă, acel glas duios, care sunt roadele frumoase ale suferinţei sub mâna lui Dumnezeu. Cei care iau un loc de frunte, fără sa aibă, mai mult sau mai puţin, însuşirile despre care vorbim, îşi vor pierde cumpătul mai curând sau mai târziu. Doamne Isuse, ţine pe robii tăi cei slabi aproape de Tine şi în mâna Ta.

Aici vedem cum necredinţa întunecă mintea lui Avram, şi cum îl abate, pentru un timp, din drumul fericitei şi tihnitei încrederi în Dumnezeu. „Şi Sarai a zis lui Avram: „iată, Domnul m-a făcut stearpa” (verset. 2). Aceste cuvinte arată nerăbdarea obişnuită a necredinţei; Avram trebuia să aştepte cu răbdare de la Domnul îndeplinirea făgăduinţei. Bietei noastre inimi fireşti, însă, îi place, mai de grabă, orice alt lucru afară de aşteptare. Bucuroasă, ea va încerca ce ştie, întrebuinţând fel de fel de mijloace, planuri, numai să iasă din, ceea ce numeşte ea, încurcătură. Să te încrezi într-o făgăduinţa, şi să aştepţi, cu răbdare, împlinirea ei, sunt două lucruri cu totul deosebite. Purtarea unui copil faţă de făgăduinţele părinţilor săi ne va lămuri mai bine aceasta deosebire. Când făgăduim ceva copilului nostru, nici prin gând nu-i trece să pună la îndoială cuvântul nostru; totuşi, îl putem vedea foarte neliniştit şi abia răbdând să ştie când şi cum ne vom ţinea de cuvânt. Dar purtarea unui copil este o oglindă în care omul cel mai înţelept îşi poate găsi chipul. În cap. 15, Avram îşi dovedeşte credinţa; în cap. 16, însă, îi lipseşte răbdarea. Aşa că, acum, pricepem mai bine înţelesul şi frumuseţea versetului 12 din cap. 6, al Ep. catre Evrei: „aşa încât să nu vă leneviţi, ci să călcaţi pe urmele celor ce, prin credinţă şi răbdare moştenesc făgăduinţele”. Dumnezeu dă o făgăduinţă şi credinţa o primeşte; nădejdea o priveşte ca şi împlinită, iar răbdarea aşteaptă, cu linişte, împlinirea ei.

În ce priveşte pe Sarai, ce a zis lui Avram s-ar putea tălmăci cam astfel: „Domnul nu m-a ascultat pe mine; o să-mi vina, poate, într-ajutor roaba mea egipteană”. Inimii necredincioase totul îi place afară de Dumnezeu, De multe ori, te miri văzând de ce fel de deşertăciuni se poate agăţa credinciosul, de îndată ce a pierdut legătura cu Dumnezeu, şi când uită că Dumnezeu rămâne credincios, întotdeauna, puterea lui fiind de ajuns să facă orice. Cu chipul acesta, sufletul pierde starea de pace şi linişte, care este de mare trebuinţa pentru mărturia celui care umblă prin credinţă. Şi atunci, credinciosul întrebuinţează, întocmai ca cei din lume, fel de fel de mijloace ca să-şi ajungă scopul; şi numeşte asta: „folosire de cele mai bune mijloace”. Ce trist lucru, şi ce urmări grozave are, totdeauna, neatârnarea necurmată de Dumnezeu. Dacă Sarai ar fi zis: „Trupul meu a îmbătrânit, dar Dumnezeu îmi este îndeajuns”, ar fi fost cu totul altfel. Ar fi rămas pe un tărâm adevărat, căci de fapt, trupul ei îmbătrânise. Dar Sarai tot nu învăţase să-şi abată privirile de la cele fireşti, de aceia a vrut să mai încerce cele fireşti şi pe o alta cale. După socotinţa lui Dumnezeu şi a credinţei, omul firesc nu era mai vrednic în Agara decât în Sarai: bătrână sau tânără, este tot una în ochii lui Dumnezeu, şi deci în ochii credinţei. Dar acest adevăr n-are nici o putere asupră-ne, dacă nu l-am dovedit în viaţa noastră, punând în mijloc pe Dumnezeu. dacă însă îţi abaţi privirile, numai o singură clipa măcar, de la Dumnezeul slavei, eşti în stare să te dai pradă închipuirilor celor mai josnice ale necredinţei. Căci, numai rezemându-te, stăruitor, pe Dumnezeul cel viu, singurul adevărat şi singurul înţelept, te vei putea lipsi de toate cele fireşti. Asta nu înseamnă deloc ca dispreţuim uneltele ce le Întrebuinţează Dumnezeu: fiindcă atunci am fi nepăsători şi n-am mai fi credincioşi. Credinţa însă preţuieşte unealta, dar nu din pricina ei, ci din pricina Aceluia care o întrebuinţează. Necredinţa, dimpotrivă, nu se uită decât ta unealta şi preţuieşte izbânda după puterea uneltei, în loc s-o preţuiască după atotputernicia Aceluia care o întrebuinţează. Privind pe David şi apoi pe Filistean, Saul a zis celui dintâi: „Nu poţi să te duci sa te baţi cu Filisteanul acesta, căci tu eşti un copil” (1 Sam. 17. 33). Dar, pentru David, nu e vorba să ştie dacă el poate să se bată cu Filisteanul, ci dacă Domnul vrea se-şi arate puterea prin el aşa tânăr cum este. Drumul credinţei este un drum foarte lămurit şi foarte îngust. Credinţa nici nu îndumnezeieşte, nici nu dispreţuieşte mijloacele, ci le preţuieşte numai atât cât sunt întrebuinţate de Dumnezeu. Căci este o mare deosebire între felul cum întrebuinţează Dumnezeu mijloacele fireşti spre folosul meu şi felul meu de a le întrebuinţa spre a da la o parte pe Dumnezeu. Nu prea se bagă în seama această deosebire, dar asta nu scade din preţul ei. Dumnezeu a întrebuinţat nişte corbi spre a hrăni pe Ilie, dar Ilie nu i-a întrebuinţat ca să înlăture pe Dumnezeu. Când cineva are o încredere deplină în Dumnezeu, nu se mai sinchiseşte de mijloace; îşi face socoteala cu Dumnezeu, în deplină încredere că El va binecuvânta, va ajuta şi va îngriji, oricare ar fi mijloacele de care se va sluji.

Agar nu era o unealtă, întrebuinţată de Dumnezeu, pentru îndeplinirea făgăduinţei pe care o făcuse lui Avram. Dumnezeu făgăduise un copil lui Avram, dar nu spusese că acel copil era să fie al Agarei. Şi Biblia ne spune că Avram şi Sarai, făcând ce au făcut, şi-au mărit mâhnirea, căci Agar, când s-a văzut însărcinată, a privit cu dispreţ pe stăpână-sa. Dar asta n-a fost decât începutul tuturor necazurilor, care au izvorât din graba lor de a întrebuinţa mijloace omeneşti pentru îndeplinirea făgăduinţei lui Dumnezeu. Vrednicia Sarei a fost călcată în picioare de o roabă egipteană; căci Agar, văzând starea de stârpiciune în care se afla stăpâna sa, a dispreţuit-o. Vrednicia şi autoritatea nu se pot păstra decât rămânând în necurmată legătura cu Dumnezeu. Nimeni nu este mai neatârnat de tot ce-l înconjoară, decât cel ce umblă, în adevăr, prin credinţă şi aşteaptă ajutorul său numai de la Dumnezeu. Dar îndată ce copilul lui Dumnezeu caută să intre în legătură cu lumea şi să ceară ajutor de la lume, îşi pierde vrednicia pe care i-o dă starea de copil al lui Dumnezeu şi, în curând, îşi dă şi el seama de aceasta pierdere. Nu se pricepe îndeajuns că cea mai mica abatere din calea credinţei aduce o pagubă însemnată. Fireşte că şi acei care merg pe calea credinţei vor întâmpina neapărat încercări şi greutăţi, dar pot sa fie şi asiguraţi că bucuria şi fericirea de care se vor împărtăşi îi vor despăgubi. Pe când dacă se abat din această cale vor întâmpina încercări şi greutăţi mult mai mari, dar fără nici o despăgubire.

„Şi Sarai a zis lui Avram; „Asupra ta să cadă ocara care mi se face” (Verset 5). Când greşim, adeseori suntem gata să aruncăm vina pe altul. Sarai culegea numai rodul sfatului ei. Dar vina o aruncă pe Avram: „Asupra ta să cadă ocara care mi se face”. Apoi, cu voia lui Avram, caută să scape de necazul adus de nerăbdarea ei. „Avram a răspuns Sarei: iată, roaba ta este în mâna ta, fă-i ce-ţi place”. Atunci Sarai s-a purtat rău cu ea; şi Agar a fugit de ea”. (Verset. 6). Asta nu se face, căci nu te poţi scăpa de roaba ta cu bătăi. Dacă am greşit cu ceva şi dacă avem de suferit în urma acestor greşeli, nu putem scăpa de aceste urmări întărâtându-ne şi ridicându-ne cu mândrie împotriva lor. Fiindcă dacă încercăm cu acest mijloc nu facem decât să ne încurcăm mai rău. Când am greşit, ar trebui să ne umilim, să ne mărturisim greşeala, şi să aşteptăm scăparea de la Dumnezeu. În purtarea Sarei, nu vedem nimic de felul acesta, ci dimpotrivă nici nu vrea să vadă că a greşit şi atunci, în loc sa aştepte scăparea de Dumnezeu, ea caută sa scape cum ştie ea. Dar toate silinţele cu care ne trudim să ne îndreptăm abaterile, înainte de a le fi mărturisit Domnului, ajung să ne îngreuieze şi mai mult drumul. De aceea Dumnezeu a vrut ca Agar să se întoarcă la stăpâna sa şi să nască un fiu care nu era fiul făgăduinţei, ci o ispită pentru Avram şi pentru casa lui, cum vom vedea mai la vale. Din toate acestea, învăţăm două lucruri de seamă. întâi: dacă am căzut în vreo greşeală din pricina necredinţei noastre, nu putem lecui această greşeală îndată şi nici prin puterile noastre. Lucrurile trebuie sa-şi urmeze cursul lor: „Ce seamănă omul aceea va şi secera. Cine seamănă în firea lui pământească, va secera din firea lui pământească putrezirea; dar cine seamănă în Duhul va secera din Duhul viaţa veşnică” (Gal. 6. 7 – 8). Iată un adevăr nestrămutat, pe care-l găsim, pretutindeni, în Scriptură şi în viaţa noastră. Dumnezeu iartă păcatul şi pune pe cel credincios

iarăşi în starea ce o avea înainte de a păcătui; dar trebuie să culegem ce am semănat. Avram şi Sărai au trebuit să rabde, ani întregi, pe roabă şi pe fiul ei, ne putând să-i alunge decât potrivit voinţei lui Dumnezeu. Lăsarea cu totul în mâinile lui Dumnezeu aduce o binecuvântare deosebită. Dacă ar fi făcut aşa, Avram şi Sarai n-ar fi fost chinuiţi de loc cu starea de faţă a roabei şi a fiului ei. Dar, fiindcă au chemai în ajutor firea lor pământească, trebuiau să sufere urmările.

În al doilea rând, din cele petrecute cu Agar, vedem că Agar şi fiul ei pot fi socotiţi ca nişte icoane pre-închipuitoare ale legământului faptelor şi ale tuturor celor cari, prin acest legământ, sunt născuţi pentru robie. „Căci este scris, că Avraam a avut doi fii: unul din roabă şi unul din femeia slobodă. Dar cel din roabă s-a născut în chip firesc, iar cel din femeia slobodă s-a născut prin făgăduinţă. Lucrurile acestea trebuiesc luate într-alt înţeles: că acestea sunt doua legăminte: unul, de pe muntele Sinai, „naşte pentru robie şi este Agar”… (Gal. 4. 22-25). Aici, vedem cum firea veche este cu totul altceva decât „făgăduinţa” şi aşa învăţăm care este gândul lui Dumnezeu, nu numai în ce priveşte înţelesul cuvântului „firesc”, ci şi în ce priveşte străduinţa făcută de Avram ca să aibă sămânţa făgăduita cu ajutorul Agarei, în loc să se încreadă în „făgăduinţa” lui Dumnezeu. Aceste două aşezăminte sunt întrupate în Agar şi în Sara, şi sunt cu totul deosebite unul de altul. „Unul naşte pentru robie”, întrucât punea înainte hotărârea omului „să facă”, sau „să nu facă”, şi făcea ca viaţa sa atârne cu totul de puterea omului de a face omul care le va împlini, „va trai prin ele” (Levitic 18. 5). Iată aşezământul Agarei. Dar aşezământul Sarei descopere pe Dumnezeu ca Dumnezeul făgăduinţei care e cu totul neatârnată de om, şi întemeiată numai pe bunăvoinţa şi puterea lui Dumnezeu. Dumnezeu nu pune nici un „dacă” la făgăduinţele sale. Le dă necondiţionat, şi e hotărât să le îndeplinească. Iar credinţa se bizuieşte pe El cu o slobozenie deplină. Nu-i nevoie de nici o străduinţă a noastră firească pentru îndeplinirea făgăduinţelor lui Dumnezeu. Şi Avram şi Sarai, tocmai în aceasta privinţa, au greşit prin faptul că au încercat să ajungă la o ţintă anumită, care le fusese asigurata pe deplin cu o făgăduinţă a lui Dumnezeu, iată ce face necredinţa. Cu pornirea ei neastâmpărată de lucru, necredinţa ridică o ceaţă, care învăluieşte sufletul şi opreşte razele slavei lui Dumnezeu. „Şi n-a făcut multe minuni, în locul acela, din pricina necredinţei lor” (Matei 13, 58). Credinţa dimpotrivă lasă întotdeauna lui Dumnezeu cea mai mare slobozenie pentru ca să-şi arate puterea. Şi când Dumnezeu îşi arată puterea, omul nu poate decât să preamărească pe Dumnezeu.

Rătăcirea în care alunecaseră Galatenii era adăugarea unui lucru firesc la ceea ce săvârşise Hristos pe cruce pentru ei. Evanghelia pe care le-o vestise Pavel, şi pe care o primiseră Galatenii era numai înfăţişarea desluşită a harului dumnezeiesc, cel desăvârşit, deplin şi fără condiţiuni. „Cine v-a fermecat, pe voi, înaintea ochilor cărora a fost zugrăvit Isus Hristos ca răstignit?” (Gal. 3. 1) Asta nu era numai o făgăduinţa de la Dumnezeu, ci o făgăduinţă împlinită în chip dumnezeiesc şi măreţ. Hristos răstignit punea totul în rânduială şi în ce priveşte pe Dumnezeu şi în ce priveşte pe om. Dar învăţătorii mincinoşi răsturnau acest adevăr, cum căutau să răstoarne întreaga Evanghelie a lui Hristos, zicând: „Dacă nu va tăiaţi împrejur după obiceiul lui Moise, nu puteţi fi mântuiţi” (Fapte 15. 1). Şi cum zice apostolul; „Dacă neprihănirea se capătă prin Lege, degeaba a murit Hristos” (Gal. 2. 21). Hristos trebuie să fie un Mântuitor desăvârşit, sau, dacă nu este desăvârşit, nu este mântuitor. îndată ce se zice „dacă nu faci asta sau asta, nu poţi fi mântuit”, Evanghelia lui Hristos e cu totul răsturnată; deoarece Evanghelia îmi descopere pe Dumnezeu coborându-se până la mine, aşa că sunt: păcătos, vinovat, ticălos şi pierdut prin vina mea; ba mai mult: Dumnezeu îmi aduce o iertare deplina a tuturor păcatelor mele şi o mântuire deplină, din starea mea de pierzare, săvârşită pe dea-întregul, de El însuşi pe cruce.

De aceea, dacă se zice: „trebuie să fii aşa ori aşa, ca să fii mântuit”, se dezbracă crucea de toata mărirea ei, şi suntem lipsiţi de orice pace. Dacă mântuirea atârnă de ceea ce suntem ori facem noi, hotărât ca suntem pierduţi. Dar Evanghelia spune că Dumnezeu este totul, iar omul nimic. Nu este un amestec de Dumnezeu şi om; totul este Dumnezeu. Pacea, pe care o dă Evanghelia, nu se sprijină în parte pe lucrarea lui Hristos şi în parte pe faptele omului; ci cu totul şi numai pe lucrarea lui Hristos, fiindcă această lucrare e desăvârşită, şi face desăvârşiţi, întocmai cum este ea însăşi, pe toţi cei ce se-ncred în ea.

Sub lege, Dumnezeu stătea, aşa zicând, liniştit ca să vadă ceea ce era în stare omul să facă; pe când în Evanghelie, vedem pe Dumnezeu lucrând şi pe om chemat „să stea şi să privească „mântuirea Domnului” (2Cron. 20. 17). Aşa stând lucrurile, apostolul nu pregetă să zică Galatenilor: „Voi, care voiţi să fiţi socotiţi neprihăniţi prin Lege, v-aţi despărţit de Hristos; aţi căzut din har” (Gal. 5. 4). Dacă omul are sa facă ceva în lucrarea mântuirii, Dumnezeu este înlăturat; şi dacă Dumnezeu este înlăturat, mântuirea este cu neputinţă, întrucât e cu neputinţă ca omul să săvârşească o mântuire, cu ajutorul celor ce dovedesc că el este o fiinţă pierdută. Aşa dar, dacă mântuirea este lucrarea harului, trebuie să fie numai a harului. Nu poate fi pe jumătate lege şi pe jumătate har; căci aceste aşezăminte sunt cu totul deosebite. Sau Sarai, sau Agar: dacă este Agar, Dumnezeu rămâne afară; dacă este Sărai, omul rămâne afară. Legea, având a face cu omul, dă la lumină tot ce este omul: căzut şi-l pune sub blestem atâta vreme cât are a face cu ea, adică atâta vreme cât trăieşte. „Legea are stăpânire asupra omului, câtă vreme trăieşte el”(Rom. 7. 1), dar când a murit, încetează neapărat stăpânirea ei faţa de el (vezi Rom. 7. 1-6; Gal. 2. 19; Col. 2 20; 3. 3), păstrându-şi, însă, această stăpânire, în toată străşnicia ei, ca să blesteme pe orice om viu. Dimpotrivă, Evanghelia, întărind că omul este pierdut, căzut, mort prin păcate şi fărădelegi, descopere pe Dumnezeu, aşa cum este El, ca Mântuitorul celor pierduţi; ca Acela care iartă pe vinovaţi, ca Acela care învie pe morţi. Nu ne înfăţişează, deci, pe Dumnezeu ca cerând ceva de la om; (căci la ce s-ar putea aştepta de la unul care a murit în stare de faliment?) ci ca descoperindu-şi harul său în răscumpărare.

Între aceste două aşezăminte, al legii şi al harului, este deci deosebire mare. Se înţelege, dar, de ce apostolul Pavel, în epistola către Galateni, întrebuinţează cuvintele: „Mă mir” „Cine v-a fermecat pe voi? – „Mă tem de voi” – „Mă îndoiesc de voi” – Cine v-a oprit să nu vă plecaţi adevărului? – Aşa grăieşte Sfântul Duh, cere cunoaşte preţul unui Hristos întreg, al unei mântuiri desăvârşite şi care ştie cât de trebuincioasă este cunoştinţa unuia şi alteia pentru păcătosul pierdut. Nu mai găsim aceste cuvinte în nici o alta epistolă, nici chiar în aceea către Corinteni, cu toate că în mijlocul acestora erau de înfruntat cele mai grele abateri trupeşti. Orice greşeală şi orice rătăcire a omului se poate îndrepta cu ajutorul harului dumnezeiesc. Dar Galatenii, întocmai ca Avram în capitolul nostru, se lepădau de Dumnezeu întorcându-se la cele trupeşti. Cu ce să se lecuiască o astfel de abatere? Cum să se îndrepte o rătăcire, care dă la o parte singurul mijloc care poate îndrepta totul? Să te lepezi de har, înseamnă să te întorci iar la lege, din care nu poţi culege decât blestemul.

Domnul să ne întărească inimile în harul Său cel desăvârşit!

Acest capitol ne arată felul cum vine Dumnezeu ca să îndrepte greşeala lui Avram. „Când Avram a fost în vârstă de nouăzeci şi nouă de ani, Domnul i s-a arătat şi i-a zis: „Eu sunt Dumnezeul cel Atotputernic; umblă înaintea Mea, şi fii fără prihană”. Acest verset cuprinde mult adevăr! E destul de lămurit că Avram nu umbla înaintea Dumnezeului celui Atotputernic. Necredinţa, totdeauna, aduce, mai mult sau mai puţin, ceva din eul nostru, din împrejurări, şi altele de felul acesta, răpindu-ne, astfel, acea bucurie şi acea pace, acea seninătate şi acea sfântă neatârnare, care sunt partea celui care se sprijină pe braţul celui Atotputernic. Ce bine ar fi pentru sufletele noastre, dacă Dumnezeu ar fi o realitate statornică, cum ar fi, dacă am umbla într-o credinţă mai simplă şi într-o atârnare mai deplină de El, „Umblă înaintea Mea”. Adevărata

putere nu se poate dobândi decât printr-o umblare înaintea Celui Atotputernic. Dar pentru asta, trebuie ca inima sa fie plină numai cu Dumnezeu însuşi. Dacă ne bizuim pe oameni ori lucruri, nu umblăm înaintea lui Dumnezeu, ci înaintea oamenilor. Trebuie să ştim înaintea cui umblam şi care este ţinta pe care o urmărim. Ce ne stă înainte şi pe cine sau pe ce ne bizuim, în clipa asta? Umple oare Dumnezeu inima noastră întreagă? N-au cumva loc în ea nici oamenii, nici împrejurările? Singurul mijloc să te ridici peste lume, este să umbli prin credinţă, căci credinţa punând pe Dumnezeu pretutindeni, nu mai rămâne nici un loc pentru cele firești, nici pentru cele lumeşti. Dacă văd pe Dumnezeu în orice clipă, orice alt lucru piere, şi pot zice ca psalmistul: „Da, suflete, încrede-te în Dumnezeu; căci de la El îmi vine nădejdea. Da El este Stânca şi Ajutorul mau, Turnul meu de scăpare: nicidecum nu mă voi clătina" (Ps. 62, 6, 7). Omul firesc vorbeşte altfel, nu că vrea să dea pe Dumnezeu cu totul afară, căci aşa ceva se întâmplă numai când ar fi sub înrâurirea unei necredinţe hotărâte şi hulitoare, ci privirea şi aşteptarea lui sunt mereu împărţite.

E bine să luam seama că Dumnezeu nu-şi împarte slava cu făptura Sa. Şi asta mai mult în ce priveşte mântuirea noastră. De la un cap până la altul, El trebuie să fie cel dintâi şi cel din urmă. Nu-i de ajuns să atârnăm de Dumnezeu numai cu vorba, în vreme ce inima noastră se sprijină pe făptură. Dumnezeu dă totul la lumină, încearcă inima şi limpezeşte credinţa prin foc. „Umblă înaintea Mea, şi fii fără prihană": iata calea care duce la ţinta adevărată. Când, prin har, sufletul încetează să aştepte vreun ajutor de la făptură, atunci, şi numai atunci, este pregătit pentru ajutorul lui Dumnezeu; iar când vine Dumnezeu cu ajutorul Său, toate sunt bune, căci El nu lasă nimic nefăcut: ci rânduieşte cu desăvârşire totul pentru cei care-şi pun încrederea în EL Când lucrează adânca înţelepciune, atotputernicia şi nemărginita iubire a lui Dumnezeu, cel credincios poate fi cu totul liniştit. Căci, pentru Dumnezeul cel Atotputernic, nici o împrejurare nu-i prea mică sau prea mare ca să nu-şi poată arăta El toată puterea. Avem aici dar un adevăr pătrunzător pe temeiul căruia toţi credincioşii pot fi puşi în binecuvântata stare în care vedem pe Avram în acest capitol. Parcă i-ar fi zis Dumnezeu: lasă toate în mâinile Mele, şi o să îngrijesc Eu de toate cu mult mai bine decât te poţi aştepta tu: sămânţa, moştenirea şi orice binecuvântare în legătură cu ele sunt, cu desăvârşire şi pe deplin, asigurate prin legământul Celui Atotputernic. „Avram s-a aruncat cu faţa la pământ" (verset 3). Ce ţinută frumoasă! înaintea Dumnezeului celui viu, Ziditorului cerului şi al pământului, înaintea Atot-ţiitorului şi Atotputernicului, este singura ţinută, care se potriveşte cu un păcătos slab şi nefolositor.

„Şi Dumnezeu ia vorbit". Când omul îşi recunoaşte nimicnicia lui, atunci Dumnezeu poate să-i vorbească în har. Purtarea lui Avram, în faţa lui Dumnezeu, arată tocmai recunoaşterea slăbiciunii şi nimicniciei sale; şi tocmai această recunoaştere este pregătirea pentru descoperirea lui Dumnezeu. Abia când făptura are această recunoaştere a slăbiciunii şi nimicniciei sale, Dumnezeu poate să se arate, aşa cum este El, în toată slava Lui. Fireşte că slava Sa n-o dă altuia. Poate să se descopere şi să îngăduie omului să-L preamărească în această descoperire; dar Dumnezeu poate să se descopere numai atunci, când cel păcătos si-a luat locul ce i se cuvine. Ce deosebită e purtarea lui Avram în aceste două capitole! În cel dintâi, stă în faţa firii pământeşti; în al doilea, stă în faţa Celui Atotputernic. Acolo, era un făptuitor; aici este un închinător; acolo, se bizuia pe planurile lui făcute împreuna cu Sarai; aici, se încredinţează în mâinile lui Dumnezeu, cu toate ale lui pentru vremea de acum şi pentru viitor, dând voie lui Dumnezeu să lucreze în el, pentru el şi prin el. De aceea,. Dumnezeu poate să-i zică: „Te voi face" – „Voi întări" – Îţi voi da – şi „Te voi binecuvânta". Într-un cuvânt, nu-i vorba, aici, decât de Dumnezeu singur şi de lucrarea Lui. Şi în aceasta stă adevărata odihnă a omului, prea învăţat să se cunoască puţin.

După aceasta, Dumnezeu face legământul tăierii împrejur. Fiecare din mădularele familiei credinţei trebuie să poarte, în trupul sau, pecetea acestui legământ. „Va trebui tăiat împrejur atât robul născut în casă, cât şi cel cumpărat cu bani; şi astfel legământul Meu va fi întărit în carnea voastră ca un legământ veşnic. Orice copil de parte bărbătească ne-tăiat împrejur în carnea prepuţului său să fie nimicit din mijlocul neamului său: a călcat legământul Meu" (verset 9-14). Capitolul 4 din Ep. către Romani ne arată că tăierea împrejur era „pecetea neprihănirii, pe care o căpătase prin credinţă" (verset 11). „Avram a crezut pe Domnul si Domnul i-a socotit lucrul acesta ca o stare a omului după voia lui Dumnezeu" (Geneza 15. 6). Fiind astfel socotit neprihănit. Dumnezeu îşi pune „pecetea" pe Avram.

Pecetea cu care este pecetluit astăzi cel credincios nu este, ca atunci, un semn în trup, ci este „Duhul Sfânt al lui Dumnezeu în care aţi fost pecetluiţi pentru ziua răscumpărării" (Efes. 4. 30). Iar temelia acestei pecetluiri este veşnica legătură dintre credincios şi Hristos, şi unirea în totul cu El în moartea şi în învierea Sa, cum este scris în Col. 2. 10-13: „Voi aveţi totul deplin în El, care este capul oricărei domnii şi stăpâniri. În El aţi fost tăiaţi împrejur, nu cu o tăiere împrejur făcută de mâna, ci cu tăierea împrejur a lui Hristos în dezbrăcarea de trupul poftelor firii noastre pământeşti, fiind îngropaţi împreuna cu El prin botez şi înviaţi împreună cu El prin credinţa în puterea lui Dumnezeu care L-a înviat din morţi. Pe voi care eraţi morţi în greşelile voastre, şi în firea voastră pământească ne tăiată împrejur, Dumnezeu v-a adus la viaţa împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greşelile". De aici învăţăm ce înseamnă, în adevăr, tăierea împrejur. Orice credincios este „tăiat împrejur" prin legătura vie cu Acela care, prin crucea sa, a nimicit, pentru totdeauna, tot ce se împotrivea îndreptăţirii desăvârşite a Bisericii Sale. N-a fost nici o singură pată de păcat pe cugetul lor Săi, nici o pornire păcătoasa în firea lor a căror osândă să n-o fi purtat Hristos pe cruce. Şi acum, credincioşii sunt socotiţi morţi împreună cu Hristos, şi înviaţi împreună cu El, ajungând astfel, prin El, plăcuţi lui Dumnezeu. Păcatele, fărădelegile, greşelile, vrăjmăşia, ne tăierea lor împrejur au fost ridicate cu totul prin cruce. Osânda morţii este întipărită în firea pământească; iar cel credincios are o viaţă nouă în legătură cu Capul său înviat în slavă.

În locul de mai sus din Cuvântul lui Dumnezeu, apostolul ne învaţă că Biserica a ieşit înviată din mormântul lui Hristos; ba mai mult, că iertarea păcatelor Bisericii este atât de desăvârşită, fiind numai lucrarea lui Dumnezeu, cât a fost învierea lui Hristos din morţi. Căci ştim ca învierea lui Hristos a fost urmarea lucrării atotputerniciei lui Dumnezeu, sau „după lucrarea puterii tăriei Lui" (Efes. 1. 19). Iată o vorbă minunată pentru a arăta mărimea şi slava răscumpărării, ca şi neclintita temelie pe care se sprijină.

Ce odihnă desăvârşită pentru cugetul omenesc se găseşte în crucea şi învierea Domnului! Ce scăpare deplină pentru un suflet ostenit şi împovărat! Toate păcatele noastre sunt îngropate în mormântul lui Hristos; nici unul măcar n-a rămas afară; iată ce a făcut Dumnezeu pentru noi. Toate păcatele noastre, descoperite mult mai bine decât ne putem noi închipui de ochiul Său pătrunzător, le-a pus asupra lui Hristos când era pironit pe cruce! Atunci, pe cruce, Dumnezeu a aruncat toata vina noastră asupra lui Hristos în loc să ne osândească pe noi pentru totdeauna, afundându-ne în chinurile iadului, iată roadele minunatelor şi veşnicelor sfaturi de nepătruns ale iubirii răscumpărătoare! Suntem „pecetluiţi", nu cu o pecete pe dinafară, în trup, ci cu Duhul Sfânt. Întreaga familie a credinţei e pecetluită cu această pecete. Preţul şi puterea sângelui lui Hristos sunt atât de mari, încât Sfântul Duh, a treia fiinţă a sfintei Treimi, poate locui în fiecare din cei care s-au încrezut în ele.

Ce mai au de făcut cei care cunosc aceste lucruri, decât „să fie tari, neclintiţi, sporind totdeauna în lucrul Domnului" (1Cor. 15. 58)? Doamne, aşa să fie prin harul Duhului Tău celui sfânt!

În acest capitol, avem o pildă frumoasă a urmărilor unei vieţi de deplină ascultare şi despărţită cu totul de lume: „Dacă Mă iubeşte cineva va păzi cuvântul Meu şi Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el şi vom locui împreună cu El” (Ioan 14. 23). Locul acesta din Evanghelia după Ioan, pus în legătură cu cuprinsul capitolului de faţă, arată că felul legăturii cu Domnul, de care se bucură un suflet ascultător, e cu totul necunoscut celui care se mişcă în cele lumeşti.

Asta nu atinge în nici un chip, învăţătura iertării sau a îndreptăţirii. Toţi credincioşii sunt deopotrivă îmbrăcaţi în vestmântul neprihănirii; toţi stau înaintea lui Dumnezeu, sub una şi aceeaşi îndreptăţire. Aceeaşi viaţă coboară de la Capul care este în cer, şi se revarsă asupra tuturor mădularelor de pe pământ. Aceasta învăţătura însemnată e statornicită, în chip lămurit, în Sfânta Scriptură. Trebuie însă să ştim bine că neprihănirea şi roadele neprihănirii sunt două lucruri cu totul deosebite. A fi copil este una; şi a fi copil ascultător este alta. Bine înţeles că un tată iubeşte pe copilul ascultător şi-i va încredinţa gândurile şi planurile sale. Tot aşa e şi cu Tatăl ceresc; cuvintele Domnului Isus (Ioan 14. 23, 24) dovedesc că a pretinde că iubeşti pe Hristos, fără „să păzeşti cuvântul Sau”, este minciuna curată: „Dacă Mă iubeşte cineva va păzi cuvântul Meu”. Aşadar dacă nu păzim cuvântul Lui, dovedim făţiş că nu umblam în iubirea Numelui Său. Iubirea noastră pentru Hristos se arată în păzirea poruncilor Lui, nu în faptul că zicem: „Doamne, Doamne”! La ce bun să zici: „Mă duc, Doamne”, când nici prin gând nu-ţi trece să te duci! (Vezi Matei 21. 28, 32). Cu toate că Avraam a căzut în felurite greşeli, vedem totuşi că legătura lui cu Dumnezeu îi dă putinţa să se bucure de trei lucruri deosebite, anume: să aducă ceva plăcut lui Dumnezeu, să fie în deplină legătura cu Dumnezeu, şi să mijlocească pentru alţii înaintea lui Dumnezeu. Iată ce lucruri de seamă însoţesc o umblare sfânta, o viaţă de deplină ascultare şi de despărţire cu totul de lume. Ascultarea e plăcută lui Dumnezeu ca rod al harului Său în inimile noastre. Singurul om desăvârşit, care a făcut plăcerea Tatălui, prin umblarea Lui, a primit de multe ori de la Dumnezeu această mărturie: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care îmi găsesc plăcerea” (Matei 3. 17). Viaţa pământeasca a lui Hristos era pentru cer un prilej de bucurie necurmată; din toate purtările Sale, se ridica necurmat un miros plăcut până la scaunul de domnie al lui Dumnezeu. De la iesle până la cruce, a făcut numai ce a plăcut Tatălui Său. În căile Sale, nu erau nici întreruperi, nici schimbări, nimic noduros. El singur a fost desăvârşit. Numai în El Duhul Sfânt a putut sa ne dea o pildă de viaţă desăvârşită aici pe pământ. Cercetând Sfânta Scriptură, întâlnim, din când în când, câte un suflet, care, întâmplător, a făcut bucurie cerului. Aşa, în capitolul de faţă, întâlnim pe străinul din Mamre, în cortul său, aducând Domnului Ce-L poate mulţumi: – darurile sunt aduse cu iubire şi primite cu bunăvoinţă (versetele 1-8).

Mai departe, vedem pe Avraam desfătându-se într-o legătură strânsă cu Dumnezeu, rugându-se mai întâi pentru ceea ce-l privea pe el personal (versetele 9-15), apoi pentru locuitorii Sodomei (verset 16-21). Ce întărire pentru Avraam în făgăduinţa lui Dumnezeu; „Sara va avea un fiu! Aceasta făgăduinţă însă, la Sara, n-a stârnit decât râs, cum se întâmplase lui Avraam în cap. 17.

Scriptura vorbeşte de două feluri de râsuri. întâi de râsul cu care Domnul umple gura poporului Său, când îi vine într-ajutor la vreme de nevoie: „Când a adus Domnul înapoi pe prinşii de război ai Sionului, parcă visam. Atunci gura ne era plină de râs şi limba de cântări de veselie. Atunci se spunea printre neamuri: „Domnul a făcut mari lucruri printre neamuri pentru noi” (Ps. 126.1, 2). Apoi, mai este şi râsul pe care ni-l pune în gură necredinţa, când făgăduinţele lui Dumnezeu sunt prea măreţe ca să fie primite în micile noastre inimi, sau când mijloacele, de care se slujeşte Dumnezeu, ni se par prea neînsemnate pentru împlinirea planurilor Sale mari. Nu ne ruşinăm deloc de cel dintâi râs, nici nu ne sfiim să-l mărturisim. Fiilor Sionului, nu le este ruşine să zică: „Atunci gura ne era plina de râs”. Putem râde cu poftă, când Domnul ne dă prilej sa râdem. „Sara a tăgăduit şi a zis: „N-am râs! Căci i-a fost frică” (verset 15). Necredinţa face din noi nişte laşi şi nişte mincinoşi; credinţa ne dă îndrăzneală şi ne face să spunem adevărul; ne face „să ne apropiem cu deplină încredere şi cu o inimă curată de scaunul harului” (Evr. 4. 16; 10. 22).

Ba mai mult: Dumnezeu destăinuieşte lui Avraam gândurile Sale cu privire la Sodoma; căci, cu toate că Sodoma nul privea personal pe Avraam, era totuşi destul de aproape de Dumnezeu ca să fie pus în cunoştinţă cu gândurile Lui în privinţa acestui oraş. Dacă dorim să cunoaştem gândurile lui Dumnezeu cu privire la acest veac rău, trebuie să fim cu totul despărţiţi de acest veac. Cu cât ne vom ţinea mai aproape de Dumnezeu, cu cât vom fi mai supuşi cuvântului Său, cu atât mai mult îi vom cunoaşte gândurile în toate privinţele. N-avem nevoie să cercetăm ziarele ca să ştim ce seva întâmpla în lume: Scriptura ne destăinuieşte tot ce trebuie ştiut. Ea ne dă toate ştirile privitoare la firea, mersul şi soarta acestei lumi. Dimpotrivă, dacă alergăm la oamenii din lume ca să ne dea ştiri despre aceste lucruri, Satana o să-i întrebuinţeze, poate, ca să ne amăgească şi să ne arunce praf în ochi. Dacă Avraam s-ar fi dus la Sodoma să vadă cele ce se petreceau acolo; dacă s-ar fi îndreptat către vreunul din fruntaşii ei cei mai deştepţi ca să afle ce credea el despre starea lucrurilor din Sodoma şi despre soarta ei — ce răspuns ar fi dat lui Avraam? Neapărat i-ar fi atras luarea aminte asupra muncii ce se desfăşura pe câmpiile mănoase, asupra măreţiei clădirilor, ca şi asupra nemărginitelor bogaţii ale ţării. I s-ar fi arătat apoi lui Avraam mulţimea vânzătorilor şi a cumpărătorilor, care zideau, sădeau, mâncau, beau, se însurau si se măritau. Oamenii din Sodoma nici nu visau de o judecată; iar dacă cineva le-ar fi vorbit de aşa ceva, pe buzele lor ar fi văzut râsul necredinţei. Nu la Sodoma trebuia să se duca, firește, acela care dorea sa afle soarta Sodomei. Nu, ci „locul unde Avraam stătuse înaintea lui Dumnezeu” (verset 19-21) era singurul loc de unde se putea căpăta o privire, în adevăr dumnezeiască, asupra Sodomei. Acolo, Avraam stătea mai pe sus de toţi norii îngrămădiţi asupra Sodomei. Acolo, în seninătatea şi în tihna stării de faţă a lui Dumnezeu, totul se lămurise pentru el prin chiar descoperire dumnezeiască. Dar cum s-a folosit Avraam de descoperirile lui Dumnezeu şi de starea fericită în care se afla? Ce făcea el în vremea asta? Se ruga lui Dumnezeu pentru alţii. Avraam putea foarte bine să mijlocească pentru cei care erau amestecaţi cu poporul stricat al Sodomei şi care erau în primejdie să fie înghiţiţi în aceeaşi judecată ca oraşul vinovat.

Cum se întâmplă întotdeauna în astfel de împrejurări, Avraam s-a folosit bine de starea sa. Sufletul care se poate „apropia de Dumnezeu” într-o deplină siguranţă a credinţei, având inima şi cugetul împăcat, şi odihnindu-se pe Dumnezeu pentru trecut, prezent şi viitor, va fi şi în stare să mijlocească pentru alţii. Cel care este îmbrăcat cu „toată armătura lui Dumnezeu” se poate ruga „pentru toţi sfinţii” (Efes. 6. 18). Aşa este şi mijlocirea marelui nostru preot, „care a străbătut cerurile” (Evr. 4.14). De câtă odihna se bucură acest mijlocitor în toate sfaturile dumnezeieşti! Cu ce simţământ adânc al primirii Sale şade El în ceruri în mijlocul slavei scaunului Sau de domnie! Cu ce atotputernicie mijloceşte El la Tatăl pentru cei care lucrează şi se ostenesc în mijlocul stricăciunii ce stăpâneşte lumea! Ferice de cei care au parte de mijlocirea lui atotputernică! Dea Dumnezeu să fim tot mai adânc pătrunşi de aceste lucruri, pentru ca legătura noastră personală cu Dumnezeu să fie tot mai strânsa şi să fim în stare să primim o tot mai mare măsură din plinătatea nemărginită a harului Său, şi să înţelegem tot mai mult că în El avem totul deplin.

În versetele 22 – 23 vedem că mijlocirea lui Avraam, deşi a fost binecuvântată, era totuşi mărginită, pentru ca mijlocitorul nu era decât un om; nu era la înălţimea împrejurărilor. Avraam zice: „Voi vorbi numai de data aceasta”, apoi se opreşte, ca şi cum s-ar fi temut ca bogăţia harului e prea mică pentru cererea sa, sau ca şi cum ar fi uitat că poliţa credinţei este totdeauna primită la banca lui Dumnezeu. Dumnezeu nu-l silea deloc să se oprească; la El era har şi răbdare cu prisos, pentru ca să asculte cererile celui după voia Sa, chiar dacă ar fi stăruit pentru trei sau

chiar pentru unul singur. Dar slujitorul său a rămas în urmă. Căci i-a fost frică să ceară mai mult; încetează să ceară şi Dumnezeu încetează sa dea. Nu tot aşa e cu binecuvântatul nostru Mijlocitor; despre El se poate zice: „Poale să mântuiască În chip desăvârşit, pentru că trăieşte pururea ca să mijlocească pentru ei” (Evr. 7, 25). Dea Dumnezeu să ne alipim de El, în toate nevoile, în toate slăbiciunile şi în toate luptele noastre, înainte de a isprăvi acest capitol, să ne oprim puţin asupra unui gând de seamă. Când cercetăm Scriptura, trebuie sa deosebim bine căile lui Dumnezeu în cârmuirea lumii, de nădejdea Bisericii. Toate proorociile Vechiului Testament şi o mare parte a acelor din Noul Testament vorbesc despre căile lui Dumnezeu în cârmuirea lumii, dând astfel putinţa oricărui credincios să vadă ce face şi ce va face Dumnezeu cu toate neamurile pământului. Şi nu e puţin lucru să-i citeşti gândurile lui Dumnezeu cu privire la Tir, ia Babilon, la Ninive, la Ierusalim, ori la Egipt, la Asiria ori la pământul lui Israel. Dar să ne aducem aminte că aceste Proorocii nu cuprind nădejdea deosebită a Bisericii; căci, dacă existenta Bisericii nu este descoperită în ele în chip lămurit, nici nădejdea ei nu-şi poate avea locul în ele.

Neapărat, proorociile Vechiului Testament cuprind un bogat mănunchi de învăţături dumnezeieşti, de care se poate folosi şi Biserica. Dar este cu totul altceva să vrei ca, în aceste proorocii, sa descoperi numaidecât Biserica şi nădejdea ei deosebita; O mare parte dintre aceste proorocii au fost aşa de răstălmăcite pentru Biserică. Şi, din această pricină, adevărul cu privire la biserică s-a întunecat şi s-a încălcit aşa de mult, încât mulţi se dau îndărăt de la cercetarea acestui adevăr, aşa de folositor şi plin de învăţături. De aceea, e bine să fim lămuriţi că nădejdea Bisericii n-are nici o legătură cu caile lui Dumnezeu faţa de neamuri. Ea este numai întâlnirea credincioşilor cu Domnul Isus în nori, ca să fie pentru totdeauna cu El şi ca El (Vezi 1 Tes. 4:13

Mulţi zic: „N-am cap pentru proorocie”! Se poate, dar inimă pentru Hristos ai? Dacă iubiţi pe Hristos, veţi iubi şi venirea Lui, chiar dacă nu sunteţi în stare să cercetaţi proorocia. O soţie, care-şi iubeşte soţul, poale să n-aibă cap să priceapă toate afacerile soţului ei; dar, dacă lipseşte el de acasă, inima ei va fi numai la întoarcerea lui. Poate să nu înţeleagă nimic din registrele lui de negoţ, dar îi cunoaşte pasul şi glasul. Credinciosul cel mai nepriceput şi fără carte, dacă iubeşte pe Domnul Isus, poate să aibă dorul fierbinte ca să-L vadă. Iată nădejdea Bisericii. Apostolul putea să zică Tesalonicenilor: „V-aţi întors de la idoli la Dumnezeu ca să slujiţi Dumnezeului celui viu şi adevărat, şi să aşteptaţi din ceruri pe Fiul Său” (1 Tes. I. 9-10). Sfinţii din Tesalonic, fireşte, când s-au întors la Domnul, n-au putut avea decât o cunoştinţă foarte nelămurită a proorociei. Însă, de la început, au intrat în stăpânirea nădejdii Bisericii, rămânând sub puterea ei, adică a venirii Fiului. Căci tot Noul Testament este plin de această nădejde. E drept că şi în Noul Testament e vorba de unele proorocii despre cârmuirea dumnezeiască; dar numeroase locuri dovedesc că nădejdea, îndeobşte a creştinilor din vremurile apostolice, era venirea Fiului, întoarcerea Mirelui.

Duhul Sfânt să învioreze în Biserica „fericita noastră nădejde” (Tit. 2. 13), şi să adune pe cei aleşi ca să „pregătească Domnului un norod bine pregătit pentru Ei. (Luca 1. 17).

Domnul, în harul Său, are două mijloace ca să abată inima omului din lucrurile lumii: mai întâi îi descopere preţul şi statornicia „lucrurilor de sus” apoi, îi arată deşertăciunea şi vremelnicia „lucrurilor de pe pământ”. (Col. 3.1, 2). La sfârşitul cap. 12 din epistola către Evrei avem o pildă minunată a acestor două căi. După ce a statornicit adevărul, că am venit la muntele Sion şi la toate bucuriile şi la toate darurile ce se află acolo, apostolul urmează, zicând: „Luaţi seama ca nu cumva să nu voiţi sa ascultaţi pe cel ce vă vorbeşte! Căci, dacă n-au scăpat cei ce n-au vrut să asculte pe cel ce vorbea pe pământ, cu atât mai mult nu vom scăpa toi, dacă ne întoarcem de la Cel ce vorbeşte din cer, al cărui glas a clătinat atunci pământul şi care acum a făcut făgăduinţa aceasta: „Voi mai clatină încă odată nu numai pământul, ci şi cerul. Cuvintele acestea „încă odată”, arată că schimbarea lucrurilor clătinate, adică a lucrurilor făcute, este făcută ca să rămână lucrurile care nu se clatină* (Evr. 12. 25-27). Mai bine este să fii atras de bucuriile cerului decât să fii împins în sus de necazurile pământului. Credinciosul n-ar trebui să aştepte ca lumea să-l părăsească, pentru ca să se despartă de lume. Ar trebui să se lepede de cele pământeşti cu ajutorul puterii pe care i-o dă legătura cu cele cereşti. Dacă eşti legat cu Hristos prin credinţă, nu-ti va fi greu sa te lepezi de lume. Greutatea atunci ar fi mai de grabă să rămâi legat cu lumea. Un măturător de stradă, care a ajuns milionar, nu şi-ar mai urma mult timp meseria. Tot aşa, dacă pricepem, prin credinţa, preţul şi adevărul bunurilor nepieritoare care sunt în ceruri şi partea ce o avem la ele, nu ne va fi greu să părăsim bucuriile amăgitoare ale pământului.

Să ne întoarcem acum la capitolul nostru, care ne arată o parte însemnată din descoperirea dumnezeiască. Lot „şedea la poarta Sodomei”, ca un fruntaş al oraşului. A înaintat mult; şi-a făcut drum în lume. Din punct de vedere lumesc, a lucrat cu spor. La început, „îşi întinsese corturile până la Sodoma”. Mai târziu, a pătruns de bună seamă în cetate; iar acum îl găsim „şezând la poartă” în piaţa, unde se adunau oamenii cu vază. Toate acestea ne arată o mare deosebire faţă de cele ce am văzut în cap. 18. Pricina, iubite cititor, este destul de lămurită: „Prin credinţă a venit şi s-a aşezat Avraam în ţara făgăduinţei, ca într-o ţara cere nu era a lui, şi a locuit în corturi” (Evr. 11. 9)1 Dar despre Lot nu auzim aşa ceva. Nu s-ar putea zice: „Prin credinţă, Lot şedea la poarta Sodomei”. Vai! Lot n-are loc în rândurile alese ale luptătorilor credinţei, ale marelui nor de martori ai puterii credinţei. Pentru el, lumea a ajuns o cursă, şi lucrurile de acum o pierzare. N-a „rămas neclintit ca şi cum ar fi văzut pe cel ce este nevăzut” (Evr. 11. 27). Privirile lui erau aţintite spre „cele ce se văd şi care sunt trecătoare”, pe când privirile lui Avraam erau pironite spre „cele ce nu se văd şi veşnice” (2 Cor. 4. 8). Foarte mare era deosebirea dintre aceşti doi bărbaţi; şi, cu toate că începuseră drumul împreună, au ajuns la un ţel deosebit, în ce priveşte mărturia lor. Neapărat că şi Lot a fost mântuit, dar „ca prin foc” (1 Cor. 3. 15), căci lucrul său „a fost ars”. Dimpotrivă, Avraam a căpătat o intrare bogată în împărăţia veşnică a Domnului nostru şi Mântuitorului Isus Hristos (2 Petru 1. 11). Mai departe, nu vedem nicăieri că Lot s-a bucurat de cinstea şi de darurile de care s-a bucurat Avraam. În loc să primească în cortul sau pe Domnul, Lot „îşi chinuia în toate zilele sufletul lui neprihănit” (2 Petru 2. 8). În loc să stea în legătură cu Domnul, Lot stă la o jalnica depărtare de El. În loc sa mijlocească pentru alţii, nu poate să facă nimic mai mult decât să se roage pentru el însuşi. Dumnezeu rămâne cu Avraam ca să-i descopere gândurile Sale, în vreme ce la Sodoma trimite numai pe îngerii Săi; şi chiar aceştia din urma cu greu calcă pragul casei lui Lot ca să stea peste noapte la el: „Nu”, au răspunsei, „ci vom petrece noaptea în uliţă”. Ce înfruntare! Câtă deosebire între răspunsul acesta şi cuvântul Domnului către Avraam: „Fă cum ai zis”!

Să fii primit la cineva în casă, înseamnă că eşti în strânsă legătură cu acela care te primeşte. „Voi intra la el, voi cina cu el şi el cu Mine” (Apoc. 3. 20). „Dacă mă socotiţi credincioasă Domnului, intraţi şi rămâneţi în casa mea” (Fapte 16. 15). Răspunsul îngerilor către Lot cuprinde deci o osândire faţă de starea lui în Sodoma. Sunt gata sa rămână mai degrabă în uliţă peste noapte, decât să fie sub acoperişul unuia, care se află într-o stare nelămurită. Dealtminteri, rostul ducerii lor la Sodoma nu era decât să mântuiască pe Lot, şi asta din pricina lui Avraam, cum este scris: „Când a nimicit Dumnezeu cetăţile câmpiei, şi-a adus aminte Dumnezeu de Avraam; şi a scăpat pe Lot din mijlocul prăpădului prin care a surpat din temelie cetăţile unde îşi aşezase Lot locuinţa” (verset 29). Aceasta dovedeşte că Lot a fost cruţat din iubire pentru Avraam. Domnul nu vrea sa aibă a face cu o inimă lumeasca; căci Lot tocmai din pricina iubirii de lume s-a aşezat în mijlocul stricăciunii Sodomei. Nici credinţa, nici o minte duhovnicească, nici sufletul său neprihănit, ci numai iubirea pentru veacul de acum a împins pe Lot să

„aleagă” mai întâi, apoi „să-şi întindă corturile sale până la Sodoma”, şi, în sfârşit, să şadă, la „poarta Sodomei”. Ce alegere! „Un puţ crăpat”, cere nu putea ţinea apa; „o trestie frântă care i-a înţepat mâna” (Ier. 2. 13. şi Isa. 36.6). Amarnic lucru este să încerci sa-ţi croieşti singur drum în vreun fel oarecare: nu vei putea face decât greşeli peste greşeli. Mult mai bine este să-ţi încredinţezi soarta lui Dumnezeu, rămânând în braţele Sale ca un copil mic la sânul mamei. El îţi va croi drumul şi se va îngriji, în înţelepciunea Sa şi în nemărginita Lui iubire, de toate ale tale.

Fără îndoiala, Lot credea ca, ducându-se la Sodoma, totul o sa i meargă în plin. Însă cele întâmplate în urmă au dovedit cât de mult se înşelase; iar sfârşitul lui este un strigăt puternic ca să luăm seama la cele dintâi porniri ale duhului lumesc, ca nu cumva să-i dăm voie să lucreze în noi. „Mulţămiţi-vă cu ce aveţi” (Evr. 13, 5). Pentru ce? Pentru că staţi bine în lume? Pentru că dorinţele inimilor voastre neliniştite sunt împlinite? pentru că nu este, în împrejurările voastre, nici o spărtură care ar da drumul unei dorinţe noi? Oare acestea să fie temelia mulţumirii noastre? Nici vorbă de aşa ceva; ci temelia mulţumirii noastre trebuie să fie în faptul că „El însuşi a zis: Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi” (Evr. 13. 5). Fericita parte! De s-ar fi mulţumit Lot cu ce avea şi s-ar fi încrezut în făgăduinţa lui Dumnezeu ca nu-l va părăsi cu nici un chip, nu s-ar fi sinchisit deloc de câmpiile roditoare ale Sodomei.

Dacă ne-ar mai trebui şi alte pricini pentru ca să ne îndemne să ne mulţumim cu ce avem, le-am găsi cu prisosinţă în acest capitol. Ce fericire şi ce mulţumire a căpătat Lot? Prea puţin: oamenii din Sodoma îi înconjoară casa, ameninţând să-i spargă uşa; iar el încearcă în zadar să-i împace cu cea mai ruşinoasă propunere. Cine se amestecă cu lumea, pentru ca să-şi mărească averea, trebuie să sufere urmările rele ale purtării sale. Nu putem trage folos din lume şi totodată să ridicăm glas puternic împotriva nelegiuirii ei. „Omul acesta a venit să locuiască aici ca un străin şi acum vrea să facă pe judecătorul” (verset 9). Asta nu se poate. Nu poţi sa ai o înrâurire asupra, lumii decât despărţindu-te şi ţinându-te despărţit de ea, bine înţeles prin puterea harului, nu prin noi înşine. A încerca să încredinţezi lumea de păcat, rămânând totodată în tovărăşie cu ea, cu scopuri băneşti, înseamnă sa pierzi vremea degeaba. Lumea nu pune mult preţ pe o astfel de mărturie şi pe asemenea îndemnări. Tot aşa a fost cu mărturia lui Lot pe lângă ginerii săi: „ginerii lui credeau că glumeşte” (verset 14). În zadar vorbeşti despre o judecată ce vine, câta vreme îţi găseşti bucuriile tocmai în mijlocul celor peste care are să vină această judecată. Mult mai potrivită era starea lui Avraam ca să vorbească de judecată, căci el nu se coborâse în câmpia Sodomei şi deci judecata nu putea să fie o primejdie pentru corturile străinului din Mamre. Dea Domnul ca inimile noastre să caute mai fierbinte roadele scumpe ce însoţesc viaţa celor care umblă ca „străini şi călători pe pământ”! Atunci, În loc să fie scoşi cu sila din lume, ca nefericitul Lot, târât cu sila de îngeri afară din cetate, vom alerga cu o râvnă sfântă spre ţel (Fil. 3. 14).

Lui Lot îi părea rău, firește, să părăsească locul de unde îl goneau îngerii; căci nu numai că îngerii au trebuit să-l ia de mână, silindu-l să fugă dinaintea judecaţii ce era gata să izbucnească, şi, când unul din îngeri l-a îndemnat să-şi mântuiască viaţa (singurul lucru ce l-a putut mântui), luându-şi adăpostul pe munte, el a răspuns: „O! nu, Doamne! Iată ca am căpătat trecere înaintea Ta, şi ai arătat mare îndurare faţă de mine, păstrându-mi viaţa; dar nu pot să fug la munte, înainte ca să mă ajungă prăpădul şi voi pieri, iată, cetatea aceasta este destul aproape, ca să fug în ea, şi este mică; O? de aş putea să fug acolo... este aşa de mică” (verset 18-20). Ce privelişte! Parcă este un om gata să se înece si îşi întinde mâna în spre un fulg, care se iveşte pe apă, ca să se agate de el. Cu toate ca îngerul îi porunceşte să fugă la munte, el nu primeşte şi se mai lipeşte de „o mică cetate” de o bucăţică de lume. Îi e teamă că moare în locul arătat de mila lui Dumnezeu şi nu vede altă nădejde de mântuire decât într-o „mică cetate”, într-un loc ales de el. „Sa fug acolo... şi voi scăpa cu viaţă”. Iată ce face Lot, în loc să se predea în totul lui Dumnezeu! Prea mult a umblat departe de Dumnezeu şi prea mult a respirat aerul greu al unei „cetăţi”, ca să fie în stare să preţuiască aerul curat al stării de faţă a lui Dumnezeu, sau să se poată sprijini pe braţul Celui Atotputernic. Sufletul îi e turburat; cuibul ce-şi făcuse pe pământ a fost nimic-t într-o clipă, iar Lot n-are nici măcar atâta credinţă ca să se adăpostească în sânul lui Dumnezeu. N-a trăit într-o legătura necurmată cu lumea nevăzută, şi lumea văzută îl părăseşte acum. „Focul şi pucioasa din cer” aveau să cadă peste toate lucrurile ce le nădăjduise şi iubise. Ziua Domnului venise ca un hoţ — pe neaşteptate — iar Lot parcă îşi pierduse orice putere şi orice cumpăt. Nu mai ştie încotro s-o ia; iar lumea, care şi-a înfipt adânc rădăcinile în inima lui, îl stăpâneşte şi-l îndeamnă să-şi caute un adăpost într-o „cetate mică” a lumii. Dar nici acolo nu se simte liniştit, şi se duce la munte, făcând de teamă, ceea ce n-a vrut să facă după porunca trimesului dumnezeiesc. Iată care i-a fost sfârşitul! Fetele lui îl îmbată, şi, în starea îngrozitoare în care e adus de beţie, ajunge unealta prin care sunt născuţi Amoniţii şi Moabiţii, vrăjmaşii neînduplecaţi ai poporului lui Dumnezeu. Ce puternică învăţătură în toate astea! Istoria lui Lot este neapărat cea mai buna tălmăcire a îndemnului scurt şi pătrunzător: „Nu iubiţi lumea, nici lucrurile din lume” (1 Ioan 2. 15). Toate Sodomele şi Ţoarii acestei lumi sunt la fel; în mijlocul lor nu găseşti nici siguranţă, nici pace, nici odihnă şi nici mulţumire trainică. Judecata lui Dumnezeu e gata să se dezlănţuie împotriva oricărei nelegiuiri. Dumnezeu însă, în îndelunga şi milostiva Sa răbdare, mai opreşte sabia judecăţii, fiindcă vrea ca nici unul să nu piară, ci ca toţi să vină la pocăinţă (2Petru 3. 9).

Să ne străduim să mergem pe o cale sfântă, în afară de lume şi de toate ale ei, întreţinând, cu mare grijă, nădejdea întoarcerii Stăpânului nostru. Să n-aibă nici o putere de ademenire pentru inimile noastre câmpiile roditoare ale pământului. Să privim frumuseţile şi bogăţiile pământului ca lumina slavei lui Hristos. Să ştim, ca Avraam, să ne înălţăm până sus la Dumnezeu ca, de acolo, să vedem acest pământ care, la lumina lui Dumnezeu, nu se vede decât ca un câmp plin de dărâmături şi de pustiuri. „Pământul, cu tot ce este pe el, va arde” (2 Petru 3. 10). Toate lucrurile, pentru care copiii acestei lumi se trudesc şi le caută cu atâta foc şi pentru care se lupta cu atâta înverşunare, vor arde. Şi cine poate să spună cu siguranţă timpul când vor începe să ardă? Unde sunt Sodoma şi Gomora? Unde sunt cetăţile şi câmpiile atât de pline de viaţă, de însufleţire şi de mişcare? S-au dus! Toate au fost măturate de judecata dumnezeiască, mistuite de focul şi pucioasa cerului! Ei bine, şi acum judecăţile lui Dumnezeu sunt gata să se dezlănţuie împotriva acestei lumi vinovate. Ziua e aproape. Până atunci, harul lui Dumnezeu se vesteşte pretutindeni. Ferice de cei care aud şi cred vestea aceasta! Ferice de cei care îşi găsesc adăpostul pe stânca nestrămutata a mântuirii lui Dumnezeu! Ferice de cei care îşi găsesc adăpostul la crucea Fiului lui Dumnezeu în iertarea şi pacea ce o da Domnul Isus!

Dea Domnul ca cei care vor citi aceste rânduri sa trăiască ei înşişi în aşteptarea Fiului lui Dumnezeu, cu un cuget curăţit de păcat, si cu o iubire curăţită de orice înrâurire stricăcioasă a lumii!

În acest capitol, ni se înfăţişează două lucruri deosebite, anume: căderea, în care ajunge câte odată copilul lui Dumnezeu în faţa lumii; apoi, vrednicia, cu care este îmbrăcat totdeauna în ochii lui Dumnezeu. Avraam se teme iar de oamenii din Gherar.

Socotind că Dumnezeu nu este în mijlocul lor, uită că Dumnezeu este întotdeauna cu el. Se uita mai mult la locuitorii din Gherar decât la Acela care e mai puternic decât toţi. Uitând că Dumnezeu are putere să apere pe Sara, se foloseşte iar de acelaşi vicleşug, pe care l-a mai întrebuinţat când a fost în Egipt. Toate aceste întâmplări cuprind o învăţătură foarte serioasă. Tatăl credincioşilor s-a abătut din, calea cea dreaptă, pentru că a pierdut din vedere pe Dumnezeu. Pentru un timp, el părăseşte starea sa de legătură cu Dumnezeu, căzând în ispită:

dovadă că nu suntem tari decât rămânând strânşi lipiţi de Dumnezeu recunoscându-ne necurmat slăbiciunea noastră. Nimic nu ne poate vătăma câtă vreme umblăm în calea poruncilor Sale. De s-ar fi lăsat Avraam cu totul în voia lui Dumnezeu, oamenii din Gherar nici nu s-ar fi legat de el. Ba ar fi avut chiar prilejul să dovedească, în mijlocul celor mai grele împrejurări, cât de credincios este Dumnezeu. Şi mai mult, şi-ar fi păstrat şi vrednicia lui de adevărat credincios.

Ce dureros să vezi cum copiii lui Dumnezeu înjosesc pe Tatăl lor, şi, prin urmare, se înjosesc pe ei înşişi înaintea lumii în toate împrejurările. Numai atâta vreme cât vom arăta, prin viaţa noastră, că „toate izvoarele noastre" sunt în Dumnezeu (Ps. 87. 7), vom rămâne deasupra lumii. Nimic nu ne ridică mai mult deasupra lumii decât credinţa. Ea ne duce deasupra tuturor gândurilor acestei lumi. Căci nici omul din lume, nici creştinul lumesc nu poate pricepe viaţa credinţei. Izvorul din care se adapă credinţa este în afara de priceperea lor. Oamenii da obicei sunt plini de nădejde şi de încredere atâta vreme cât văd ceea ce socotesc ca temei al nădejdii şi încrederi lor. Dar ei nu cunosc ce vrea să zică bizuirea numai pe starea de faţă a unui Dumnezeu nevăzut. Dimpotrivă, credinciosul rămâne potolit chiar în mijlocul împrejurărilor, în care firea omenească nu vede nimic de ce s-ar putea sprijini. De aceea, după socotinţa omului firesc, credinţa pare nechibzuită, nepăsătoare şi visătoare. Numai cei care cunosc pe Dumnezeu pot pricepe faptele credinţei, deoarece numai ei sunt în stare să priceapă pricinile înţelepte ele acestor fapte.

În acest capitol, vedem pe omul lui Dumnezeu sub înrâurirea necredinţei, mustrat şi înfruntat de oamenii din lume din pricina purtării lui. Nu se poate altfel; căci, cum am zis, numai credinţa poate da o tărie trainica purtării omului. Întâlneşti, într-adevăr deseori, oameni cum se cade; dar nu te poţi încrede în aceste însuşiri fireşti, căci tăria lor se reazemă pe o temelie nestatornică: împrejurările. Credinţa singură leagă sufletul puternic de Dumnezeu, singurul izvor trainic al oricărei fapte cu adevărat bună. E vrednic de luat în seama că atunci când copiii lui Dumnezeu se abat din calea credinţei, cad chiar şi mai jos decât alţii. Iată de ce Avraam s-a purtat aşa cum s-a purtat în această parte a istoriei sale.

Dar, tot cu acest prilej, mai facem şi o altă descoperire: ani de zile Avraam păstrase un lucru rău în inima sa, anume: încrederea în el însuşi. Căci, dacă s-ar fi încrezut cu totul în Dumnezeu în privinţa Serei, n-ar fi avut trebuinţă de un astfel de vicleşug; Dumnezeu ar fi ocrotit pe Sara de orice rău! Şi cine ar putea vătăma pe cei care sunt sub ocrotirea Aceluia ce nu doarme niciodată? totuşi, din mila Domnului, Avraam e adus să descopere rădăcina întregului rău şi să-l mărturisească, osândindu-l cu desăvârşire pentru totdeauna. Căci nici vorbă nu poate fi nici de binecuvântare, nici de putere, atâta vreme cât mai rămâne ceva din firea pământească nedescoperit şi mai ales ne osândit. Răbdarea lui Dumnezeu este neobosită. Aşteaptă, ne îngăduie, dar niciodată nu înalţă vreun suflet până la culmea binecuvântării şi a puterii câtă vreme păstrează din firea pământească ceva cunoscut şi ne osândit.

Să vedem acum cum este privit Avraam de Dumnezeu. Când cercetezi istoria copiilor lui Dumnezeu – fie că-i priveşti pe toţi împreună sau pe fiecare în parte – te izbeşte marea deosebire dintre ceea ce sunt ei în ochii lui Dumnezeu şi ce sunt în ochii oamenilor. Dumnezeu vede pe ai Lui în Hristos; se uită la ei prin Hristos; astfel îi vede „fără pată, fără zbârcitură, sau altceva de felul acesta". înaintea lui Dumnezeu, ei sunt cum este Hristos. Sunt desăvârşiţi pentru totdeauna, în ce priveşte starea lor în El. „Ei nu sunt în trup, ci în duh" (Efes. 5. 27; 1. 4-6; 1 Ioan 4. 17; Rom. 8. 9).

În ei înşişi, ei sunt nişte biete fiinţe slabe, nedesăvârşite, în stare să se abată st să rătăcească în tot chipul; şi, fiindcă lumea vede numai ce sunt în ei înşişi, de aceea pare aşa de mare deosebirea dintre felul de vedere al lui Dumnezeu şi al lumii. Numai Dumnezeu poate să dea la lumina frumuseţea, vrednicia şi desăvârşirea poporului Său; căci de la El izvorăsc toate aceste însuşiri. Altă frumuseţe n-au copiii lui Dumnezeu decât aceea pe care Dumnezeu însuşi o pune în ei. De aceea, numai Dumnezeu poate să dea la iveală aceasta frumuseţe, şi încă într-un chip vrednic de El însuşi şi cu atât mai măreţ cu cât vrăjmaşul se apropie blestemând, ocărând sau învinuind. Aşa, când Balac caută să blesteme sămânţa lui Avraam, Domnul zice: „Nu vad nici o fărădelege în Iacov, şi nici o răutate în Israel". „Ce frumoase sunt corturile tale, Iacove! Locuinţele tale, Israele" (Numeri 23. 21; 24. 5). Iar, când Satana stă la dreapta lui Iosua, ca să se împotrivească lui, Domnul i-a zis: Domnul să te mustre Satano!.,. Nu este el, Iosua, un tăciune scos din foc" (Zah. 3.2)? În totdeauna, Domnul Se aşează între ai Săi şi între gurile care se deschid ca să învinuiască pe ai Săi. Nu răspunde la învinuire, ţinând socoteală de ceea ce sunt ei în ei înşişi, sau de ceea ce sunt ei în ochii oamenilor; ci răspunde pe temeiul lucrării făcute de El pentru ei şi a stării în care i-a pus. Aşa este cu Avraam: acesta se înjoseşte în ochii lui Abimelec, împăratul din Gherar şi Abimelec îl mustră. Dar, când Dumnezeu ia partea lui Avraam, zice lui Abimelec: „Iată ai să mori"! Iar despre Avraam zice: „El este prooroc şi se va ruga pentru tine" (verset 3, 7). Da, cu toată „nevinovăţia inimii sale şi curăţenia mâinilor sale", împăratul din Gherar nu era decât un om al morţii. Ba mai mult, numai prin rugăciunile acestui străin nestatornic, vine din nou sănătate în casa împăratului şi a casei lui. Aşa se poartă Dumnezeu cu copilul său: în ascuns, poate să-l certe în privinţa purtării sale; dar când un vrăjmaş ridică vreo învinuire împotriva lui, Domnul îi ia apărarea. „Nu vă atingeţi de unşii Mei, şi nu faceţi nici un rău proorocilor Mei!" „Căci cine se atinge de voi, se atinge de lumina ochilor Mei". „Dumnezeu este Acela, care-i socoteşte neprihăniţi! Cine-i va osândi?" (1 Cron. 16. 22; Zah. 2. 8; Rom. 8. 34). Nici o săgeată a vrăjmaşului nu poate străbate scutul, la adăpostul căruia ascunde Domnul pe cel mai slab miel din turmă, ce şi-a dobândit-o cu scumpul sânge al lui Hristos. Îi ţine ascuns în coliba Sa; îi pune picioarele pe stânca veacurilor; îi înalţă capul deasupra vrăjmaşilor din jurul lui, şi îi umple inima cu bucuria veşnică a mântuirii Sale (Ps. 27). Lăudat fie numele Său în veci!

„Domnul Şi-a adus aminte de cele ce spusese Sarei, şi Domnul a împlinit faţa de Sara ce făgăduise". Aici avem împlinirea făgăduinţei, fericitul rod al aşteptării răbdătoare. Nimeni n-a aşteptat vreodată pe Dumnezeu în zadar. Sufletul care, prin credinţă, apucă făgăduinţa dumnezeiască, ştie, cu siguranţă, că nu va fi părăsit de El. Aşa a fost cu Avraam şi cu toţi credincioşii din veac în veac; şi aşa o să fie cu toţi, care se încred în Dumnezeul cel viu. Ce fericire să ai pe Dumnezeu însuşi ca parte şi loc de odihnă, în mijlocul umbrelor amăgitoare din jurul tău! Ce mângâiere, şi ce linişte pentru sufletele noastre să putem sta pe temelia neclintită care este Dumnezeu însuşi şi să avem ca sprijin cuvântul şi făgăduinţa lui Dumnezeu!

Când Dumnezeu şi-a împlinit făgăduinţa, Avraam s-a putut încredinţa de nimicnicia străduinţelor sale ca să ajungă la acea împlinire. Ismael era cu totul nefolositor pentru făgăduinţa lui Dumnezeu. A fost într-adevăr un prilej de iubire firească pentru inima lui Avraam dar n-a ajutat cu nimic la împlinirea gândului dumnezeiesc, nici la întărirea credinţei lui Avraam. Dimpotrivă, s-a adeverit, odată mai mult, că tot ce e firesc nu poate face nimic pentru Dumnezeu. Dumnezeu trebuie să „cerceteze" şi să „facă" iar credinţa trebuie să aştepte, şi tot ce este firesc să rămână în nemişcare; ba mai mult, tot ce este firesc să fie cu totul dat la o parte ca un lucru mort şi nefolositor; numai atunci slava dumnezeiască poate străluci, şi credinţa poate găsi, în această descoperire, o răsplată bogată. „Sara a rămas însărcinată şi a născut lui Avraam un fiu, la vremea hotărâtă, despre care-i vorbise Dumnezeu". Este o vreme rânduită de Dumnezeu, un timp prielnic, pe care cel credincios trebuie să-l aştepte cu răbdare. Aşteptarea se poate lungi şi nădejdea amânată îmbolnăveşte inima; dar omul duhovnicesc va fi întotdeauna mângâiat prin încredinţarea că toate lucrează împreuna spre slava lui Dumnezeu. „Căci este o proorocie a cărei vreme este

hotărâta, se apropie de împlinire, şi nu va minţi dacă zăboveşte, aşteaptă-o, căci va veni şi se va împlini negreşit... dar cel neprihănit va trai prin credinţa lui" (Hab. 2. 3-4). Minunat lucru este credinţa! Ea aduce toată puterea viitorului lui Dumnezeu în vremea noastră de faţă, hrănindu-se cu făgăduinţele lui Dumnezeu ca de ceva cu totul de faţă. Prin puterea ei, sufletul rămâne legat cu Dumnezeu, chiar când i se pun piedeci pe cale; iar „la vremea hotărâtă, Dumnezeu îi umple gura de râs. Avraam era în vârstă de o sută de ani, la naşterea fiului sau Isaac". Cu nimic nu se mai putea lăuda omul firesc. Aşa că omul ne mai putând nimic, venise vremea lui Dumnezeu. Si Sara a zis: „M-a făcut de râs Dumnezeu". E numai bucurie şi veselie când se arată Dumnezeu.

Dar dacă naşterea lui Isaac umple de râs gura Sarei, aduce, totodată, în casa lui Avraam şi ceva cu totul nou. Fiul stăpânei a grăbit arătarea felului de a fi al fiului roabei. Pentru casa lui Avraam, Isaac a fost, de fapt, ceea ce este naşterea din nou pentru un păcătos. Ismael nu era schimbat, dar Isaac era născut. Fiul roabei nu putea fi niciodată altceva decât ce era. Putea să ajungă un popor mare, să rămână în pustiu; putea să ajungă vânător cu arcul, să fie tatăl a douăsprezece căpetenii, cu toate acestea tot fiul roabei rămâne. Pe de altă parte Isaac, ori cât de slab şi de dispreţuit ar fi fost, era tot fiul stăpânei. Toate erau de la Domnul, starea sa, rangul sau, privilegiile şi nădejdile sale. „Ce este născut din carne este carne, şi ce este născut din Duh, este Duh" (Ioan 3. 6).

Naşterea din nou nu este o schimbare a firii noastre celei vechi, ci aducerea unei firi noi. Este sădirea firii sau a vieţii lui Adam celui de al doilea, prin lucrarea Sfântului Duh, lucrare întemeiată pe răscumpărare a săvârşită de Hristos în deplină unire cu voinţa şi sfatul lui Dumnezeu. Îndată ce un păcătos crede din inimă în Domnul Isus şi-L mărturiseşte cu gura lui, primeşte în el darul unei vieţi noi; si aceasta viaţă, este Hristos; este născut din Dumnezeu; este copil al lui Dumnezeu; este fiu al femeii slobode (Vezi Rom. 10. 9; Col. 3. 4; 1 Ioan 3. 1-2; Gal. 3. 26; 4. 31).

Firea cea noua nu schimbă întru nimic adevăratul fel de a fi al firii, vechi. Firea veche rămâne ce era, fără nici o îmbunătăţire; ba, din potriva, răutatea se arată şi mai mult la lumina firii celei noi şi luptă chiar împotriva acestei firi noi. „Căci firea pământească poftește împotriva Duhului, şi Duhul împotriva firii pământeşti: sunt lucruri potrivnice unele altora" (Gal. 5. 17) Aceste două lucruri sunt cu desăvârşire deosebite şi unul nu e scos la iveala decât prin celălalt, învăţătura privitoare la cele doua firi în cel credincios nu este priceputǎ de obicei. Şi, cât timp nu se cunoaşte această învăţătură, mintea nu poate decât să rătăcească în ce priveşte adevărata stare a copilului lui Dumnezeu. Unii cred că naşterea din nou este o schimbare a firii celei vechi, schimbare care se face încetul cu încetul pană când omul este înnoit pe deplin. Din cuvântul lui Dumnezeu, însă se poate uşor dovedi, ca aceasta părere este cu totul greşita. Citim bunăoară: „Umblarea după lucrurile firii pământeşti este vrăjmăşie împotriva lui Dumnezeu" (Rom. 8 7). Se poate oare îmbunătăţi această vrăjmăşie? Nicidecum. De aceia şi apostolul urmează, zicând: „Căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu şi nici nu poate să se supună". Dacă nu poate si se supună Legii lui Dumnezeu, cum s-ar putea îmbunătăţi? Mai citim: „Ce este născut din carne este carne" (Ioan 3. 6). Fă ce vrei cu carnea, tot carne rămâne. „Pe nebun chiar dacă l-ai pisa cu pisălogul în piuă în mijlocul grăunţelor, nebunia tot n-ar ieşi din el" (Prov. 27. 22). În zadar se lucrează la schimbarea nebuniei în înţelepciune: trebuie adusă înţelepciunea de sus în inima, care n-a fost până atunci stăpânită decât de nebunie. În altă parte din cuvântul lui Dumnezeu, se spune: „V-aţi dezbrăcat de omul cel vechi" (Col. 3.9). Apostolul nu zice: „V-aţi îmbunătăţit", sau: „căutaţi să îmbunătăţiţi omul cel vechi" ci: „v-aţi dezbrăcat de el". Asta e ceva cu totul deosebit, tot atât de deosebit ca şi când am cârpi sau am lepăda o haină veche, pentru a îmbrăca una nouă. Acesta este şi gândul apostolului: să dezbrăcăm omul cel vechi pentru ca să îmbrăcăm pe cel nou. Şi multe alte locuri din Scriptură s-ar putea aduce ca să arătăm că nu este cu putinţă îmbunătăţirea firii vechi şi că aceasta fire veche e moartă în păcat şi cu desăvârşire de ne îndreptat. Singurul lucru ce-l putem face cu ea, este s-o ţinem sub picioarele noastre prin puterea acelei vieţi noi, pe care o avem prin unirea noastră cu Capul nostru înviat şi înălţat.

Şi astfel, naşterea lui Isaac n-a îmbunătăţit pe Ismael, ci a scos la iveala împotrivirea faţă de copilul făgăduinţei. Putea să fi avut o purtare foarte paşnică şi cum se cade până la sosirea lui Isaac. Dar atunci s-a arătat el ce era, batjocorind copilul învierii şi prigonindu-l. Ce era de făcut? Se putea aştepta îmbunătăţirea lui Ismael? Nicidecum; „dar Sara a zis lui Avraam: „Izgoneşte pe roaba aceasta şi pe fiul ei; căci fiul acestei roabe nu va moşteni împreuna cu fiul meu, Isaac" (verset 9-10). Iată singurul leac. „Ce este strâmb nu se poate îndrepta" (Ecl. 1. 15) şi prin urmare trebuie să pui la o parte ce este strâmb, pentru ca să te îngrijeşti de ce este drept. Orice străduinţa pentru îmbunătăţirea firii vechi este zadarnică, în ce priveşte pe Dumnezeu. Că pentru oameni aceasta îmbunătăţire poate aduce mult folos, este altă socoteală. Dumnezeu însă a dat copiilor săi ceva cu mult mai bun de făcut, anume să îngrijească de firea cea nouă — făptura Lui însuşi — ale cărei roade nu înalţă niciodată carnea, ci sunt numai spre slava şi lauda lui Dumnezeu.

Galatenii căzuseră într-o mare rătăcire: voiau ca mântuirea să atârne de ce era în stare să fie, să facă, ori să păzească omul: „Dacă nu sunteţi tăiaţi împrejur după obiceiul lui Moise, nu puteţi fi mântuiţi" (Fapte 15. 1). Se răsturna, astfel, măreaţa zidire a răscumpărării, care se reazemă numai pe ce este Hristos şi pe ce a făcut El. Căci a face să atârne mântuirea, câtuşi de puţin de cele făptuite de om, înseamnă a nimici lucrarea mântuirii. Cu alte cuvinte; Ismael trebuie izgonit ca nădejdile lui Avraam să se bizuiască numai pe cele date de Dumnezeu în Isaac. Este adevărat că mântuirea nu lasă omului nimic cu care s-ar putea lauda. Dacă fericirea ar atârna de o schimbare chiar dumnezeiască, săvârşită în firea veche, eul s-ar putea mări întrucâtva, iar Dumnezeu n-ar primi toată slava. Dar, dacă Dumnezeu pune în mine o făptură nouă, văd că toate sunt de la Dumnezeu: gândul, lucrarea şi împlinirea. Dumnezeu lucrează şi eu mă închin; El binecuvintează, iar eu sunt cel binecuvântat; El este „cel mare", iar eu „cel mic" (Evr. 7. 7). Dătătorul este El, iar primitorul sunt eu. Iată din ce e alcătuit creştinismul adevărat şi, totodată, ceea ce-l deosebeşte de orice sistem religios omenesc de sub soare. Religia omului, întotdeauna, dă un loc mai mic sau mai mare făpturii. Păstrează în casă pe roabă şi pe fiul ei, lăsând omului cu ce să se mărească. Dimpotrivă, creştinismul adevărat izgoneşte firea cea veche şi nu-i dă nici o parte în lucrarea mântuirii. Goneşte pe roabă şi pe fiul ei, dând toată slava Celui care i-a dat fiinţă.

Să vedem acum cine sunt, de fapt, această roabă şi fiul ei, şi ce preînchipuie. Cap. 4 din ep. către Galateni ne-o spune cu prisosinţă, iar cititorul să se folosească mult de aceasta cercetare. Roaba preînchipuie legământul legii; iar fiul ei, pe toţi câţi se bizuiesc pe „lucrurile legii" (Gal. 3. 10). Roaba naşte numai pentru robie, şi nu poate aduce în lume nici un om slobod. Niciodată legea n-a putut dărui slobozenie, căci legea avea putere asupra omului cât era în viaţa (Rom. 7. 1). Cât timp sunt sub stăpânirea altuia, oricine ar fi acela, nu sunt slobod. Dar cât trăiesc, legea are stăpânire asupra mea, iar numai moartea mă poate scoate de sub puterea ei, cum o ştim prin fericita învăţătură din cap. 7 al ep. către Romani: „Tot astfel, fraţii mei, prin trupul lui Hristos şi voi aţi murit în ce priveşte Legea, ca să fiţi ai altuia, adică ai Celui ce a înviat din morţi; şi aceasta ca să aducem roadă pentru Dumnezeu" (verset 4). Iată slobozenia, căci „dacă Fiul vă face slobozi, veţi fi cu adevărat slobozi" (Ioan 3. 36). „De aceea, fraţilor, noi nu suntem copiii celei roabe, ci ai femeii slobode" (Gal. 4. 31).

Aşadar, pe temeiul acestei slobozenii putem asculta de porunca: „Izgoneşte pe roaba aceasta şi pe fiul ei". Dacă nu ştiu că sunt slobod voi căuta sa ajung la slobozenie, pornind pe cea mai ciudată cale, anume păstrând pe roabă în casă. Cu alte cuvinte, mă voi trudi să capăt viaţa ţinând legea, căutând să-mi făuresc, astfel, o stare după voia lui Dumnezeu numai cu ajutorul meu. Fără îndoială, ca să dau la o parte starea

de robie, trebuie o luptă; căci legalismul e lucru firesc inimii omului: „cuvintele acestea n-au plăcut deloc lui Avraam, din pricina fiului său Ismael” (verset 11). Totuşi, ori cât de dureroasă ar fi hotărârea de care vorbim, este o hotărâre după voia lui Dumnezeu să stăm neclintiţi în slobozenia pe care ne-a dobândit-o Hristos, ca nu cumva să ne cuprinde iar jugul robiei (Gal. 5. 1).

Dea Domnul, iubite cititor, ca să dovedim, în viaţa de toate zilele, că avem binecuvântările pe care ni le-a dăruit Dumnezeu în Hristos, ca să isprăvim odată cu firea pământească şi cu orice poate fi, săvârşi, ori aduce ea. În Hristos, avem totul deplin, aşa că alergarea după ajutor la firea pământească este cu totul de prisos şi zadarnică.

Avraam ni se înfăţişează acum într-o stare în care e cu putinţă ca inima lui să fie pusă la o încercare din cele mai dureroase. În cap. 20, el a mărturisit şi osândit lucrul pe care-l păstrase mult timp în inima sa. În cap. 21, a izgonit din casă pe roaba şi pe fiul ei. Iar acum ni se înfăţişează în cea mai bună stare în care poate fi pus: îl vedem încercat de însuşi Dumnezeu. Sunt deosebite feluri de încercări: încercare stârnită de diavolul; încercare ce vine din împrejurări; iar cea mai mare din toate, în felul ei, este încercarea ce vine de-a dreptul de la Dumnezeu, când îşi pune pe copilul său în foc ca sa-i lămurească tot mai mult credinţa. Căci nu-i deajuns să zici: „Doamne, Doamne”, sau „Mă duc, Doamne”, ci inima trebuie încercată până în adâncimi ca nu cumva să se adăpostească în ea vreo rădăcină de făţărnicie, sau de mărturie mincinoasă. Dumnezeu zice: „Dă-mi, fiule, inima ta” (Prov, 23. 26); nu: „da-mi capul tău, sau mintea ta, sau însuşirile tale deosebite, sau limba ta, sau banii tăi” ci: „dă-mi inima ta”. Şi, ca să vadă dacă răspunsul nostru la harul lui este adevărat, pune mâna pe cele ce sunt foarte aproape de inima noastră. Spune lui Avraam: „Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubeşti, pe Isaac; du-te în ţara Moria, şi adu-l ardere de tot pe un munte pe care ţi-l voi spune” (verset 2). Aceste cuvinte atingeau de aproape inima lui Avraam, şi era să-l bage în cuptorul de foc până la fund. Dumnezeu „cere ca adevărul să fie în adâncul inimii” Nu se mulţumeşte cu obişnuitele dovezi de iubire din partea noastră, cum nici El nu s-a mulţumit să ne dea o dovadă obişnuită de iubire, ci ne-a dat pe Fiul Său! Şi noi, n-ar trebui oare să dăm dovezi însemnate de iubirea noastră pentru Acela care ne-a iubit atâta, chiar atunci când eram morţi în greşelile şi în păcatele noastre?

E bine totuşi să ne dam seama, că, atunci când Dumnezeu ne încearcă, ne face mare cinste. Nu citim ca „Dumnezeu a încercat pe Lot” ci Sodoma a încercat Lot. Niciodată Dumnezeu; starea sufletului său era, vai! destul de lămurită, aşa că nu mai era nevoie de cuptorul de foc ca s-o scoată la lumina. Pentru Avraam, însă, Sodoma n-ar fi înfăţişat nici o ispită; întâlnirea cu împăratul Sodomei din cap. 14 ne dovedeşte îndeajuns lucrul acesta. Ştia Dumnezeu prea bine că Avraam Îl iubea mult mai mult decât pe Sodoma, dar a vrut să scoată la iveală că slujitorul său îl iubea mai presus de oricine şi orice, punând mâna pe acela care-i era cel mai scump pe pământ. „Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu…. pe Isaac”. Da, pe Isaac, copilul făgăduinţei; pe Isaac ţinta nădejdii amânate atâta vreme, acela în care toate neamurile pământului aveau sa fie binecuvântate. Acest Isaac trebuie adus jertfă! Iată o încercare de credinţă cu mult mai scumpă decât aurul care piere şi care, totuşi este încercat prin foc ca să aibă ca urmare „laudă, slavă şi cinste” (1 Petru l. 7). Dacă Avraam nu s-ar fi sprijinit din toată inima pe Domnul, n-ar fi putut asculta, fără şovăire, de o poruncă ce-l încerca aşa de adânc. Însă Dumnezeu însuşi era sprijinul cel viu şi nestrămutat al inimii sale. De aceea, Avraam era gata să părăsească toate pentru Domnul său.

Sufletul care şi-a găsit în Dumnezeu toate izvoarele (Ps. 87. 7) poate, fără şovăire, să părăsească toate puţurile omeneşti. Ne putem lipsi de orice, în măsura cunoştinţei pe care o căpătăm despre Ziditorul nostru. A vrea să părăseşti lucrurile văzute, altfel, decât prin putere credinţei, care primeşte lucrurile nevăzute ca şi când le-ar vedea, este cea mai zadarnică munca ce se poate închipui. Sufletul îşi va păstra pe Isaacul său, până când va găsi totul în Dumnezeu. Iar când putem zice prin credinţă: „Dumnezeu este adăpostul şi sprijinul nostru, un ajutor, care nu lipseşte niciodată în nevoi”, putem să mai adăogăm: „De aceea nu ne temem, chiar dacă s-ar zgudui pământul şi s-ar zgudui munţii în inima mărilor” (Ps. 46. 2, 3). „Avraam s-a sculat dis-de-dimineaţă”.. deci Avraam nu zăboveşte, ci ascultă îndată. „Mă grăbesc şi nu preget să păzesc poruncile tale” (Ps. 119. 60). Credinţa nu se opreşte niciodată să privească la împrejurări, sau să chibzuiască urmările, ci ea priveşte numai la Dumnezeu. „Dar când Dumnezeu, care m-a pus deoparte din pântecele maicii mele şi m-a chemat prin harul Său, a găsit cu cale să descopere în mine, pe Fiul Sau ca să să-L vestesc între Neamuri, îndată n-am întrebat pe nici un om” (Gal. 1.15, 16).

Îndată ce întrebăm pe oameni, stricăm mărturia şi slujba, căci oamenii nu pot asculta. Ca să fim fericiţi şi ca Dumnezeu să fie mărit, trebuie să ne sculăm de dimineaţă şi, prin har, să împlinim porunca lui Dumnezeu. Dacă cuvântul lui Dumnezeu este izvorul lucrării noastre, ne va da putere şi tărie ca să lucrăm; pe când dacă lucrăm numai dintr-un îndemn al inimii noaste, îndată ce încetează îndemnul acela, încetează şi lucrul.

Două lucruri trebuiesc pentru o viaţă harnică şi statornică: Duhul Sfânt ca putere şi Scriptura drept călăuză. Pe amândouă le avea Avraam: de la Dumnezeu primise puterea să lucreze, şi tot de la Dumnezeu porunca să lucreze. Ascultarea era lămurită şi lucrul acesta este foarte însemnat. Se întâmplă, deseori, ca ascultarea să nu fie decât pornirea de a nu asculta de Cuvântul lui Dumnezeu. Orice ascultare de felul acesta n-are nici un preţ Căci, ori de câte ori ascultarea trece peste marginile hotărâte de Dumnezeu, dă de bănuit; dacă nu ajunge până la aceste margini, e nedesăvârşită; iar dacă trece peste aceste margini rătăceşte. Este drept ca sunt lucrări şi căi deosebite ale Duhului lui Dumnezeu, în care îşi arată atotputernicia, ridicându-se peste marginile obişnuite. Numai că atunci lucrarea dumnezeiască e atât de lămurită şi de puternică, încât orice om duhovnicesc o pricepe numaidecât. Oricum, aceste lucrări deosebite nu se abat de la rânduiala lui Dumnezeu ca ascultarea adevărată se întemeiază întotdeauna pe cuvântul lui Dumnezeu. Să jertfeşti pe un fiu pentru Dumnezeu poate fi socotita ca o jertfă prea mare. Dar trebuie să ne aducem aminte, că această jertfire este întemeiată pe cuvântul Lui, aşa că această faptă a căpătat cel mai mare preţ în ochii lui Dumnezeu.

Dar alături de adevărata ascultare, se arată şi duhul de închinare. „Eu şi băiatul ne vom duce până colo să ne închinam” (verset 5). O slugă cu adevărat ascultătoare îşi tine ochii aţintiţi nu la slujba pe care o are de făcut, oricât de însemnată ar fi ea, ci la stăpân: iată cum ia naştere duhul de închinare. Dacă îmi iubesc stăpânul pământesc, puţin îmi pasă mie dacă mi se porunceşte să-i văcsuiesc ghetele sau să-i mân caii la trăsura. Dar dacă mă gândesc la mine mai mult decât la el, îmi va veni mai bine la socoteală să fiu vizitiu decât văcsuitor. Tot aşa este şi în slujba dumnezeiescului nostru Stăpân: dacă nu mă gândesc decât la El, pentru mine are să fie tot una dacă sunt chemat să întemeiez adunări, ori să împletesc coşuri. Aceleaşi lucruri le vedem şi în ce priveşte slujba îngerilor. Unui înger puţin îi pasă dacă e trimes să nimicească o armată, sau să ocrotească pe unul din moştenitorii mântuirii. Toate gândurile sale le închină Stăpânului său. Şi dacă doi îngeri ar fi trimeşi din cer, unul ca să cârmuiască o împărăţie, altul ca să mături străzile, nu s-ar certa în privinţa slujbelor lor. Şi dacă aşa stau lucrurile cu îngerii, n-ar trebui sa fie la fel şi cu noi? Ascultarea şi cu închinarea ar trebui să meargă întotdeauna împreună, întocmai după cum şi lucrul mâinilor noastre ar trebui să aibă neîncetat mirosul plăcut al fierbintelor suspine ale inimilor noastre. Cu alte cuvinte, ar trebui să lucram potrivit cu aceste cuvinte: „Eu şi băiatul ne vom duce până colo să ne închinăm” – Am fi păziţi atunci să slujim numai din dragoste pentru muncă, si n-am mai fi cu ochii mai mult la lucrul nostru decât la Stăpânul nostru. Totul trebuie sa izvorască dintr-o credinţă simplă în Dumnezeu şi din ascultarea cuvântului Sau.

„Prin credinţă a adus Avraam jertfă pe Isaac, când a fost pus la încercare; el, care primise făgăduinţele cu bucurie, a adus jertfă pe singurul Lui fiu” (Evr. 11. 17). Numai dacă umblăm prin credinţă, putem începe, urma şi sfârşi lucrările noastre potrivit voinţei lui Dumnezeu. Avraam nu numai că a pornit la drum ca să-şi jertfească fiul, ci şi-a urmat calea până la locul hotărât de Dumnezeu. „Avraam a luat lemnele pentru arderea de tot, le-a pus în spinarea fiului său Isaac şi a luat în mână focul şi cuţitul. Şi au mers amândoi împreună”. Şi mai departe citim: „Avraam a zidit acolo un altar şi a aşezat lemnele pe el. A legat pe fiul său Isaac şi l-a pus pe altar deasupra lemnelor. Apoi Avraam a întins mâna şi a luat cuţitul ca să junghie pe fiul său” (verset. 6-10). Într-adevăr, era „o lucrare a credinţei” şi „o osteneală a dragostei” (1 Tes. 1.3) în toată puterea cuvântului, nu numai o spoială de credinţă şi de iubire. Avraam nu se apropia de Dumnezeu numai cu buzele, ci şi cu inima. Nu zicea: „Mă duc, Doamne”, cu gând ca să nu se ducă. La el, toate erau lucruri adevărate, pe care credinţa le îndeplineşte, cu drag şi pe care Dumnezeu le primeşte, cu drag. Uşor este să te arăţi ascultător când nu ţi se cere jertfă; uşor e să zici: „chiar dacă toţi ar găsi în Tine o pricină de poticnire, eu niciodată nu voi găsi în Tine o pricină de poticnire.... Chiar dacă ar trebui să mor cu Tine, tot nu mă voi lepăda de Tine” (Matei 26. 33, 35). Vorba este însă să stai neclintit şi să biruieşti ispita. Pus la încercare. Petru a fost doborât. Credinţa nu se laudă niciodată cu ce va face; ci face tot ce poate cu ajutorul puterii Domnului. Nimic nu-i mai ticălos decât trufia şi pretenţiile. Sunt tot atât de josnice ca şi sprijinul pe care se proptesc. Dar credinţa lucrează când e încercată, iar până atunci rămâne bucuroasă în tăcere.

Aşadar, Dumnezeu este lăudat prin lucrarea sfântă a credinţei. Ţinta credinţei este El, precum El este şi izvorul din care ţâşneşte. Dintre toate faptele din viata lui Avraam, nu este nici una prin care Dumnezeu să fie mai slăvit decât prin aceea de pe muntele Moria. Acolo Avraam a putut dovedi ca „izvoarele sale toate” erau în Dumnezeu, şi că le aflase nu numai înainte ci şi după naşterea lui Isaac. Una este să te bizuieşti pe binecuvântările lui Dumnezeu, şi alta este sa te bizuieşti pe Dumnezeu însuşi. Una este să te încrezi în Dumnezeu, când ai în faţă binecuvântările Lui şi cu totul altceva este să te încrezi în Dumnezeu, când nu se văd aceste binecuvântări. Avraam şi-a dovedit tăria credinţei sale, arătând că se bizuia pe Dumnezeu, în privinţa unei seminţii, mari de număr, nu numai când Isaac stătea înaintea lui, în deplină sănătate şi putere, ci şi când vedea pe Isaac pe altar. Minunată încredere! Curată încredere, care nu se sprijină în parte pe Ziditor, şi în parte pe făptură, ci este întemeiată pe o temelie tare, pe Dumnezeu însuşi. El a crezut ca Dumnezeu poate şi ştia bine că Isaac nu era nimic fără Dumnezeu, iată o învăţătură de cea mai mare însemnătate, şi un mijloc de a încerca inima până în adâncul ei. Să mi se micşoreze oare încrederea când văd că nu mai am parte de aşa de multe binecuvântări? Sau stau eu aşa de aproape de izvor ca să-mi fie cu putinţă sa văd, într-un duh de închinare, toate pâraiele omeneşti sleindu-se? Cred eu cu destulă simplitate în harul îndestulător al lui Dumnezeu ca să pot, întrucâtva, „întinde mâna mea şi să iau cuţitul ca să junghii pe fiul meu”? Avraam a fost învrednicit să facă lucrul acesta, pentru că privea la Dumnezeul învierii „Căci se gândea că Dumnezeu poate să învie chiar morţii” (Evr. 11. 19).

Într-un cuvânt, avea a face cu Dumnezeu, şi asta îi era de ajuns. Dumnezeu nu i-a îngăduit să dea lovitura de moarte. Mersese până la cele din urmă margini: Dumnezeul harului nu-l putea lăsa sa treacă mai departe. Cruţă inimii tatălui mâhnirea pe care n-a cruţat-o pentru inima Sa, anume: durerea de a lovi pe fiul său. El a mers până la capăt, binecuvântat fie Numele Său! „El n-a cruţai nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toţi” „Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferinţă” (Rom. 8. 31; Isa. 53. 10) Nici un glas n-a fost auzit din cer, atunci când Tatăl a jertfit, pe Golgota, pe singurul Său Fiu. Jertfa s-a săvârşit pe deplin, şi, prin această jertfă, a fost pecetluită pacea noastră veşnică. După-ce ascultarea lui Avraam a fost dovedita pe deplin, Dumnezeu a primit aceasta dovadă. „Ştiu acum că te temi de Dumnezeu întrucât n-ai cruţat pe fiul tău, pe singurul tău fiu pentru Mine” (verset 12). Băgaţi de seamă la cuvintele: „Acum ştiu”. Până atunci, dovada nu fusese dată; Avraam avea credinţa şi Dumnezeu o ştia. Dar Dumnezeu pune această cunoştinţă a Lui în legătura cu dovada pipăită, pe care Avraam însuşi a adus-o înaintea altarului pe muntele Moria. Totdeauna, credinţa se arată prin faptele ei, iar temerea de Dumnezeu prin roadele ce izvorăsc din ea. „Avraam părintele nostru n-a fost el socotit neprihănit prin fapte, când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar”? (Iacov 2. 21). Cine ar pune credinţa lui la îndoiala? Dacă dăm la o parte credinţa lui Avraam, pe muntele Moria nu vom vedea decât un ucigaş şi un nebun. Luaţi în seamă credinţa lui, şi veţi vedea în el un închinător credincios şi ascultător, temător de Dumnezeu, socotit neprihănit prin fapte, când a adus jertfă pe fiul său. „Fraţii mei, ce-i foloseşte cuiva să spună că are credinţă, dacă n-are fapte”? (Iacov 2. 14) O mărturie fără putere şi fără roade nu mulţumeşte nici pe Dumnezeu, nici pe oameni. Dumnezeu caută credinţă şi o cinsteşte oriunde o găseşte; oamenii însă nu caută decât arătarea prin fapte a credinţei vii şi înţelepte. Trăim înconjuraţi de o evlavie mincinoasă. Pe toate buzele trec cuvinte de credinţă. Însă adevărata credinţă este un mărgăritar rar; această credinţă care te face să părăseşti malul împrejurărilor de acum ca să mergi înainte, înfruntând valurile şi vânturile, cu răbdare, chiar dacă s-ar părea că Domnul doarme.

Nu este fără folos sa arătăm aici minunata potrivire dintre învăţătura lui Iacov şi a lui Pavel cu privire la îndreptăţire, sau neprihănire, adică starea omului după voia lui Dumnezeu. Cititorul duhovnicesc, care are înţelepciunea de sus, se pleacă înaintea deplinei insuflări a sfintelor Scripturi, ştiind prea bine că nu cu Iacov sau cu Pavel avem a face în această învăţătură însemnată, ca şi în toată Scriptura dealtfel, ci cu Duhul Sfânt. În mila Sa, Sfântul Duh s-a folosit de fiecare din aceşti bărbaţi cinstiţi de Dumnezeu, ca de un singur condei ca să-şi aştearnă gândurile. Şi dacă Dumnezeu a insuflat pe aceşti doi bărbaţi este cu neputinţă sa fie vreo nepotrivire între ei, mai ales cu privire la una şi aceeaşi învăţătură. Cum era de aşteptat, între amândoi apostolii este într-adevăr cea mai desăvârşită potrivire în toate privinţele. În ce priveşte starea omului după voia lui Dumnezeu – îndreptăţirea sau neprihănirea – unul întregeşte şi tălmăceşte pe celalalt. Apostolul Pavel ne dă starea lăuntrică; Iacov ne dă arătarea acestei stări lăuntrice în afară. Cel dintâi ne înfăţişează viaţa ascunsă; cel din urma viaţa văzută. Cel dintâi priveşte pe om în legătura cu Dumnezeu; cel din urmă îl priveşte în legătură cu Semenii săi. Avem trebuinţă de amândoi, căci starea lăuntrică n-are preţ fără viaţa în afară, după cum nici viaţa de afară n-ar avea nici un preţ şi nici o putere fără starea lăuntrică. „Avraam a fost socotit neprihănit” atunci când „a crezut în Dumnezeu” şi Avraam a fost socotit neprihănit şi atunci când a „adus jertfă pe fiul său Isaac”. Întâiul caz ne destăinuieşte starea lăuntrică a lui Avraam; al doilea ne arată pe Avraam dovedindu-şi această stare înaintea cerului şi a pământului. E bine să pricepem această deosebire. N-a fost nici un glas din cer, când „Avraam a crezut în Dumnezeu”, deşi Dumnezeu l-a văzut şi atunci, socotindu-l astfel neprihănit. Dar „când a adus pe fiul său Isaac pe altar”, Dumnezeu ia putut zice: „Ştiu acum” iar lumea întreagă a avut dovada puternică şi de netăgăduit a faptului că Avraam era un om socotit neprihănit. Şi aşa va fi totdeauna. Oriunde este starea lăuntrică de credinţă, acolo va fi şi lucrarea în afară potrivită cu starea lăuntrică. Dacă, pentru o clipă, am despărţi lucrarea lui Avraam, aşa cum ne-o înfăţişează Iacov, de credinţa lui Avraam, aşa cum ne-o lămureşte Pavel, şi ne-am întreba: care i-ar fi puterea îndreptăţitoare? Nici una! Căci tot preţul şi toată puterea lucrării lui Avraam izvorăşte din faptul că această lucrarea este destăinuirea acelei credinţi prin care Avraam fusese socotit, mai înainte, neprihănit înaintea lui Dumnezeu.

Iată potrivirea desăvârşita dintre Iacov şi Pavel. Graiul Sfântului Duh este unul şi acelaşi, fie că grăieşte prin Pavel, fie că, grăieşte prin Iacov.

Să venim acum la cercetarea capitolului nostru. Prin încercarea credinţei sale, Avraam cunoaşte mai adânc pe Dumnezeu. Când ne este dat să ieşim biruitori din încercarea trimisă de Dumnezeu însuşi, suntem, cu siguranţă, aduşi într-o legătură mai strânsa cu El, şi învăţăm astfel să preţuim mai mult pe Dumnezeu. Dacă Avraam nu şi-ar fi ridicat mâna ca să-şi junghie pe fiul său, n-ar fi cunoscut niciodată minunata şi

bogata adâncime a numelui lui Dumnezeu din acest loc: „Iehova-Jireh” sau „Dumnezeu va îngriji”. Când suntem într-adevăr puşi la încercare, atunci descoperim ce este Dumnezeu. Fără încercări, suntem numai vorbăreţi. Dumnezeu însă nu vrea ca să fim numai atât, ci vrea ca să pătrundem până în adâncimi ce înseamnă cu adevărat legătura personală cu El. Cât de schimbate vor fi fost gândurile şi simţămintele lui Avraam când s-a întors de la Moria la Beerşeba! Cât de mult se vor fi schimbat gândurile lui despre Dumnezeu, Isaac, şi orice alt lucru!

În adevăr, putem zice: „Ferice de cel ce rabdă ispita” (Iacov 1. 12). Încercarea este o cinste nespus de mare pe care Dumnezeu însuşi o face celui încercat; şi cu greu se poate bănui toata fericirea ce izvorăşte din această cinste. Când oamenii sunt aduşi sa grăiască împreună cu Ps. 107 27: „Zadarnică le era toata iscusinţa”, atunci abia descopăr ce este Dumnezeu. Dea Dumnezeu sa răbdăm şi noi încercarea, ca să se dea la iveală lucrarea Sa şi Numele Său să fie slăvit în noi!

Înainte de a isprăvi acest capitol, să ne mai oprim puţin la bunăvoinţa cu care Dumnezeu şi-a arătat mulţumirea pentru fapta săvârşită de Avraam „Pe Mine însumi jur, zice Domnul: pentru că ai făcut lucrul acesta şi n-ai cruţat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult şi-ţi voi înmulţi foarte mult sământa şi anume: ca stelele cerului şi ca nisipul de pe ţărmul mării; şi sământa ta va stăpâni cetăţile vrăjmaşilor ei. Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sământa ta pentru că ai ascultat de porunca Mea” (verset 16-18), ceea ce se spune aici se potriveşte de minune cu ce spune Duhul Sfânt despre lucrarea lui Avraam în cap. 11 din epistola către Evrei ca şi în epistola lui Iacov în cap. 2. În amândouă locurile, Avraam e privit ca acela care a adus jertfă pe fiul său pe altar. Marea învăţătură, care izvorăşte din toate aceste mărturii e că Avraam a dovedit ca era gata să părăsească toate afară de Dumnezeu. Călăuzit de acest gând, Avraam a fost, totodată, socotit neprihănit şi dovedit ca neprihănit. De toate se poate lipsi credinţa, dar de Dumnezeu nu: fiind pe deplin încredinţată că Dumnezeu e de ajuns pentru orice. De aceea Avraam îşi dădea seama bine de tot preţul acelor cuvinte: „Am jurat pe Mine însumi”. Da, acel minunat cuvânt „pe Mine” era totul pentru omul credinţei. „Dumnezeu când a dat lui Avraam făgăduinţa, fiindcă nu putea să Se jure pe unul mai mare decât El, s-a jurat pe Sine însuşi.... oamenii, ce-i drept, obişnuiesc să jure pe Cineva mai mare; Jurământul este o chezăşie, care pune capăt oricărei neînţelegeri dintre ei. De aceea, şi Dumnezeu, fiindcă avea să dovedească cu mai multă tărie moştenitorilor făgăduinţei nestrămutarea hotărârilor Lui, a venit cu un jurământ” (Evr. 6. 13, 16, 17). Cuvântul şi jurământul Dumnezeului celui viu ar trebui să pună capăt la toate certurile şi la toate lucrările voinţei omului, şi să fie tăria nestrămutată a sufletului în mijlocul turburărilor şi zarvei acestei lumi furtunoase.

Avem să ne judecam neîncetat, din pricina lipsei de putere ce o are făgăduinţa dumnezeiască asupra inimilor noastre. Făgăduinţa ne stă la îndemâna, şi mărturisim c-o credem, dar vai! nu este pentru noi, într-adevăr, acea tărie nestrămutată şi puternică aşa cum ar trebui să fie întotdeauna! Aşa că nu tragem din ea acea „mângâiere tare” ce e menită să ne-o aducă. Cât de puţin suntem pregătiţi să jertfim, prin puterea credinţei pe Isaac al nostru! Să cerem de la Dumnezeu ca, îndurându-se de noi, să ne dăruiască o cunoştinţă mai adâncă a unei vieţi de credinţi, încât să pricepem, astfel, mai bine însemnătatea acestor cuvinte ale lui Ioan — „Ceea ce câştigă biruinţa asupra lumii, este credinţa noastră” (1 Ioan 5. 4). Numai prin credinţă putem birul lumea. Necredinţa ne pune sub puterea lucrurilor de faţă, sau, cu alte cuvinte, dă lumii biruinţa asupra noastră. Dimpotrivă, sufletul, care, prin învăţătura Sfântului Duh, a învăţat să cunoască pe Dumnezeu ca unul care ne îndestulează în toate, este cu totul neatârnat de cele pământeşti.

Iubite cititor, dea Dumnezeu să trăim astfel ca să aflăm în El pacea şi bucuria noastră, spre slava Lui în noi!

Acest capitol cuprinde multe învăţături de mare folos pentru suflet. Duhul Sfânt ne zugrăveşte aici o privelişte frumoasă din purtarea credinciosului faţă de cei de afară, adică faţă de cei necredincioşi. Dacă e adevărat că pe credincios credinţa îl face neatârnat de oamenii din lume, nu e mai puţin adevărat că tot credinţa îl învaţă să umble întotdeauna cinstit faţă de ei. În ep. 1 către Tesaloniceni, cap. 4 12, suntem îndemnaţi „să ne purtăm cuviincios faţă de cei de afară” în 2 Corinteni, cap. 8. 21, „să lucrăm cinstit nu numai înaintea Domnului, ci şi înaintea oamenilor” şi în ep către Romani 13. 8: „să nu datorăm nimănui nimic”. Iată nişte învăţături însemnate care au fost bine păzite în toate timpurile de toţi slujitorii credincioşi ai lui Hristos, chiar înainte ca aceste învăţături să fi fost spuse desluşit. Dar, vai! prea puţin sunt băgate în seamă în vremea de azi. Capitolul 23 din Geneză este, deci, vrednic de o deosebită luare aminte. Începe cu moartea Sarei, şi ne arată pe Avraam într-o lumină nouă, şi anume cum se poartă când este lovit de durere. „Avraam a venit să jelească pe Sara şi s-o plângă”. Copilul lui Dumnezeu poate să jelească şi să plângă, dar nu ca acei care n-au nădejde. Marele fapt al învierii îi mângâie şi întipăreşte pe durerea lui ceva cu totul deosebit (1 Tes. 4. 13-14). Căci şi cel credincios se poate afla înaintea mormântului unui frate ori al unei surori, dar el ştie că mormântul nu poate să închidă multă vreme pe cel mort „pentru că de credem că Isus a murit şi a înviat, credem că şi pe cei adormiţi în Hristos, Dumnezeu îi va aduce împreună cu El”. Răscumpărarea sufletului asigură răscumpărarea trupului; pe cea dintâi o avem, iar pe cea a doua o aşteptăm (Rom. 3. 23).

Cumpărând Macpela ca să facă din ea un mormânt. Avraam îşi mărturiseşte credinţa în înviere. „Avraam s-a sculat dinaintea moartei sale”. Credinţa nu rămâne multă vreme privind moartea; fiindcă ea are o ţintă cu mult mai înaltă pusă înainte de Dumnezeul cel viu. Credinţa priveşte învierea, şi se cufundă în ea. Şi, prin puterea învierii, se poate scula de lângă mortul său. Mare înţeles cuprinde fapta aceasta a lui Avraam! De aceea trebuie s-o pricepem bine, fiindcă prea suntem gata să privim numai la moarte şi la urmările ei. Marginea puterii Satanei este moartea; dar unde sfârşeşte Satana, începe Dumnezeu. Avraam înţelesese lucrul acesta, când s-a sculat şi a cumpărat peştera din Macpela ca să facă din ea un loc de odihnă pentru Sara. Aşa şi-a arătat Avraam gândul în privinţa viitorului. El ştia că, în veacurile viitoare, făgăduinţa lui Dumnezeu privitoare la pământul Canaan avea să se împlinească. Aşa că a putut să pună în mormânt trupul Sarei „în nădejdea sigură a învierii”. Fii lui Het nu ştiau nimic din toate aceste lucruri. Gândurile, care umpleau sufletul patriarhului, le erau cu totul străine. De puţină însemnătate era pentru ei locul, unde avea să-şi îngroape Avraam moarta. Pentru Avraam, însă, lucrurile stăteau cu totul altfel. „Eu sunt străin şi venetic printre voi, daţi-mi un ogor ca loc de îngropare la voi ca să-mi îngrop moarta şi s-o ridic dinaintea mea*. Le-a părut de buna seama cam ciudat Hetiţilor ca Avraam să facă atâta caz pentru un mormânt; dar, lumea nu ne cunoaşte, pentru ca nu L-a cunoscut nici pe El” (1 Ioan 3. 1). Cele mai frumoase şi cele mai izbitoare trăsături ale credinţei sunt acelea pe care nu le pricepe lumea. Cananiţii n-aveau nici gând despre nădejdile care călăuzeau pe Avraam în această împrejurare. Nici nu visau că Avraam, căutând un petec de pământ în care să poată, împreună cu Sara, aştepta timpul hotărât de Dumnezeu, adică dimineaţa învierii, avea în vedere stăpânirea viitoare a ţării. Avraam simţea bine că n-avea nimic cu fiii lui Het, încât era gata să se culce, ca Sara, în mormânt, lăsând lui Dumnezeu grija să lucreze pentru el, cu el, şi prin el.

„În credinţă au murit toţi aceştia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite: ci doar le-au văzu şi le-au urat de bine, de departe, mărturisind că sunt străini şi călători pe pământ” (Evr. 11. 13). Avem aici o trăsătura de toată frumuseţea a vieţii dumnezeieşti. Aceşti „martori”, de care vorbeşte ep. către Evrei în cap. 11, nu numai că au trăit prin credinţă, dar au şi mărturisit că făgăduinţele lui Dumnezeu erau tot atât de sigure şi de îndestulătoare pentru sufletele lor, la sfârşitul vieţii lor, ca şi la început. Căpătarea unui mormânt în ţară era, după părerea noastră, o dovadă

de puterea credinţei, nu numai pentru viaţa, ci şi pentru moarte. Pentru ce era Avraam atât de grijuliu în cumpărarea unui mormânt? De ce era el atât de doritor să-şi întemeieze drepturile la ţarina şi la peştera lui Efron pe dreptate? Pentru ce era atât de hotărât să plătească întregul preţ în bani „mergători la orice neguţător”? În cuvântul „credinţă”, e cuprins tot răspunsul. Prin credinţă le-a făcut pe toate. Ştia că ţara era a lui în viitor şi ca, în slava învierii chiar, sămânţa lui tot avea s-o stăpânească. Până atunci însă nu voia să fie dator cu nimic acelora care trebuiau să fie alungaţi din ea.

Aşa dar acest capitol poate fi privit dintr-un îndoit punct de vedere: mai întâi arătându-ne cum să ne purtăm faţă de cei din lume; apoi, arătând fericita nădejde ce ar trebui sa însufleţească neîncetat pe cel credincios. Nădejdea pe care ne-o pune înainte Evanghelia este nemurirea, care, înălţându-ne inima deasupra înrâuririlor firii pământeşti şi ale lumii, ne învredniceşte, în acelaşi timp, să ne purtam cum trebuie faţă de cei de afară. „Ştim că atunci când se va arăta El, vom fi ca El; pentru ca Îl vom vedea aşa cum este”. Iată nădejdea noastră. care sunt acum urmările acestei nădejdi? „Oricine are nădejdea aceasta în El se curăţeşte, după cum El este curat” (1 Ioan 3:2-3). Dacă trebuie să fiu în curând ca Hristos, mă voi strădui de pe acum să fiu cât se poate de mult la fel cu El. Credinciosul ar trebui să se deprindă să umble întotdeauna în curăţenie, cinste şi har înaintea tuturor celor care-l înconjoară. Aşa a făcut Avraam în legăturile lui cu fiii lui Het. În toată purtarea lui, s-a arătat foarte mare la suflet şi în adevăr dezinteresat. Între ei, Avraam era „un domnitor al lui Dumnezeu”, şi ar fi fost fericiţi să-i iacă un dar. Avraam însă învăţase să nu primească daruri decât de la Dumnezeul învierii; căci, pe când plătea Hetiţilor peştera Macpela, aştepta de la Dumnezeu tot pământul Canaan. Ştiau prea bine fiii lui Het preţul banilor mergători la orice neguţător; dar Avraam ştia şi el preţul peşterii Macpela: pentru el avea an preţ cu mult mai mare decât pentru cei care i-o vindeau. dacă „ogorul făcea” pentru ei „patru sute sicli de argint”, pentru Avraam era fără preţ. Căci era arvuna unei moşteniri veşnice, care, fiind veşnică, nu putea fi luată în stăpânire decât prin puterea învierii. Credinţa duce sufletul înainte în viitorul dumnezeiesc. Vede lucrurile cum le vede Dumnezeu şi le preţuieşte tot cum le preţuieşte Dumnezeu. Aşa dar, Avraam s-a sculat dinaintea moartei sale, din pricina că înţelesese ce înseamnă credinţa şi a cumpărat un mormânt, arătându-şi astfel nădejdea în înviere şi în moştenirea pe care o aduce această înviere.

Este vrednică de luat în seamă legătura care este între acest capitol şi cele două dinainte. În cap. 22, fiul e adus jertfă pe altar; în cap. 23, Sara e înmormântată; iar în cap. 24, robul primeşte însărcinarea îi caute o femeie pentru cel care fusese, ca înviat dintre cei morţi. Şirul acestor întâmplări se potriveşte de minune cu şirul faptelor privitoare la chemarea Bisericii.

Marile fapte pe care le găsim în Noul Testament sunt, mai întâi: lepădarea şi moartea lui Hristos; apoi lepădarea lui Israel după trup; şi, în sfârşit, chemarea Bisericii la starea de Mireasă a Mielului. Şi toate acestea se potrivesc de minune cu şirul întâmplărilor din capitolele 22, 23 şi 24. Moartea lui Hristos trebuia să fie un fapt îndeplinit, înainte ca Biserica să poată fi chemată. „Peretele cel din mijloc al zidului” trebuia dărâmat, înainte ca „omul cel nou” să poată fi zidit. Este de mare însemnătate sa pricepem bine lucrul acesta, ca să ştim care este locul pe care-l are Biserica în căile lui Dumnezeu, atâta vreme cât mai era în fiinţa vremea lui Israel. Dumnezeu statornicise şi voia să păstreze cea mai desăvârşită despărţire între Israel şi neamuri. De aceea nici prin gând măcar nu-i trecea unui Evreu că ar fi cu putinţă o unire a lui Israel cu neamurile într-un singur om. Evreul se socotea cu mult mai presus de păgân, pe care-l privea ca spurcat cu desăvârşire şi ca unul cu care era oprit să aibă vreo legătură (Fapte 10. 28). Dacă Israel ar fi umblat într-o legătură neîntreruptă cu Dumnezeu, potrivit stării în care fusese pus prin har, ar fi fost ţinut în starea lui deosebită. Dar Israel a luat altă cale; de aceea, când a umplut măsura nelegiuirilor, răstignind pe Domnul Vieţii, pe Domnul slavei şi ne primind mărturia Sfântului Duh, vedem că Pavel e chemat ispravnic peste o rânduială nouă a lucrurilor, care fusese ascunse în sfatul lui Dumnezeu, în vreme ce mărturia lui Israel urma înainte: „Iată de ce eu, Pavel, întemniţatul lui Isus Hristos pentru voi, Neamurilor, dacă cel puţin aţi auzit de isprăvnicia harului lui Dumnezeu care mi-a fost dată pentru voi. Prin descoperire dumnezeiască, am luat cunoştinţă de taina aceasta… care n-a fost făcută cunoscută fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperita acum sfinţilor apostoli şi prooroci ai lui Hristos prin Duhul, anume proorocii Noului Testament, că adică Neamurile sunt împreună moştenitoare cu noi şi alcătuiesc un singur trup cu noi şi iau parte cu noi la aceeaşi făgăduinţă în Hristos, prin Evanghelie” (Efes. 3. 1 6). Iată lucrul de seamă. Taina Bisericii tăinuită din Iudei şi din Neamuri, botezaţi într-un singur trup prin acelaşi Duh, legată cu Capul proslăvit în ceruri, nu fusese descoperite până în zilele lui Pavel. „Al cărei slujitor am fost făcut eu, după darul harului lui Dumnezeu, dat mie prin lucrarea puterii Lui” (verset 7). Apostolii şi proorocii Noului Testament au fost, aşa zicând, temelia acestei zidiri preamărite (vezi Efes. 2. 20). Aşa fiind, e destul de lămurit că zidirea nu se începuse mai înainte (vezi şi Matei 16. 17: „Voi zidi-o”). De şi-ar fi luat început zidirea în zilele lui Abel, apostolul ar fi zis: „fiind pe temelia sfinţilor Vechiului Testament”, dar a zis altfel. De aici scoatem încheierea că, oricare ar fi locul dat sfinţilor Vechiului Testament, e cu neputinţă si facă parte din trupul lui Hristos, care, până la moartea şi învierea lui Hristos şi până la coborârea Sfântului Duh, nu era în fiinţă decât în gândurile lui Dumnezeu. Acei sfinţi erau mântuiţi, slavă lui Dumnezeu! Mântuiţi prin sângele lui Hristos şi meniţi să se bucure de slava cerească împreună cu Biserica. Dar nu puteau sa fie părtaşii unui trup, care nu şi-a luat fiinţă decât cu multe veacuri în urma. Aşa dar, acest capitol ne înfăţişează chemarea Bisericii. Nu ne vine să credem că Duhul Sfânt ar fi povestit cu deamănuntul toate întâmplările unei logodne, dacă acea logodnă n-ar înfăţişa un mare adevăr: „Căci tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învăţătura noastră” (Rom. 15. 4). Aşadar, cu toate că Vechiul Testament nu dă vreo destăinuire lămurită a tainei celei mari a Bisericii, ne dă totuşi icoane preînchipuitoare pentru priceperea acestei taine, cum vom vedea în acest capitol. Cum am mai spus, fiul fusese ca-şi jertfit si înviat dintre cel morţi, iar tulpina din care ieşise fiul fusese, întru câtva, dată la o parte. Atunci tatăl trimete pe robul său în căutarea unei mirese pentru fiu.

Pentru ca să pricepem mai bine acest capitol, vom cerceta pe rând: 1. jurământul; 2. mărturisirea şi 3. urmarea trimeterii lui Eliezer.

Chemarea şi înălţarea Rebecăi erau întemeiate pe Jurământul care lega pe Avraam cu robul său. Rebeca n-avea cunoştinţă de aceste lucruri, deşi, în gândul lui Dumnezeu ea era ţinta acestui legământ. Tot aşa este şi cu Biserica lui Dumnezeu, socotită fie în întregime, fie în fiecare din partile sale. „Trupul meu nu era ascuns de Tine… în cartea Ta, erau scrise toate zilele cari-mi erau rânduite mai înainte de a fi fost vreuna din ele” (Ps. 139. 15 16). Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovniceşti, în locurile cereşti, în Hristos. În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii ca să fim sfinţi şi fără prihană înaintea Lui” (Efes. 1. 3 – 4). „Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai înainte i-a şi hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulţi fraţi. Şi pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte i-a şi chemat; şi pe aceia pe care i-a chemat i-a şi socotit neprihăniţi; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniţi,i-a şi proslăvit” (Rom. 8. 29-30). Între aceste versete şi Biserică este o legătură minunată. Chemarea, îndreptăţirea şi proslăvirea Bisericii sunt toate întemeiate pe hotărârea veşnică a lui Dumnezeu, pe Cuvântul şi pe jurământul său, întărite prin moartea, învierea şi înălţarea Fiului. În planul veşnic al lui Dumnezeu, era această minunată hotărâre, care avea ca ţinta Biserica şi care este nedespărţită de slava Fiului. Jurământul robului faţă de Avraam avea ca ţintă găsirea unei soţii pentru fiul său. Astfel Rebeca avea să aibă starea înaltă, pe care a avut-o în urmă, datorită dorinţei lui Avraam pentru fiul său. Ferice de cei care înţeleg aceste lucruri; ferice de cei care văd că siguranţa şi fericirea Bisericii sunt legate pentru totdeauna de Hristos si de slava Lui!

„în adevăr, nu bărbatul a fost luat din femeie, ci femeia din bărbat; Şi nu bărbatul a fost făcut pentru femeie, ci femeia pentru bărbat” (1 Cor. 11. 8 9). „împărăţia cerurilor se aseamănă cu un împărat, care a făcut nuntă fiului său” (Mat 22. 2). Fiul este linia sfaturilor lui Dumnezeu; şi dacă cineva este adus la fericire, sau la o vrednicie oarecare, aceasta nu se poate face decât în legătură cu Fiul. Prin păcat, omul şi-a pierdut orice drept la aceste lucruri, ba chiar la viaţa însăşi. Dar Hristos a luat asupra Sa pedeapsa păcatului. S-a făcut răspunzător în toate pentru ai Săi; a fost pironit pe cruce în locul lor. A purtat păcatele lor, în trupul Său, pe lemn, şi s-a coborât în mormânt, încărcat cu aceasta povara grea. Aşa că Biserica iese înviată din mormântul lui Hristos, în care au fost aruncate toate păcatele celor care fac parte din ea. Viaţa pe care o are ea este rodul biruinţei lui Hristos asupra morţii şi asupra tuturor împotrivirilor; această viaţă e legată cu şi întemeiată pe dreptatea dumnezeiască, deoarece drepturile lui Hristos la viaţa sunt întemeiate pe nimicirea desăvârşită a puterii morţii: şi El este viaţa Bisericii. Aşadar Biserica se bucură de viaţa dumnezeiască: e îmbrăcată cu sfinţenia, dumnezeiască, şi nădejdea ce o însufleţeşte este nădejdea dreptăţii sau neprihănirii (Vezi si următoarele locuri: Ioan 3 16, 36; 5. 39/40; 6, 27, 40, 47, 68; 11. 25; 17. 2; Rom. 5.21; 6. 23; 1 Tim. 1. 16; 1 Ioan 2. 25; 5. 20; Iuda 21; Efes. 2. 1-6, 14-15; Col. 1. 12-22; 2. 10-15; Rom. 1. 17; 3. 21-26; 4. 5/23, 25; 2 Cor. 5. 21; Gal. 5. 5).

Aceste locuri arată: viaţa, neprihănirea şi nădejdea Bisericii. Toate acestea îşi au obârşia în faptul că Biserica este una cu Acela, care a înviat dintre cei morţi. Încredinţarea că fiinţa Bisericii nu se poate despărţi de slava lui Hristos întăreşte inima mai bine decât orice. „Femeia este slava bărbatului” (1 Cor. 11. 7). Biserica e numită „plinătatea Celui ce plineşte totul în toţi” (Efes. 1. 23). Numirea aceasta din urmă este vrednică de luat în seamă, căci cuvântul „plinătate” înseamnă tot cea ce se adaogă pentru a întregi ceva. Aşa dar Hristos, capul, împreună cu Biserica, trupul Său, alcătuiesc „un singur om nou” (Efes. 2. 15). Şi, dacă aşa stau lucrurile, să nu ne mirăm că Biserica a fost ţinta sfaturilor veşnice ale lui Dumnezeu. Isaac avea nevoie de Rebeca, de aceea a fost ţinta unui sfat despre care ea nu ştia nimic. Toate gândurile lui Avraam se îndreptau numai la Isaac: „Te voi pune să juri pe Domnul Dumnezeul cerului şi Dumnezeul pământului, că nu vei lua fiului meu o nevastă dintre fetele Cananiţilor în mijlocul cărora locuiesc”. „O nevastă pentru fiul meu” este cum vedem, lucrul de seamă. „Nu este bine să fie omul singur”. Astfel învăţăm ce este Biserica: în sfaturile lui Dumnezeu, Hristos are nevoie de ea; iar, în lucrarea săvârşită de Hristos s-a pregătit totul, pentru ca ea să ia fiinţă. Îndată ce priveşti adevărul din acest punct de vedere, nu este vorba numai de puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea unor bieţi păcătoşi ci şi de faptul că Dumnezeu vrea „sa facă nunta Fiului Său”, şi Biserica este Mireasa care-i este sortită. Ea este ţinta gândurilor Tatălui, ţinta iubirii Fiului şi ţinta mărturiei Sfântului Duh. Ea este sortită să aibă parte de vrednicia şi slava Fiului, cum are parte si de iubirea a cărei ţintă a fost necurmat Domnul Isus. Ascultaţi ce spune Fiul însuşi: „Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o ca ei să fie una cum şi noi suntem una: Eu în ei şi Tu în Mine, pentru ca ei şa fie în chip desăvârşit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, şi ca, i-ai iubit, cum Mai iubit pe Mine” (Ioan 17. 22 23). Aceste vorbe ne fac cunoscut, gândurile lui Hristos despre Biserică. Aşadar Biserica nu numai că e sortită să fie cum este El, dar, chiar acum este ca El, cum este scris: „Cum este El, aşa suntem şi noi în lumea aceasta: astfel, se face ca dragostea este desăvârşită în noi, pentru ca să avem deplină încredere în ziua judecăţii” (1 Ioan 4. 17). Adevărul acesta dă sufletului cea mai deplină încredere. „Noi suntem în cel adevărat, adică în Isus Hristos, Fiul Lui. El este Dumnezeul adevărat şi viaţa veşnică” (1 Ioan 5.20). Orice neîncredere este dată la o parte, căci Mireasa are totul în Mire. Tot ce avea Isaac au ajuns ale Rebecăi, pentru că Isaac era al ei; tot aşa, tot ce are Hristos este partea Bisericii: „...fie Pavel, fie Apolo, fie Chifa, fie lumea, fie viaţa, fie moartea, fie lucrurile de acum, fie cele viitoare; toate sunt ale voastre şi voi sunteţi ai lui Hristos; iar Hristos al lui Dumnezeu” (I Cor. 3.,21r 22). Hristos este dat Bisericii „mai presus de toate” (Efes, 1. 22). Bucuria lui Hristos va fi să învedereze, în toată veşnicia, slava şi frumuseţea cu care va fi îmbrăcată Biserica, fiindcă slava şi frumuseţea Bisericii nu vor fi decât răsfrângerea slavei şi a frumuseţii Lui. „Domniile şi stăpânirile din locurile cereşti vor cunoaşte, prin Biserică, înţelepciunea nespus de felurită a puterii harului lui Dumnezeu în Hristos”.

Să cercetăm acum al doilea punct, despre care am vorbit mai sus, anume mărturia. Robul lui Avraam era însărcinat cu o mărturie lămurită şi deosebită. „Atunci el a zis: Eu sunt robul lui Avraam. Domnul a umplut de binecuvântări pe stăpânul meu, care a ajuns la mare propăşire. I-a dat oi şi boi, argint şi aur, robi şi roabe, cămile şt măgari. Sara, nevasta stăpânului meu, a născut, la bătrâneţe, un fiu stăpânului meu şi lui i-a dat el tot ce are” (verset 34, 36). Face cunoscut pe tată şi pe fiu; iată mărturia sa. Vorbeşte de nemărginitele averi ale tatălui, care a dat toate bunurile sale fiului, fiindcă este „singurul fiu” şi ţinta iubirii tatălui. Cu ajutorul acestei mărturii, robul caută să capete o mireasă pentru fiul stăpânului său.

Aici, Scriptura ne arată, într-o icoană preînchipuitoare, mărturia Sfântului Duh, trimes din cer pe pământ, în ziua Rusaliilor. „Când va veni Mângâietorul, pe care-L voi trimete de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care purcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine” (Ioan 15. 26). Şi mai departe: „Când va veni Mângâietorul, Duhul Adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; că El nu va vorbi de la El, ci va vorbi ce va fi auzit şi vă va descoperi lucrurile viitoare. El mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu şi vă va descoperi. Tot ce are Tatăl este al Meu; de aceea am zis că va lua din ce este al Meu şi vă va descoperi” (1Ioan 16. 13-15). Aceste cuvinte şi mărturia robului lui Avraam se potrivesc de minune: robul caută să câştige inima Rebecăi, vorbindu-i de Isaac; tot aşa şi Duhul sfânt caută să întoarcă pe bieţii păcătoşi de la o lume de păcat şi de nebunie, ca să intre în legătură fericită şi sfântă a trupului lui Hristos, vorbindu-le de Isus. „Va lua din ce este al Meu şi vă va descoperi”. Duhul Sfânt nu împinge niciodată pe un suflet să privească la el însuşi sau la lucrarea lui, ci întotdeauna îndreaptă orice privire numai la Hristos. Aşa dar, cu cât un suflet este mai duhovnicesc cu atât mai mult se va adânci în cunoaşterea lui Hristos.

Unii socotesc că privirea necurmată la inima noastră, ca lucrare a Duhului Sfânt, este o dovadă puternică de înaintare duhovnicească. Dar această căutare de sine este mai de graba o lipsă de pricepere duhovnicească, fiindcă Isus a spus, vorbind despre Duhul: „Nu va vorbi de la El”, ci „va lua din ce este al Meu şi vă va descoperi”. De aceea, de câte ori cineva priveşte în lăuntrul său şi zideşte pe arătările lucrării Duhului, să ştie că nu este călăuzit de Duhul lui Dumnezeu. Duhul sfânt duce sufletele la Dumnezeu, arătându-le pe Hristos. A cunoaşte pe Hristos este viaţa veşnică, şi descoperirea Fiului de către Tatăl, prin Sfântul Duh, alcătuieşte temelia Bisericii. Când Petru mărturiseşte pe Hristos ca Fiul Dumnezeului cel viu, Hristos îi răspunde: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea şi sângele ţi-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri. Şi Eu îţi spun: „tu eşti Petru şi pe această piatră voi zidi Biserica mea şt porţile Locuinţei morţilor nu o vor birui” (Matei 16.17-18). Ce piatră? – Petru? Nici vorbă! „Această piatră” este numai descoperirea lui Hristos de către Tatăl, ca „Fiul Dumnezeului celui viu”, şi această descoperire este singurul mijloc prin care un suflet poate intra în Biserica lui Hristos. Aici ni se arată lămurit ce este Evanghelia. Întâi de toate, Evanghelia este o descoperire, nu numai a unei învăţături, ci a unei persoane, a persoanei Fiului. Primirea, prin credinţă, a acestei descoperiri face legătura între cel care crede şi Hristos, care ajunge astfel Izvorul vieţii şi al puterii, cum şi temelia unirii noastre cu Hristos ca mădulare ale trupului Său. „Când a binevoit Dumnezeu... să descopere pe Fiul Sau în mine”, zice Pavel. Adevărata învăţătură, pe care ne-o pune înainte „piatra”, este deci: „Dumnezeu descoperind pe Fiul Sau”. Pe aceasta temelie neclintită, se zideşte, potrivit veşnicului sfat al lui Dumnezeu, clădirea care este Biserica vie a Lui.

Aşadar, căutând să capete o mireasă pentru Isaac, robul lui Avraam destăinuieşte toată slava şi toate bogăţiile pe care le-a primit Isaac de la tatăl său; apoi iubirea de care are parte şi, în sfârşit, tot ce putea mişca inima Rebecăi ca s-o facă să se despartă de toate lucrurile în care

trăise până atunci. El arată Rebecii pe cineva în depărtare şi îi descopere fericirea ce avea s-o aibă, dacă va vrea să fie una cu acest cineva, prea iubit şi prea slăvit. Tot ce avea Isaac avea să fie şi al Rebecii, îndată ce ar vrea să fie una cu el: aşa era mărturia robului. Tot aşa este şi mărturia Sfântului Duh. Vorbeşte despre Hristos, despre slava lui Hristos, despre frumuseţea, plinătatea, harul lui Hristos, despre bogăţiile de nepătruns ale lui Hristos, despre vrednicia persoanei sale şi despre desăvârşirea lucrării sale. Ba mai mult, ne arată chiar fericirea nespus de mare de a fi una cu un astfel de Hristos, „mădulare ale trupului său, carne din carnea lui, şi os din oasele lui". Aşa este, întotdeauna, mărturia Duhului! Iată o măsură foarte potrivită pentru cercetarea oricărei vestiri adevărate a Evangheliei. învăţătura cea mai duhovnicească va fi în totdeauna aceea, care înfăţişează, neîncetat şi pe deplin, pe Hristos. Duhul nu se poate opri decât la Isus. Aşa dar, dacă cineva slujeşte prin puterea Duhului lui Dumnezeu, va vorbi totdeauna mai mult despre Hristos decât despre alte lucruri. Prea puţin loc se va găsi pentru înţelepciunea omenească; fiindcă aceasta se arată acolo, unde omul doreşte să se arate pe sine; dar toţi cei care slujesc Evangheliei trebuie să-şi aducă aminte că ţinta Duhului va fi, totdeauna, Hristos.

În sfârşit, trebuie să cercetăm puţin şi urmarea mărturiei. Adevărul şi înfăptuirea adevărului sunt două lucruri foarte deosebite. Un lucru este să vorbeşti despre slava Bisericii, şi alt lucru să umbli potrivit acestei slave. În ce priveşte pe Rebeca, urmarea mărturiei dată de rob, este foarte lămurită şi hotărâtă. Ea aude cu urechile ei, crede cu toată inima mărturia şi se dezlipeşte de toate cele ce o înconjoară. Este gata să părăsească toate şi să alerge spre ţintă (Fil. 3. 12-13). Era cu neputinţă să fie încredinţată de un viitor aşa de măreţ, şi totodată să rămână în mijlocul împrejurărilor în care se găsea din fire. Dacă mărturia despre viitorul său era adevărată, lipirea de cele de faţă însemna pentru ea cea nai mare nebunie. Dacă nădejdea ei de a ajunge mireasa lui Isaac şi moştenitoare împreună cu el a tot ce avea tatăl lui era pentru ea un adevăr, rămânerea în casa lui Laban ar fi fost din partea Rebecii, cel mai mare dispreţ faţă de ceea ce, din mila lui Dumnezeu, îi era pus înainte.

Dar nădejdea, pe care o are Rebeca, este prea măreaţă ca s-o lepede aşa de uşor. E drept că Rebeca n-a văzut nici pe Isaac, nici moştenirea; dar a crezut mărturia auzită despre el şi, întru câtva, ea a primit arvuna moştenirii; atât îi trebuie inimii ei. De aceea, fără şovăială, ea se scoală şi spune că este gata de plecare: „Merg", zice (verset 58). Este gata sa plece la drum cu acela care ia destăinuit o ţintă îndepărtată şi o mărire legată de această ţintă. „Merg" şi, uitând ce este în urma sa, se aruncă spre ce este înainte, „alergând spre ţintă pentru premiul chemării cereşti" (Fil. 3. 14). Ce icoană frumoasă şi mişcătoare a Bisericii, care merge în întâmpinarea Mirelui sau ceresc, sub călăuzirea Duhului! Aşa ar trebui să fie Biserica. Dar vai! bucuria sfântă, care aruncă orice povară şi biruie orice piedică, prin călăuzirea Duhului, este aşa de mică! Duhul sfânt ia din ce are Isus să ne dea noua: aşa după cum şi robul lui Avraam lua din ale lui Isaac şi le arăta Rebecii; plăcându-i să mărturisească mereu ceva nou despre fiul, cu atât mâi mult cu cât se apropiau de bucuria slavei ce aştepta pe mireasa. Călăuza noastră cerească doreşte să ne vorbească despre Isus. „Va lua din ce este al Meu şi vă va descoperi" şi mai departe: „vă va vesti lucrurile viitoare" (Ioan 16. 13-14). Ne trebuie aceasta slujire a Duhului care descopere pe Hristos sufletelor noastre, punând în noi o dorinţă fierbinte de a-L vedea aşa cum este El şi de a fi asemenea Lui. El singur are puterea să dezlipească inimile noastre de pământ şi de toate cele fireşti. Numai nădejdea de a fi unită cu Isaac a făcut pe Rebeca să zică: „Merg", când fratele şi mama ei ziceau: „Fata să mai rămână câtva timp cu noi, măcar vreo zece zile". Tot aşa şi cu noi, numai nădejdea de a vedea pe Isus aşa cum este El si de a fi asemenea Lui ne poate face să ne curăţim pe noi înşine, cum şi El este curat (1 Ioan 3. 3).

Acest capitol se deschide cu a doua căsătorie a lui Avraam. Această întâmplare este plină de învăţătură pentru omul duhovnicesc, dacă o priveşte în legătură cu cuprinsul capitolului 24. Cuvântul lui Dumnezeu ne învaţă că sămânţa lui Avraam îşi va lua iarăşi locul de frunte după întregirea şi răpirea miresei lui Hristos. Tot aşa, după căsătoria lui Isaac, Sfântul Duh ne vorbeşte despre sămânţa lui Avraam în legătură cu o nouă căsătorie; apoi despre câteva întâmplări deosebite din viaţa acestui patriarh, ca şi despre istoria seminţei lui după trup.

Sfârşitul acestui capitol 25 ne destăinuieşte câteva învăţături însemnate. Cu ajutorul lui Dumnezeu, vom cerceta în curând viaţa lui Iacov. Dar înainte de asta, să ne oprim puţin la purtarea Lui Esau, în privinţa dreptului său de întâi născut. Inima firească nu preţuieşte bunurile dumnezeieşti; căci nu cunoaşte pe Dumnezeu, nici nu pricepe făgăduinţele lui Dumnezeu. Din această pricină lucrările de acum au aşa mare însemnătate şi înrâurire în viaţa omului. Omul preţuieşte ce vede, pentru că merge prin vedere nu prin credinţă. Pentru el, timpul de faţă este totul; viitorul i se pare ceva nesigur şi neînsemnat. Aşa era şi Esau. Dar să ascultăm ce spune chiar el: „Iată-mă, sunt pe moarte; la ce-mi slujeşte dreptul acesta de întâi născut" (verset 32)? Prezentul fuge, de aceea despreţuiesc şi părăsesc cu desăvârşire viitorul. Aşa că mă lipsesc de veşnicie! „Astfel şi-a nesocotit Esau dreptul de întâi născut". Astfel „au nesocotit Israeliţii ţara desfătărilor" tot aşa au dispreţuit ei şi pe Hristos, nevrând să răspundă la chemarea lui Dumnezeu (Ps. 106. 24; Zaharia 11. 13; Matei 22. 5). Omul n-are poftă pentru bunurile lui Dumnezeu; „o ciorbă de linte" preţuieşte mai mult, pentru el, decât un drept în ţara Canaan. Pricina, pentru care Esau şi-a vândut dreptul de întâi născut era tocmai pricina, care ar fi trebuit să-l împingă să păstreze acest drept. Cu cât pricep mai bine nesiguranţa şi deşertăciunea prezentului omului, cu atât mai mult mă voi lipi de viitorul lui Dumnezeu. Aşa chibzuieşte credinţa. „Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiţi voi, printr-o purtare sfântă şi evlavioasă, aşteptând şi grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri şi trupurile cereşti se vor topi de căldura focului. Dar noi, după făgăduinţa Lui, aşteptăm ceruri noi şi pământ nou, în care va locui neprihănirea" (2 Petru 3. 11 – 13). Iată gândurile lui Dumnezeu şi prin urmare gândurile credinţei: lucrurile de faţă vor pieri. Să despreţuim oare cele ce nu se văd? Nicidecum. Ziua de acum este ca o umbră ce trece. Care ne este ajutorul? Scriptura ne spune: „Aşteptând şi grăbind venirea zilei lui Dumnezeu". Orice alt cuget nu este decât al unui „lumesc ca Esau, care, pentru o mâncare, şi-a vândut dreptul de întâi născut" (Evr. 12. 16). Dea Domnul, ca să judecăm toate lucrurile cum le judecă El însuşi; şi numai credinţa ne dă putinţa si judecăm ca El.

Cel dintâi verset al acestui capitol ne aduce aminte de cap. 12. „În ţară a venit o foamete, afară de foametea dintâi care fusese pe vremea lui Avraam". Încercările, pe care le întâmpină copiii lui Dumnezeu în pribegia lor aici pe pământ, sunt cam toate la fel, şi sunt, în totdeauna, menite să arate până unde şi-a găsit inima lor totul în Dumnezeu. Este greu să umblam cu Dumnezeu într-o legătură aşa de strânsa, încât sufletul să fie cu desăvârşire neatârnat de oameni şi de lucruri. Cum a fost Egiptul pentru Avram şi Gherar pentru Isaac, aşa sunt lucruri care se află la dreapta şi la stânga noastră. Ele ni se înfăţişează ca ispite puternice, fie ca să ne abată din calea cea dreaptă, fie ca să ne scoboare mai jos de adevăratul loc ce-l avem ca slujitori ai Dumnezeului cel viu şi adevărat.

„Isaac s-a dus la Abimelec, împăratul Filistenilor la Gherar". Intre Egipt şi Gherar este o vădita deosebire. Egiptul înfăţişează lumea cu mijloacele ei fireşti şi neatârnarea ei de Dumnezeu. „Nilul este el meu" (Efes. 29, 9), zicea un Egiptean care nu cunoştea pe Domnul, nici nu visa să privească la El. Egiptul e mai depărtat de Canaan decât Gherar; şi, duhovniceşte, el arată o stare sufletească mai depărtată de Dumnezeu. În cap. 10, Gherar e numit astfel: „Hotarele Cananiţilor se întindeau de la Sidon, cum mergi spre Gherar până la Gaza şi cum mergi la Sodoma, Gomora, Adma şi Ţeboim până la Leşa" (verset 19) Mai citim că „de la Gherar până la Ierusalim, era cale de trei zile.

Aşadar, Gherar era mai aproape de Ierusalim; dar se afla la hotarele supuse celor mai primejdioase înrâuriri. Avraam întâmpinase acolo greutăţi şi avusese mult de lucru; aşa a fost şi cu Isaac. Avraam spusese că Sara nu e soţia lui, lucru pe care şi Isaac l-a făcut. Jalnic lucru să vezi pe tată şi pe fiu, cazând, unul după altul, în acelaşi păcat şi chiar în acelaşi loc. Acest fapt dovedeşte că înrâurirea acestui loc nu era bună. Dacă Isaac nu s-ar fi dus la Abimelec, împăratul Gherarului, n-ar fi fost pus în stare să-şi tăgăduiască soţia. Dar cea mai mică abatere din calea dreaptă şi însoţita de o slăbiciune duhovnicească. Aşa s-a întâmplat şi cu Petru; încălzindu-se la foc, în curtea marelui preot, şi-a tăgăduit Stăpânul. În ce priveşte pe Isaac, se vede că nu era pe deplin fericit în Gherar. Într-adevăr, Dumnezeu îi zice: „Locuieşte ca străin în ţara aceasta" (verset. 3); dar se întâmplă foarte des că Dumnezeu dă alor Săi porunci potrivite stării în care îi vede, ca să-i aducă la o cunoaştere lămurită a stării în care se află. Dumnezeu a poruncit lui Moise (Numeri 13) să trimită nişte bărbaţi ca să iscodească ţara Canaan; dar, dacă starea morală a poporului n-ar fi fost foarte joasă, acest lucru n-ar fi fost de trebuinţă. Credinţa n-are trebuinţă „să iscodească" făgăduinţa lui Dumnezeu Tot aşa Dumnezeu a poruncit lui Moise (Numeri 11.16) să aleagă şi să adune 70 de bărbaţi dintre bătrânii lui Israel, ca să poarte împreuna cu el sarcina poporului. Însa, dacă Moise ar fi priceput pe deplin starea sa înaltă şi fericirea legată de ea, aceasta poruncă n-ar fi fost de trebuinţă. Tot astfel este şi cu porunca pe cate o dă Dumnezeu lui Samuel; să rânduiască un împărat pentru poporul Israel (1 Sam. 8). Nu-i trebuia poporului împărat. Aşadar, ca să pricepem bine porunca dată de Dumnezeu fie unei persoane, fie unui popor, trebuie să ţinem seama de starea acestei persoane sau a acestui popor.

Dar poate să spună cineva: dacă Isaac nu trebuia să stea în Gherar, de ce este scris că „a făcut semănături în ţara aceea şi a strâns rod însutit în anul acela; căci Domnul l-a binecuvântat" (verset 12). Vom răspunde că împrejurările fericite nu dovedesc că cineva se află într-o stare voită de Dumnezeu. Precum am mai avut prilej să spunem, este o mare deosebire între binecuvântarea Domnului şi starea Sa de faţă. Mulţi se bucură de cea dintâi, fără să aibă parte de cea din urmă. Inima însă e pornită să ia una pentru alta, amestecând binecuvântarea cu starea de faţă a lui Dumnezeu. Asta este o mare greşeală. Şi totuşi, este de mare însemnătate să pricepem bine lucrul acesta. Căci despre un om se poate zice: „Omul acesta s-a îmbogăţit şi a mers din ce în ce îmbogăţindu-se mai mult, până ce a ajuns foarte bogat. Avea cirezi de vite şi de oi, şi un mare număr de robi" (verset 13, 14), fără să se bucure pe deplin şi slobod de starea de faţă a lui Dumnezeu. Boii şi oile puteau aţâţa pizma Filistenilor; pe când starea de faţă a Domnului nu aţâţa deloc pizma Filistenilor. Isaac s-ar fi putut bucura de cea mai fericită legătură cu Dumnezeu fără ca Filistenii să fi băgat de seamă, şi aceasta numai fiindcă nu erau în stare să priceapă, nici să preţuiască preţul acestei legături.

În sfârşit, Isaac s-a depărtat de Filisteni şi s-a suit la Beer-Şeba. „Domnul i s-a arătat chiar în noaptea aceea şi i-a zis: „Eu sunt Dumnezeul tatălui tău Avraam; nu te teme, căci Eu sunt cu tine; te voi binecuvânta"... (vers 24). Acum nu numai binecuvântarea Domnului, ci însuşi Domnul era cu el. De ce? Pentru că Isaac, părăsind pe Filisteni cu toate certurile lor, se dusese la Beer-Şeba. Acolo, Domnul putea să se arate robului său; dar nu putea fi de faţă cu el în Gherar, cu toate că îşi vărsase cu dărnicie asupra lui binecuvântările cât timp stătuse în acel loc. Ca să ne bucurăm de starea de fată a lui Dumnezeu, trebuie să fim şi noi unde este El; şi pe El nu-L vom afla în mijlocul certurilor unei lumi nelegiuite. Aşa dar cu cât copilul lui Dumnezeu va părăsi mal grabnic locul în care Domnul nu se poale găsi, cu atât mal bine va fi pentru el. Aşa a fost cu Isaac. Cât timp Isaac a şezut printre Filisteni, n-a avut nici o linişte sufletească, nici n-a putut să-i ajute cu nimic. Adevăratul mijloc de a fi folositor oamenilor din lume, este să rămâi deosebit de ei prin puterea care ţi-o dă legătura cu Dumnezeu, arătându-le astfel un drum mai bun ca al lor. Dar aici, odată cu propăşirea duhovnicească a lui Isaac, se arată şi urmarea umblării sale. „El de acolo se sui la Beer-Şeba. Domnul i s-a arătat... Isaac a zidit acolo un altar şi a chemat Numele Domnului şi şi-a întins acolo cortul. Robii lui Isaac au săpat acolo o fântână" (Vers 23 25). Iată urmarea acestei propăşiri, îndată ce Isaac făcuse cel dintâi pas pe calea dreaptă, merge puţin mai departe; întră în bucuria stării de faţă a lui Dumnezeu. A mărturisit că era străin şi călător, şi s-a umplut de pace; a găsit linişte şi o fântână pe care Filistenii nu puteau s-o astupe, căci nu erau acolo ca să intre în ceartă cu el. Dar aceste lucruri, îmbucurătoare pentru Isaac însuşi, au avut urmări binecuvântate şi pentru ceilalţi: „Abimelec a venit din Gherar la el, cu prietenul său cu Ahuzat şi cu Picol, căpetenia oştirii lui. Isaac le-a zis: „Pentru ce veniţi la mine voi, care mă urâţi şi m-aţi izgonit de la voi"? Ei au răspuns: „Vedem lămurit că Domnul este cu tine. De aceea zicem: „Să fie un jurământ între noi"— Pentru ca să putem lucra asupra inimii şi cugetului oamenilor din lume, trebuie să trăim despărţiţi de ei, arătându-le totuşi o bunătate desăvârşita. Cât timp Isaac a stat în Gherar, n-a fost între el şi ei decât ceartă şi gâlceava; pentru Isaac a fost mâhnire, iar ceilalţi n-au secerat nici un bine. Însă îndată ce Isaac i-a părăsit, inimile lor au fost mişcate şi au venit după el dorind să facă un legământ cu el.

Istoria copiilor lui Dumnezeu ne dă multe pilde de acest fel. Cel mai de seamă lucru pentru noi este să ştim că suntem în locul unde ne vrea Dumnezeu şi că suntem în rânduială cu El, nu numai în ce priveşte starea noastră, dar şi în ce priveşte urmarea acestei stări. Dacă suntem în rânduială cu Dumnezeu, putem lucra asupra altora cu binecuvântare. Îndată ce Isaac s-a suit la Beer-Şeba şi şi-a luat starea de închinător, a fost însufleţit şi Dumnezeu l-a întrebuinţat pentru binele celor ce-l înconjurau. Sărăcia duhovnicească face să fim lipsiţi de multe binecuvântări duhovniceşti şi ne abate de la mărturia cum şi de la slujba noastră. Când suntem într-o stare care nu place lui Dumnezeu, nu trebuie să ne oprim, cum se întâmplă adeseori, ca să întrebăm: unde vom găsi ceva mai bun? Porunca lui Dumnezeu este: „încetaţi să mai faceţi rău". Apoi, când am ascultat de acea sfântă poruncă, Dumnezeu ne spune alta: „Învăţati-vă să faceţi bine" (Isa. 1. 16). Facem o greşeală mare, dacă socotim că ne vom învăţa să facem bine, înainte ca să încetăm să mai facem rău. „Deşteaptă-te, tu, care dormi şi scoală-te din morţi, şi Hristos te va lumina" (Efes. 5. 14).

Cititorule, dacă faci ceea ce ştii că este rău, sau dacă iei parte, în vreun fel oarecare, la ceea ce ştii că este împotriva Scripturii, ascultă de cuvântul Domnului: „Încetează să mai faci rău" şi fii încredinţat că, dacă te supui acestui cuvânt, nu vei mai rămânea mult fără să cunoşti drumul pe care trebuie să-l urmezi. Numai necredinţa ne face să socotim că nu putem înceta să mai facem rău înainte de a găsi ceva mai bun. Domnul să ne dea un ochi simplu şi o minte ascultătoare!

În cap. 27, aflăm icoana cea mai umilitoare a feluritelor pofte, a înşelăciunii şi a vicleşugului: fapte care, când se arată la un copil al lui Dumnezeu, sunt şi mai grozave. Totuşi Duhul Sfânt este întotdeauna adevărat şi credincios! Trebuie să dea pe faţă totul: când povesteşte istoria unui om, nu poate zugrăvi decât adevărul întreg. De asemenea, când ne destăinuieşte căile lui Dumnezeu, ne arată pe Dumnezeu cum este El, şi noi tocmai de aşa ceva avem trebuinţă. Ne trebuie această descoperire a unul Dumnezeu desăvârşit în sfinţenie şi totodată desăvârşit în har şi în îndurare. El s-a putut coborî în toată adâncimea nenorocirii şi căderii omului, a intrat chiar în legătură cu el, scoţându-l astfel din starea lui nenorocită si punându-l într-o legătură desăvârşită cu El însuşi. Iată ce ne descopere Scriptura. Dumnezeu ştia de ce aveam lipsă şi ne-a dat totul din plin.

Să ne aducem aminte că Duhul Sfânt, în Iubirea Lui credincioasă, punând sub ochii noştri toate trăsăturile firii pământeşti din om, n-are altă ţintă decât să proslăvească bogăţiile harului lui Dumnezeu, şi să ne înveţe, mustrându-ne. Ţinta lui nu este să veşnicească aducerea aminte a

păcatului, care rămâne şters pentru totdeauna în ochii lui Dumnezeu. Orice greşeală şi orice abatere a lui Avraam, Isaac şi Iacov au fost spălate şi şterse pe deplin, iar aceşti bărbaţi şi-au luat locul între „duhurile celor neprihăniţi făcuţi desăvârşiţi” (Evr. 12. 23). Însă istoria lor rămâne în paginile cărţii insuflate pentru preamărirea harului lui Dumnezeu, înştiinţarea copiilor săi din toate timpurile, şi pentru ca să ne arate că Dumnezeu, în vremurile trecute, n-a avut a face cu nişte oameni desăvârşiţi. Aceşti oameni aveau „aceleaşi pofte ca şi noi”, şi, cu ei, El a avut răbdare pentru aceleaşi greşeli, aceleaşi slăbiciuni, aceleaşi abateri de care ne jelim şi noi în fiecare zi.

Toate acestea n-au altă ţintă decât sa ne întărească inima. Vieţile scrise de Duhul Sfânt sunt cu totul deosebite de acelea pe care le scrie cea mai mare parte a scriitorilor omeneşti, care nu povestesc istoria unor oameni ca şi noi, ci a unor fiinţe fără greşeli şi fără slăbiciuni. Astfel de zugrăveli sunt mai mult vătămătoare decât folositoare, menite mai de graba să deznădăjduiască decât să îmbărbăteze pe cei ce le citesc; ele povestesc mai bine ce ar trebui să fie omul decât ce este aievea. Nimic nu poate întări mai mult ca înfăţişarea căilor lui Dumnezeu faţă de om, aşa cum este el, şi tocmai lucrul acesta ni-l arată Cuvântul.

Găsim aici pe bătrânul patriarh Isaac pe pragul veşniciei: pământul şi toate cele fireşti se duceau cu grabă dinaintea ochilor săi slăbiţi; şi totuşi umbla după „bucate gustoase” şi era cât pe aci să săvârşească o faptă cu totul împotriva sfatului dumnezeiesc, binecuvântând pe cel mare în locul celui mic. Iată într-adevăr firea omenească şi încă firea cu „ochii întunecaţi”. Dacă Esau şi-a vândut dreptul de întâi născut pentru un blid de linte, vedem pe Isaac gata să dea binecuvântarea pentru ceva vânat. Cât de uimitor este lucrul acesta! Gândul lui Dumnezeu însă rămâne acelaşi şi Dumnezeu îşi va îndeplini toată voinţa. Credinţa ştie şi, împuternicită prin această cunoştinţa, ea poate aştepta vremea hotărâtă de Dumnezeu; în vreme ce firea omeneasca, nefiind în stare să aştepte, se vede silită să caute mijloace, care i se par ei că duc la ţintă.

Istoria lui Iacov ne înfăţişează două adevăruri mari: de o parte rânduiala harului si, de altă parte, încercarea firii omeneşti ca să împlinească ea rânduiala lui Dumnezeu, care avea să fie împlinită şi fără planurile omului. Nimic nu ne lipseşte poate mai mult ca harul aşteptării răbdătoare şi al atârnării desăvârşite de Dumnezeu. Firea pământească lucrează totdeauna aşa fel, încât împiedică arătarea harului şi puterii dumnezeieşti. Căci ca să-şi împlinească gândurile, Dumnezeu n-avea trebuinţă de astfel de mijloace ca şiretlicul Rebecii şi vicleşugul bădăran al lui Iacov. El zisese: „cel mai mare va fi rob celui mai mic”, şi atâta era de ajuns pentru credinţă. Nu tot aşa sta lucrul cu firea pământească din om, care, neştiind ce va să zică atârnarea de Dumnezeu, este silită mereu să întrebuinţeze fel de fel de mijloace ciudate pentru împlinirea gândurilor lui Dumnezeu.

Nu este nici o stare mai binecuvântata decât aceea a unui suflet care trăieşte, ca un copil, într-o deplină atârnare de Dumnezeu, mulţumindu-se pe deplin să aştepte vremea Lui. E drept că această stare îşi are şi ea încercările ei. Dar omul duhovnicesc învaţă cele mal adânci lecţii şi se bucură de încercările cele mai grele, aşteptând astfel pe Domnul. Şi, cu cât ispita de a ieşi de sub jugul lui Dumnezeu va fi mai mare, cu atât mai bogată va fi şi binecuvântarea, dacă rămânem în această supunere necurmata. Ce bucurie să atârni de cineva a cărui bucurie este să te binecuvinteze. Numai acei care au gustat din această stare pot preţui această bucurie. Singurul care a avut, fără curmare şi în chip desăvârşit această bucurie a fost Domnul Isus. El a fost totdeauna supus lui Dumnezeu şi a lepădat orice îndemn al vrăjmaşului de a ieşi din această atârnare. Vorbele lui erau: „În Tine mă încred” „Tu m-ai scos din pântecele mamei” (Ps. 16. 1; 22. 10). Iar când diavolul L-a ispitit şi a vrut să-L facă să întrebuinţeze o cale deosebită de a lui Dumnezeu ca să-şi potolească foamea, a răspuns: „Este scris: Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”. Când Satana La ispitit, cerându-i să se arunce jos de pe aripa templului, răspunsul său a fost:„Este scris: „Să nu ispiteşti pe Domnul, Dumnezeul tău”. Iar când diavolul a vrut să-L facă să primească împărăţia lumii din mâna altuia decât din mâna lui Dumnezeu şi să se închine altuia decât lui Dumnezeu, a răspuns: „Este scris: „Şa te închini Domnului Dumnezeului tău şi numai Lui săi slujeşti”. Într-un cuvânt, nimic nu L-a putut amăgi pe El, Omul desăvârşit, nici nu L-a putut face să iasă din atârnarea deplină de Dumnezeu, Negreşit, voia lui Dumnezeu era să hrănească şi să sprijine pe Fiul Său, să-L facă să intre deodată în templul Său” (Maleahi 3. 1), şi să primească împărăţia lumii. Dar, tocmai pentru acest cuvânt, Domnul Isus a vrut să se încreadă, cu stăruinţă, în Dumnezeu pentru împlinirea gândurilor Sale, în timpul şi în chipul în care hotărâse El. N-a căutat să-şi facă voia Lui, ci s-a lăsat cu totul în mâinile lui Dumnezeu. Când ia dat Dumnezeu pâine, atunci a mâncat. Când L-a trimes Dumnezeu, atunci a intrat în templu; Iar pe scaunul de domnie se va sui numai atunci, când va hotărî Dumnezeu timpul: „Şezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmaşii Tăi sub picioarele Tale” (Ps. 110. 1).

Această supunere desăvârşită a Fiului faţă de Tatăl este mai presus de orice. Deşi era cu desăvârşire deopotrivă cu Dumnezeu, ca om a luat o stare de atârnare. Voia Tatălui a fost întotdeauna plăcerea Fiului, chiar când lucrurile păreau împotriva Lui. Iar, la urmă, când isprăvise toată lucrarea încredinţată Lui de Tatăl, şi-a încredinţat duhul în mâinile Tatălui, pe când trupul Său se odihnea în nădejdea slavei şi a înălţării făgăduite. Deci, bine a zis apostolul: „Să aveţi în voi gândul acesta, care era şi în Hristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuşi n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci s-a dezbrăcat pe sine însuşi şi a luat un chip de rob, asemenea oamenilor. La înfăţişare a fost găsit ca un om, s-a smerit şi s-a făcut ascultător până la moarte şi încă moarte de cruce. De aceea şi Dumnezeu L-a înălţat nespus de mult şi i-a dat Numele care este mai presus de orice nume; pentru ca, în numele lui Isus, sa se plece orice genunchi al celor din ceruri şi al celor de pe pământ şi al celor de sub pământ şi orice limbă să mărturisească spre slava lui Dumnezeu Tatăl că Isus Hristos este Domnul” (Fil. 2. 5-11).

Prea puţin ştia Iacov, la începutul vieţii lui, de acest gând binecuvântat! Prea puţin era pornit să aştepte de la Dumnezeu vremea şi alegerea mijloacelor. Îi plăcea mai bine să ajungă la binecuvântare şi la moştenire, întrebuinţând tot felul de meşteşuguri şi de şiretlicuri, decât să rămână supus lui Dumnezeu. Dumnezeu, în harul Său, îl alesese ca să-l facă moştenitor ai făgăduinţelor; şi, în înţelepciunea şi atotputernicia Sa, avea să împlinească tot ce făgăduise.

Dar inima omenească este împotriva oricărei atârnări şi oricărei supuneri! îi place mai bine orice altă stare decât a aşteptării răbdătoare. Omul firesc, care n-ar avea decât pe Dumnezeu ca sprijin, ar cădea în deznădejde. E deajuns să ştim acest lucru, pentru ca să ne dam seama de ce înseamnă firea omenească, fără ca să mai fie nevoie să pătrundem acolo, unde stăpâneşte, fără ruşine, păcatul şi nelegiuirea. Necunoscând pe Dumnezeu, firea omenească nu se poate încrede în El: iată taina nenorocirii omului firesc. Caci cunoaşterea lui Dumnezeu este izvorul vieţii, ba chiar viaţa însăşi.

În acest capitol, vedem biruinţa firii Rebecii şi a lui Iacov asupra firii lui Isaac şi a lui Esau. La ei, nu se vede nici atârnare de Dumnezeu şi nici încredere în Dumnezeu. Înşelarea lui Isaac nu era lucru greu, mai ales că Isaac nu prea vedea; şi tocmai lucrul acesta îl pune la cale Rebeca şi Iacov. Dacă ar fi privit însă la Dumnezeu, Dumnezeu ar fi zădărnicit cu totul gândul lui Isaac de a binecuvânta pe cel care Dumnezeu nu voia să-l binecuvinteze. Căci gândul acesta al lui Isaac izvora din firea veche, întrucât „Isaac iubea pe Esau”, nu pentru ca el era cel întâi născut, ci

„pentru că vânatul era mâncarea lui plăcută”. Cât de umilitoare sunt toate acestea!

Dar ne încărcăm totdeauna cu suferinţe, când voim să luăm din mâinile lui Dumnezeu persoana noastră, împrejurările noastre, ori soarta noastră. Aşa s-a întâmplat şi lui Iacov, cum vom vedea mai la urmă. Fratele său se gândeşte să-l omoare şi-l sileşte astfel să fugă din casa tatălui său. Laban, unchiul său, îl înşeală, cum înşelase şi el pe tatăl său, si se poartă aspru de tot cu el. După douăzeci de ani de robie, a fost nevoit sa-şi părăsească, pe ascuns, unchiul, şi se întoarce acasă plin de groază că fratele său, mâniat, ar putea să-l ucidă. Abia s-a văzut scăpat de aceste temeri, şi inima i s-a umplut de amărăciune din pricina purtării neruşinate şi nelegiuite a fiului său Ruben. A mai avut apoi necazuri din pricina cruzimii lui Simeon şi Levi faţă de locuitorii Sihemului, cum şi din pricina pierderii soţiei sale, Rahela. Mai apoi, copiii lui îl mint şi are să plângă mult pentru închipuita moarte a lui Iosif. În sfârşit, ca o încununare a tuturor acestor dureri, foametea îl sileşte să se coboare în Egipt, şi moare, astfel, în ţară străină. Iată cât de drepte, de minunate şi de pline de învăţături sunt căile lui Dumnezeu!

Dar asta nu-i decât partea întunecoasă a vieţii lui Iacov. Slavă Domnului că are şi o altă parte luminoasă, căci Iacov era în mâna lui Dumnezeu. Şi, cum vom vedea mai la vale, din fiecare întâmplare din viaţa patriarhului, în care a secerat roadele şmecheriilor şi şireteniilor sale, Dumnezeu a scos un bine, arătând, cu prisosinţă, harul Său, mai pe sus de păcatul şi nebunia robului Său.

Chiar la începutul acestui capitol, Isaac păstrează, prin credinţă, cu toată slăbiciunea trupească, vrednicia cu care l-a înzestrat Dumnezeu. Binecuvântarea o rosteşte cu toată puterea ce i s-a încredinţat ca să binecuvinteze, zicând: „Eu l-am binecuvântat. De-aceea va rămânea binecuvântat…. Iată l-am făcut stăpân peste tine, şi i-am dat ca slujitori pe toţi fraţii lui; l-am înzestrat cu grâu şi vin din belşug ce mai pot face oare pentru tine, fiule”? Vorbeşte ca un om, care, prin credinţă, are toate bunurile pământului la îndemână. La el, nu este nici o smerenie mincinoasă; pornirile fireşti nu-l pot da jos din starea în care-1 pusese Dumnezeu. E aproape să facă o greşeală mare, punându-se deacurmezişul sfatului lui Dumnezeu; şi, totuşi, el cunoaşte pe Dumnezeu, aşa că îşi ia locul ce i se cuvine, împărţind binecuvântări cu toată vrednicia şi puterea credinţei. „Eu l-am binecuvântat, de aceea va rămâne binecuvântat; l-am înzestrat cu grâu şi cu vin”. Lucrarea credinţei este să ne ridice deasupra tuturor greşelilor noastre şi deasupra urmărilor lor, ca să luăm locul pe care ni l-a pregătit harul lui Dumnezeu, Şi Rebeca a avut de suferit din pricina vicleşugurilor sale. Ea îşi închipuia, fără îndoială, că orânduise totul cu mare dibăcie; dar nu l-a mai văzut pe Iacov. Cu totul altfel ar fi stat lucrurile, dacă ar fi lăsat totul în mâinile lui Dumnezeu. „Cine dintre voi; chiar îngrijorându-se, poate să adauge un cot la lungimea vieţii lui” (Luca 12. 25)? Nu câştigăm nimic, dacă, ne ţinând seamă de Dumnezeu, începem să facem noi planuri. Totuşi, este drept să culegem roadele chibzuinţelor noastre. Nimic nu-i mai trist decât să vezi pe un copil al lui Dumnezeu trecând cu vederea starea pe care o are, când viaţa lui este călăuzită de Dumnezeu, ca să-şi ia singur în mâini cârmuirea ei.

Pe Esau, apostolul îl numeşte: „lumesc, care pentru o mâncare şi-a vândut dreptul de întâi născut” (Evr. 12. 15 17), şi care „mai pe urmă, când a dorit să capete binecuvântarea, n-a fost primit; pentru că, măcar că o cerea cu lacrămi, n-a putut s-o schimbe”. De aici vedem că „lumesc” este unul care ar vrea să-şi însuşească totodată şi pământul şi cerul, şi să se bucure de cele de acum, fără să-şi piardă dreptul la cele viitoare. Orice creştin numai de nume, al cărui cuget n-a fost trezit niciodată prin puterea adevărului dumnezeiesc, şi a cărui inimă a rămas totdeauna fără înrâurirea harului dumnezeiesc, este un om lumesc; şi numărul acestora este destul de mare.

Vom urmări acum pe Iacov când, departe de casa părintească, rătăceşte singuratic şi fără adăpost pe pământ. Dumnezeu începe acum să lucreze cu el în chip deosebit, iar Iacov începe să culeagă roadele amare ale purtării sale faţă de Esau. Mai departe, vedem cum Dumnezeu trecând peste toată slăbiciunea şi nebunia robului său, îşi desfăşură hatul Său şi nemărginita Sa înţelepciune în căile Sale faţa de el. De altfel, oricare ar fi mijloacele întrebuinţate de oameni, Dumnezeu tot îşi îndeplineşte gândurile! Dar, dacă copilul lui Dumnezeu, în nerăbdarea şi necredinţa sa, vrea să se smulgă din mâinile Dumnezeului său, trebuie sa se aştepte la încercări multe şi dureroase. Aşa s-a întâmplat şi cu Iacov: n-ar fi fost nevoie să fugă la Haran, dacă ar fi lăsat pe Dumnezeu să lucreze pentru el. Dumnezeu ar fi lucrat faţă de Esau, ca să capete locul şi partea sortite lui. Iar Iacov s-ar fi putut bucura de pacea care vine numai în urma unei supuneri depline la sfaturile lui Dumnezeu. Dar aici se arata neîncetat slăbiciunea fără seamă a inimilor noastre. În loc să rămânem cu totul sub mâna lui Dumnezeu, nu voim să lucrăm: şi lucrând, împiedecăm pe Dumnezeu în desfăşurarea harului puterii Lui faţă de noi. „Opriţi-vă şi să ştiţi că Eu sunt Dumnezeu” (Ps. 46. 10), iată o povaţă de care nu poate asculta nimeni fără puterea harului. „Blândeţe voastră să fie cunoscuta de toţi oamenii. Domnul este aproape. Nu vă îngrijoraţi de nimic; ci, în orice lucru, aduceţi cererile voastre la cunoştinţa Lui Dumnezeu…” Şi care este urmarea? „Şi pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile şi gândurile în Hristos Isus” (Fil. 4. 5-7).

Însă, în vreme ce culegem roadele căilor nerăbdării şi necredinţei noastre, Dumnezeu, în harul Său, ia prilejul slăbiciunii şi nebuniei noastre ca să ne facă să pricepem mai adânc mila sa duioasă şi înţelepciunea sa desăvârşită. Fără să încuviinţeze, în vreun chip, necredinţa şi nerăbdarea, harul lui dă la iveală, în chip minunat, bunătatea Dumnezeului nostru, înveselindu-ne inima, chiar dacă suntem, poate, în împrejurări grele pricinuite de rătăcirile noastre. Dumnezeu este atotputernic şi numai El poate să scoată binele din rău. „Din cel ce mănâncă a ieşit ce se mănâncă şi din cel tare a ieşit dulceaţă” (Jud. 14. 14). Aşa dar, dacă este adevărat că Iacov a trebuit să părăsească şi casa părintească din pricina nerăbdării şi înşelătoriei sale, tot atât de adevărat este că, dacă Iacov ar fi rămas acasă, n-ar fi învăţat niciodată ce însemna „Betel”. Cele două laturi sunt astfel zugrăvite, foarte lămurit, în fiecare întâmplare din viaţa lui Iacov.

Abia atunci, când a fost izgonit din casa tatălui său, Iacov a fost în stare sa guste întru câtva fericirea şi măreţia casei lui Dumnezeu. „Iacov a plecat din Beer Şeba, şi şi-a luat drumul spre Haran, A luat o piatră de acolo, a pus-o căpătâi şi s-a culcat în locul acela”(verset 10-11). Aici, Iacov, este tocmai în starea în care Dumnezeu poate să-l întâlnească şi să-şi desfăşoare faţă de el harul şi slava Lui. Nu se poate înfăţişa mai bine nimicnicia şi neputinţa omului decât prin starea la care a ajuns aici Iacov: în slăbiciunea somnului, sub bolta cerească, neavând decât, o piatră drept căpătâi. „Şi a visat o scară rezemată de pământ al cărei vârf ajungea până la cer. Îngerii lui Dumnezeu se suiau şi se pogorau pe scara aceia. Şi Domnul stătea deasupra ei, şi zicea: Eu sunt Domnul, Dumnezeul tatălul tău Avraam şi Dumnezeul lui Isaac; pământul pe care eşti culcat ţi-l voi da ţie şi seminţei tale. Sămânţa ta va fi ca pulberea pământului; tu te vei întinde la apus, şi la răsărit, la miază-noapte, şi la miazăzi; şi toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine şi în sămânţa ta. Iată, Eu sunt cu tine; te voi păzi pretutindeni pe unde vei merge şi te voi aduce înapoi în ţara aceasta; căci nu te voi părăsi până ce nu voi împlini ce-ţi spun” (verset 12-25).

Avem aici în adevăr „har şi mărire”. Această scară „rezemată de pământ” ne face să ne gândim la harul lui Dumnezeu în persoana şi în lucrarea Fiului. Pe pământ, s-a săvârşit această minunată lucrare, ce alcătuieşte temelia neclintită şi veşnica a tuturor sfaturilor lui Dumnezeu privitoare la Israel, la Biserică şi la lume. Pe pământ a trăit, a lucrat şi a murit Isus ca, prin moartea Sa, să ridice toate piedicile, care ţineau închisă calea împlinirii planurilor dumnezeieşti pentru binecuvântarea omului.

Dar „vârful scării ajungea până la cer”, făcând astfel legătura între cer şi pământ. „Îngerii lui Dumnezeu se suiau şi se pogorau pe scara aceea”. Iată o icoana frumoasă şi izbitoare a Aceluia, prin care Dumnezeu s-a coborât în toata adâncimea nenorocirii omului şi prin care a şi ridicat pe om, aşezându-l pentru totdeauna în faţa Sa, prin puterea harului dumnezeiesc! Dumnezeu s-a îngrijit de tot ce trebuia pentru îndeplinirea planurilor Sale, cu toată nebunia şi picatul omului. Şi când, prin lucrarea Sfântului Duh, un suflet se poate vedea cu prins în harul lui Dumnezeu îl umple o bucurie veşnica. Proorocul Osea ne zugrăveşte timpul în care lucrurile înfăţişate de scara lui Iacov îşi vor avea împlinirea: „În ziua aceea voi încheia pentru tine un legământ cu fiarele câmpului, cu păsările cerului, şi cu târâtoarele pământului; şi voi sfărâma din ţară arcul, sabia şi orice unealtă de război, şi te voi face să locuieşti în linişte. Te voi logodi cu mine pentru totdeauna; te voi logodi cu mine prin neprihănire, judecată, mare bunătate şi îndurare; şi dreptate, în iubire şi îndurări; te voi logodi cu Mine prin credincioşie şi vei cunoaşte pe Domnul. În ziua aceia voi asculta, zice Domnul, voi asculta cerurile şi ele vor asculta pământul: pământul va asculta grâul, mustul şi untdelemnul, şi acestea vor asculta pe Israel, îmi voi zidi pe Lo-Ruhama în ţară, şi-i voi da îndurare; voi zice lui Lo-Amin, tu eşti poporul Meu. Şi el va răspunde: „Dumnezeul meu”! (Ps, 2. 18, 23). Chiar cuvintele Domnului (Ioan 1. 51) ne aduc aminte de visul lui Iacov: „Adevărat, adevărat va spun, că, de acum încolo veţi vedea cerul deschis şi pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se şi pogorându-se peste „Fiul omului”.”

Acest vis ai lui Iacov este o minunată descoperire a harului lui Dumnezeu faţă de Israel. Am văzut că atât firea cât şi starea adevărată a lui Iacov dovedesc, pe deplin, că dacă era să fie binecuvântat nu se putea decât prin milă. Nici firea, nici naşterea sa nu-i dădeau nici un drept la binecuvântare. Esau, din pricina naşterii firii sale, putea pretinde ceva, dacă s-ar fi înlăturat dreptul de a alege al lui Dumnezeu; dar Iacov n-avea drept la nimic. Descoperirea Domnului faţa de acest rob pe care şi l-a ales, îi arată numai ce e în stare sa facă Dumnezeu. „Eu sunt Domnul…; Eu îţi voi da pământul…; Eu nu te voi părăsi, până ce nu voi împlini ce-ţi spun” (verset 13 – 15). De la Dumnezeu însuşi este totul, fără nici o condiţie. Când lucrează harul, nu este, nu poate fi nici „dacă”, nici „dar”. Harul nu stăpâneşte unde este un „dacă”. Şi asta nu din pricină ca Dumnezeu nu poate pune pe om într-o stere de răspundere în care îi vorbeşte neapărat cu un „dacă” dar Iacov, dormind pe o piatră, nu este într-o stare de răspundere, ci se află în lipsa şi în slăbiciunea cea mai cumplită. Tocmai de aceea Iacov era în stare sa primească o descoperire a harului celui mai desăvârşit, celui mai bogat şi mai fără condiţii.

Nu putem preţui fericirea nemărginită pe care ne-o dă starea în care nu mai avem nici un sprijin decât pe Dumnezeu însuşi care, potrivit firii Sale, ne dă toate binecuvântările şi bucuriile adevărate. Ar fi deci, pentru noi, o pierdere nespus de mare, să avem pe cineva sau ceva, care să ne slujească de sprijin, fiindcă am avea atunci a face cu Dumnezeu pe tărâmul răspunderii, şi am fi pierduţi cu totul. Aşa de rău era Iacov, încât numai Dumnezeu era în stare sa-l ajute. Să luăm dar bine seama că a trecut prin fel de fel de greutăţi, tocmai pentru că n-a ţinut seama întotdeauna de acest adevăr.

Una este descoperirea Domnului şi alta este să şi ţinem seama de această descoperire. În nemărginitul sau har, Domnul se arată lui Iacov; dar, abia s-a trezit din somn. şi-l vedem ca-şi dă pe faţă firea lui adevărată, dând dovadă cât de puţin cunoştea în viaţă pe Dumnezeul cel binecuvântat, care i se arătase aşa de minunat. „Ia fost frică şi a zis: „Cât de înfricoşat este locul acesta! Aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerului”! (verset 17). Iacov nu se simţea deloc bine în faţa Lui, căci era plin de el însuşi. Şi nimeni nu poate să se simtă bine în faţa lui Dumnezeu câtă vreme inima nu-i va fi zdrobita şi golită de tot ce este în ea. Dumnezeu îşi găseşte plăcerea numai într-o inimă zdrobită şi numai o inimă zdrobită e fericită cu Dumnezeu. Dar inima lui Iacov nu era încă zdrobită; căci Iacov încă nu învăţase să se încreadă ca un copilaş în iubirea desăvârşită a Aceluia, care a putut zice: „Am iubit pe Iacov”! (Vezi Maleahi 1. 2; Rom. 9. 13). „Dragostea desăvârşită izgoneşte frica” (1 Ioan 4.18). Acolo, unde iubirea noastră nu este cunoscută pe deplin, este, în totdeauna, turburare şi nelinişte. Starea de faţă a lui Dumnezeu însă, nu poate aduce teamă în sufletul, care cunoaşte dragostea lui Dumnezeu, aşa cum s-a arătat în jertfa desăvârşită a lui Hristos. Acel suflet mai degrabă va zice; „Doamne, eu iubesc locaşul Casei Tale, şi locul în care locuieşte slava ta” (Ps. 26. 8). „Cât de plăcute sunt locaşurile Tale, Doamne al oştirilor! Sufletul meu suspină şi tânjeşte de dor după curţile Domnului” (Ps. 84. 2). Când inima e întărită a cunoaşterea lui Dumnezeu, iubeşte casa Lui, oricare ar fi ţelul ei, fie Betel, fie templul din Ierusalim, ori Biserica, alcătuită acum din toţi credincioşii adevăraţi, „zidiţi împreună ca să fie un locaş al lui Dumnezeu prin Duhul” (Efes. 2. 22).

Oricum, cunoştinţa, pe care o avea Iacov atunci despre Dumnezeu şi despre casa Lui, era prea mărginită. Tocmeala pe care vrea s-o facă cu Dumnezeu, în cele din urma versete din capitolul 28, ne dovedeşte tocmai lucrul acesta. „Iacov a făcut o juruinţă şi a zis: „Dacă va fi Dumnezeu cu mine, şi mă va păzi în timpul călătoriei pe care o fac, dacă-mi va da pâine să mănânc, şi haine să mă îmbrac, şi dacă mă voi întoarce, în pace în casa tatălui meu, atunci Domnul va fi Dumnezeul meu; piatra aceasta, pe care am pus-o ca stâlp de aducere aminte, va fi casa lui Dumnezeu, şi Îţi voi da a zecea parte din tot ce-mi vei da”. Iacov zice: „Dacă va fi Dumnezeu cu mine”, când Domnul îi zisese tocmai lucrul acesta: „Eu sunt cu tine şi te voi păzi pretutindeni unde vei merge, şi te voi aduce înapoi în ţara aceasta”, etc. Cu toată această mărturie de dragoste, biata inima a lui Iacov nu-i în stare să se înalţe mai sus decât un „dacă” sau să aibă despre bunătatea lui Dumnezeu gânduri mai înalte decât acestea: „pâine sa mănânc şi haine să mă îmbrac”. Iată ce gândea un om care tocmai atunci văzuse arătarea minunată a scării, rezemată de pământ şi cu vârful până la cer, deasupra căreia stătea Domnul, făgăduindu-i o sămânţă în mare număr şi o moştenire veşnică. Este vădit că Iacov nu putea pătrunde plinătatea gândurilor lui Dumnezeu. El măsura pe Dumnezeu după măsura lui şi de aceea se înşela în cugetul sau despre Dumnezeu. Cu alte vorbe, Iacov încă nu isprăvise cu sine însuşi, şi, deci încă nu începuse cu Dumnezeu.

„Iacov a pornit la drum, şi s-a dus în ţara celor ce, locuiesc la răsărit”. Cum am văzut în cap. 28, Iacov nu pricepe firea adevărată a lui Dumnezeu, şi primeşte bogăţia harului de la Betel cu un „dacă”, însoţit de o tocmeală ticăloasă pentru pâine şi haine. Acum vom urmări pe Iacov într-un şir întreg de tocmeli. „Ce samănă omul, aceea va şi secera” (Gal. 6. 7) Este cu neputinţă să scăpăm de această urmare. Iar Dumnezeu va întrebuinţa orice împrejurare ca să crească pe Iacov şi ca să-l umilească. Iată taina multor suferinţe şi încercări de ale noastre în această lume. Inimile noastre n-au fost în adevăr niciodată zdrobite înaintea lui Dumnezeu; nu ne-am judecat nicidecum, şi nici nu ne-am desfăcut vreo dată de noi înşine. Iată din ce pricină suntem ca nişte oameni, care se tot lovesc cu capul de perete. Nimeni nu se poate bucura deplin de Dumnezeu, înainte de a fi isprăvit cu „eul” său, pentru că, tocmai unde se sfârşeşte omul firesc, Dumnezeu începe să se descopere. Aşa ca, dacă n-am isprăvit cu firea pământească din noi, printr-o zdrobire adâncă înaintea lui Dumnezeu, nu e cu putinţă să pricepem pe Dumnezeu. De aceea Domnul întrebuinţează felurite mijloace ca să ne facă să pricepem toată adâncimea răutăţii din firea noastră. Deseori, Domnul e de faţă, cum a fost cu Iacov, şi ne şoptește la ureche fără să i cunoaştem glasul, şi fără să ne luăm adevăratul loc înaintea Lui. „Cu adevărat Domnul este în locul acesta; şi eu n-am ştiut… cât de înfricoşat este locul acesta”! (Cap. 28. 16 – 17) Dar, fiindcă atunci Iacov n-a ascultat de Dumnezeu, i-au trebuit douăzeci de ani în şir ca abia să poată începe să priceapă pe Dumnezeu.

Este vrednic de luat în seamă cum Iacov şi-a găsit împrejurări atât de potrivite cu starea sa sufletească, Iacov întâmpină ca un precupeţ pe Laban; şi Laban se poartă cu el tot ca un precupeţ, şi se iau la întrecere cu fel de fel de şiretlicuri ca să se înşele unul pe altul. De Laban nu

trebuie sa ne mirăm, căci el nu fusese la Betel. Nu văzuse nici cerul deschis, nici scara rezemată de pământ şi cu vârful până la cer. Nu auzise acele făgăduinţe măreţe din gura lui Dumnezeu, care l-a asigurat că-i va da în stăpânire ţara Canaan şi o sământă în mare număr. Laban, omul din lume, n-are alt ajutor decât mintea sa josnică şi lacomă, şi o întrebuinţează. Cum ar putea ieşi ceva curat din cele necurate? Dar nimic nu e mai umilitor decât să vezi pe Iacov, în urma celor văzute şi auzite în Betel, luptându-se cu un om din lume, şi silindu-se să îngrămădească bunuri prin mijloace la fel cu cele întrebuinţate de Laban.

Vai! nu rareori vezi pe copiii lui Dumnezeu, uitând până într-atât înalta lor menire şi moştenirea lor cerească, încât se aruncă în luptă cu copiii lumii ca să capete bogăţiile şi cinstea unui pământ blestemat prin păcat. Lucrul acesta este atât de adevărat, încât, la mulţi copii ai lui Dumnezeu, cu greu vei descoperi vreo urmă din credinţa, despre care apostolul Ioan zice că „biruieşte lumea" (1 Ioan 5. 5). Privind şi judecând pe Iacov şi pe Laban, din punct de vedere firesc, ar fi greu de găsit cea mai mică deosebire între ei. Ar trebui sa ridici ochii de la cele ce vezi şi să pătrunzi în gândurile lui Dumnezeu, cu privire la fiecare din ei, ca să vezi ce îi deosebea. Căci deosebirea aceasta între ei a pus-o Dumnezeu, nu Iacov. Tot aşa este şi astăzi. Deşi cu greu se pot deosebi copiii luminii de copii întunericului, este totuşi o mare deosebire între ei, deosebire întemeiată pe faptul că cei dintâi sunt „vase ale îndurării", pe care le-a pregătit mai dinainte (Dumnezeu) pentru slavă, pe când cei din urma sunt „vase ale mâniei făcute (nu de Dumnezeu, ci prin păcat) pentru pieire" (Rom. 9. 22 – 25). Oameni ca Iacov şi ca Laban sunt, au fost şi vor fi cu totul deosebiţi, deşi cei dintâi se poate să nu poată să-şi adeverească starea lor de slavă.

În cazul lui Iacov, ne putem mira că visul nu i-a descoperit ce este harul. Oricum, este o mare deosebire între descoperirea lui Dumnezeu în Betel şi purtarea lui Iacov în Haran. Purtarea lui Iacov nu era altceva decât înţelesul pe care Iacov îl avea despre descoperirea lui Dumnezeu. Căci purtarea unui om este măsura adevărată a pătrunderii gândurilor sale. Iacov nu se cunoştea cum era în ochii lui Dumnezeu; prin urmare, nu ştia ce este harul: necunoştiinţa şi-a arătat-o purtându-se cu Laban, cum s-a purtat şi Laban cu el.

E vrednic de luat în seamă că Iacov a fost dus de Dumnezeu într-un loc menit să-i scoată la iveală trăsăturile firii lui neînfrânte, pe care nu învăţase s-o cunoască şi s-o judece înaintea lui Dumnezeu. Aşa a ajuns el la Haran, ţara lui Laban şi a Rebecii, chiar la şcoala din care ieşiseră învăţăturile ce le înfăptuia el cu atâta iscusinţă, şi unde erau învăţate şi întrebuinţate zilnic. Vrei să ştii cine este Dumnezeu, du-te la Betel; iar de vrei să ştii cine e omul, du-te la Haran. Iacov a trebuit să se ducă la Haran ca să se arate cine era el, fiindcă la Betel nu învăţase nimic. Dar vai, câte sforţări acolo! Câte şmecherii! Câte prefăcătorii! Câte şiretlicuri! Nici vorbă de o încredere sfântă şi măreaţa în Dumnezeu! Nici vorbă de o răbdare a credinţei! Fără îndoială că Dumnezeu era Cu Iacov, căci nimic nu poate împiedeca harul să strălucească. Ba chiar Iacov recunoştea întrucâtva starea de faţa şi bunătatea lui Dumnezeu.

Totuşi, Iacov nu ştie să facă nimic decât cu planurile lui. Nu se îndură să încredinţeze lui Dumnezeu grija de a hotărî în locul lui în privinţa soţiilor şi plăţii sale: încearcă să le tocmească pe toate cu şiretenie. Într-un cuvânt, de la început până la sfârşit, Iacov este „înşelător". Unde s-ar putea găsi o pildă de şiretenie mai desăvârşită ca în cap; 30. 37 – 42? Iată o icoană desăvârşită a lui Iacov. În loc să încredinţeze lui Dumnezeu grija de a înmulţi „oile bălţate şi pătate şi mieii seini", ceea ce ar fi făcut El neapărat dacă Iacov s-ar fi încrezut în El, Iacov întrebuinţează un mijloc pe care numai mintea lui îl putea scorni. Şi acest mijloc l-a întrebuinţat douăzeci de ani cât a rămas la Laban. Iar la sfârşit „a fugit rămânând", astfel, în toate la fel cu firea sa. Şi totuşi, în viata atât de zbuciumată a lui Iacov vedem minunile harului lui Dumnezeu. Nimeni decât, Dumnezeu n-ar fi putut răbda pe Iacov, după cum nimeni decât Dumnezeu n-ar fi vrut să aibă a face cu el. Harul se coboară până la noi în starea noastră cea mai de jos. Îi ia pe om cum este şi se arată faţă de el cu deplină pricepere pentru ce este el. Este de cea mai mare însemnătate să înţelegem bine de la început aceasta trăsură a harului, ca să fim în stare să îndurăm cu o inimă neclintită descoperirea nevredniciei noastre. Căci, dacă nu cunoaştem această trăsătură a harului, se zdruncină încrederea şi se tulbură pacea copiilor lui Dumnezeu. Mulţi nu înţeleg deodată cât de căzută este firea omenească, adică aşa cum se arată la lumina lui Dumnezeu, deşi inimile lor au fost în adevăr mişcate de har şi cugetele lor au fost împăcate cu Dumnezeu prin sângele lui Hristos. De aceea cu cât înaintează în viaţa creştină şi fac descoperiri mai adânci cu privire la răul din ei, cu atât mai mult se îndoiesc că sunt copiii lui Dumnezeu, pentru că le lipseşte o cunoştinţa mai lămurită a harului lui Dumnezeu şi a jertfei lui Hristos. Astfel sunt depărtaţi de Hristos şi îndreptaţi spre ei înşişi; şi, atunci, ori caută să ţină felurite datini pentru sprijinirea evlaviei lor, ori cad îndărăt în cele lumeşti şi trupeşti. Iată soarta aceluia a cărui „inima n-a fost întărită prin har" (Evr. 13. 9).

Astfel stând lucrurile, istoria lui Iacov este de un mare folos. Nu poţi citi capitolele 29-31 fără să te izbească felul în care Domnul s-a interesat de o fiinţă ca Iacov şi care a mai putut zice, după ce descoperise tot ce era în el: „El nu vede nici o fărădelege în Iacov, nu vede nici o răutate în Israel" (Numeri 23. 21). Dumnezeu nu zice că în Iacov nu este nici o fărădelege şi în Israel nu este nici o răutate. Căci lucrul acesta n-ar fi adevărat, şi n-ar da inimii încredinţarea despre ceea ce vrea Dumnezeu să ne spună. Să spui unui biet păcătos ca în el nu este păcat nu-i foloseşte la nimic, căci el ştie prea bine că în el este păcat. Dar, dacă Dumnezeu zice că nu vede păcat în el, din pricina jertfei desăvârşite a lui Hristos, pacea va intra neapărat în inima şi în cugetul celui credincios. Dacă Dumnezeu ar fi ales pe Esau, n-am fi văzut aceeaş desfăşurare a harului, fiindcă Esau nu ni se arată într-o lumină atât de neplăcută ca Iacov. Cu cât omul se vede pe sine mai micşorat în ochii săi, cu atât este înălţat harul lui Dumnezeu. Pe măsură ce văd că datoria mea sporeşte, văd şi harul lui Dumnezeu sporind, cum şi iubirea, care, când „nu aveam cu ce plăti", ne-a „iertat datoria" (Luca 7. 42). Cu drept cuvânt, deci, zice apostolul: „Este bine ca inima sa fie întărită prin har, nu prin mâncări, care n-au slujit la nimic celor ce le-au păzit" (Evr. 13. 9).

„Iacov şi-a văzut de drum; şi l-au întâlnit îngerii lui Dumnezeu". Harul lui Dumnezeu însoţeşte pe Iacov, cu toata nevrednicia lui. Nimic nu poate schimba iubirea lui Dumnezeu; El iubeşte cu o iubire nestrămutată. Iubirea lui seamănă cu El însuşi „acelaşi ieri şi azi şi în veci" (Evr. 13. 8). Prea putina înrâurire a avut asupra lui Iacov această „tabără a lui Dumnezeu", cum vom vedea mai la vale. „Iacov a trimes înainte nişte soli la fratele său Esau, în ţara Seir, în ţinutul Edom" (verset. 3). Se vede lămurit ca Iacov era cam neliniştit, când se gândea la o întâlnire cu Esau; şi cu drept cuvânt, căci greşise mult faţă de fratele său. Dar, în loc să se arunce în braţele lui Dumnezeu, iar se apucă de obişnuitele lui mijloace ca să se ferească de mânia lui Esau. Încearcă să îmblânzească pe Esau, în loc sa se bizuie pe Dumnezeu.

El le-a dat porunca următoare: „Iată ce să spuneţi Domnului meu Esau: „Aşa vorbeşte robul tău Iacov: „Am locuit la Laban, şi am rămas până acum" (verset 4). Aceste vorbe ne arată un suflet depărtat de Dumnezeu. „Domnul meu" şi „robul tău", nu este graiul unui frate către fratele său, nici al unuia care are simţirea vredniciei pe care o dă Dumnezeu. Este graiul lui Iacov, dar al lui Iacov cu cugetul împovărat.

„Solii s-au întors înapoi la Iacov, şi au zis: „Ne-am dus la fratele tău Esau; şi el vine înaintea ta cu patru sute de oameni. Iacov s-a spăimântat foarte mult şi l-a apucat groaza" (verset 6-7). Ce va face el? Se va lasă oare în mâinile lui Dumnezeu? Nici vorbă de aşa ceva, căci iată ce citim mai departe: „A împărţit în două tabere oamenii pe cari-i avea cu el, oile, boii şi cămilele şi a zis: „Dacă vine Esau împotriva uneia din aceste două tabere şi o bate, tabăra, care va rămânea, va putea să scape". Cel dintâi gând al lui Iacov este totdeauna un plan, icoana prea

adevărată a bietei inimi omeneşti.

În adevăr, după ce-şi alcătuise planul, s-a întors către Domnul şi s-a rugat să-l scape; dar, abia şi-a isprăvit rugăciunea şi se întoarce iar la ticluirile lui. Însă a se ruga şi a ticlui planuri sunt două lucruri care nu pot merge împreună: când fac planuri, mă sprijinesc mai mult ori mai puţin pe ele; când mă rog, trebuie să mă sprijinesc numai pe Dumnezeu. În tot timpul cât privirea mea este afundată în încercările mele, nu sunt pregătit să văd pe Dumnezeu ajutându-mă; şi atunci, rugăciunea nu mai este oglindirea nevoilor mele, ci împlinirea unui obicei oarecare, sau poate cererea către Dumnezeu să-mi sfinţească mijloacele mele. Dar Dumnezeu nu voieşte să cer de la El sfinţirea şi binecuvântarea planurilor şi mijloacelor mele, ci să pun totul în mâinile Sale, lăsându-L pe El să lucreze.

Deşi Iacov ceruse lui Dumnezeu să-l scape din mâna fratelui său Esau, este vădit că n-avea încredere în ajutorul dumnezeiesc, căci caută „să împace pe Esau printr-un dar". încrederea deci era în darul său, nu în Dumnezeu însuşi. „Inima este nespus de înşelătoare şi de deznădăjduit de rea" (Ier. 17. 9). Cu greu descoperim adevărata temelie a încrederii noastre. Ne închipuim, ori dorim să ne încredinţăm pe noi înşine că ne rezemăm pe Dumnezeu, când, de fapt, ne-am pus încrederea în ceva născocit de noi. Acela care ar fi auzit pe Iacov rugându-se astfel: „Izbăveşte-mă, Te rog, din mâna fratelui meu, din mâna lui Esau, căci mă tem de el, ca să nu vină şi să mă lovească pe mine, pe mame şi pe copii" (versetul 11) şi-ar mai fi putut închipui oare că Iacov poate sa mai zică: „îl voi potoli prin darul acesta" (verset 20)? îşi uitase oare Iacov rugăciunea? Nu cumva îşi făcuse din darul său un Dumnezeu? Nu cumva avea mai multă încredere în vitele sale, decât în Dumnezeul în mâinile căruia îşi încredinţase cu puţin înainte soarta sa? Iată întrebări cari, în chip firesc, ies din ce se spune aici despre Iacov. Pentru dezlegarea acestor întrebări, n-avem decât să ne uităm puţin în oglinda inimilor noastre şi vom avea îndată răspunsul. Căci inima noastră ne învaţă tot atât de bine ca şi istoria lui Iacov, cât suntem gata să ne rezemăm pe ticluirile înţelepciunii noastre, în loc să ne rezemăm pe Dumnezeu. În felul acesta, nu poţi ajunge la nimic bun. E drept că suntem foarte mulţumiţi cu noi înşine, mai ales când ne-am rugat pentru planurile noastre, ori când am întrebuinţat toate mijloacele îngăduite, cerând binecuvântarea lui Dumnezeu. Dar atunci rugăciunile noastre nu fac mai mult decât planurile noastre, fiindcă ne rezemăm pe ele, în loc să ne rezemăm numai pe Dumnezeu. Căci, pentru ca să se arate Dumnezeu, trebuie sa ajungem la zdrobirea deplină a „eului nostru". Trebuie să învăţăm că „orice făptura este ca iarba şi toată strălucirea ei ca floarea de pe câmp" (Isa. 40. 6).

Tocmai în această stare găsim pe Iacov în acest capitol; căci, după ce luase, cu chibzuinţă, toate hotărârile sale, Cuvântul ne spune: „Iacov însă a rămas singur. Atunci un om s-a luptat cu el până în revărsatul zorilor" (verset 24). Aici începe o nouă pagină în istoria acestui om însemnat. Trebuie neapărat să rămânem odată singuri cu Dumnezeu, ca să ajungem la o dreaptă cunoaştere a noastră înşine şi a căilor noastre. N-are a face ce părere avem noi despre noi înşine, sau ce spun oamenii despre noi: harul de căpetenie este sa ştim gândul lui Dumnezeu cu privire la noi. Şi ca să-l aflăm, trebuie să fim lăsaţi „singuri", departe de lume, departe de „eul nostru", departe de toate gândurile, cugetele şi de toate mişcările firii pământeşti, „singuri" cu Dumnezeu.

„Iacov a rămas singur. Atunci un om s-a luptat cu el". Scriptura nu ne spune că Iacov s-a luptat cu un om, ci că un om s-a luptat cu Iacov. Adeseori, şi pe nedrept, acest fapt a fost luat ca o pildă de puterea cu care se ruga Iacov. A zice ca mă lupt cu un om sau că un om se luptă cu mine sunt două lucruri foarte deosebite. Dacă mă lupt eu cu altul, înseamnă că vreau să capăt ceva de la el; dacă, dimpotrivă, altul se luptă cu mine, înseamnă că el vrea să capete ceva de la mine. Dumnezeu se luptă cu Iacov ca să-l facă să simtă că nu este altceva decât o fiinţa slaba şi nevrednică. Şi, văzând ca Iacov se îndârjeşte împotriva Lui, „l-a lovit la încheietura coapsei aşa că i s-a scrântit încheietura coapsei lui Iacov" (verset 25). Sentinţa morţii trebuie scrisa pe toată firea veche; înainte de a putea umbla neclintit şi fericit cu Dumnezeu, trebuie ca puterea crucii lui Hristos să fie recunoscută în chip practic. Până aici am urmărit pe Iacov prin toate cotiturile si toate pornirile firii sale. L-am văzut, plănuind şi ticluind timp de douăzeci de ani cât a stat la Laban, însă numai atunci, când e lăsat singur, pricepe cât este de slab şi de neputincios prin el însuşi. Îndată ce izvorul puterii sale a fost stins, învaţă să zică: „Nu te voi lăsa" (verset 26). De atunci începe ceva cu totul nou în viaţa lui Iacov. Până atunci a mers necurmat numai pe căile croite de el; acum însă este silit să zică: „Nu te voi lăsa". Să luăm bine seama că Iacov nu vorbeşte aşa, decât din clipa când i s-a scrântit încheietura coapsei. Faptul acesta ne dă cheia cu care putem dezlega toată schimbarea aceasta, iată pentru ce Dumnezeu s-a luptat cu Iacov. În ce priveşte puterea desfăşurată de el în rugăciune, am văzut că, după câteva vorbe îndreptate spre Dumnezeu, Iacov îşi dă numaidecât pe faţă starea sufletească, zicând: „Îl voi potoli cu darul acesta". Ar fi putut grăi astfel Iacov, dacă ar fi înţeles în adevăr ce înseamnă rugăciunea şi atârnarea numai de Dumnezeu? Nu, nici vorbă de pricepere; căci Dumnezeu şi omul firesc au gânduri cu totul deosebite. Deseori noi ne ascundem necredinţa făţişă sub vorba, foarte evlavioasă de altfel, că suntem nevoiţi să întrebuinţăm felurite mijloace, şi ne închipuim că Dumnezeu va binecuvânta acele mijloace. Astfel, ne facem un sprijin din mijloacele noastre, în loc să ne punem toată nădejdea numai în Dumnezeu, pentru ca viaţa noastră să arate tot mai mult acea înălţare sfântă ce ne pune deasupra împrejurărilor prin care trecem. Nu este uşor să ajungem la recunoaşterea nimicniciei firii pământeşti, ca să putem zice: „Nu te voi lăsa până nu mă vei binecuvânta" (verset 26). A grăi astfel din toată inima şi a rămânea în puterea celor arătate prin această vorbire, iată taina oricărei tării adevărate. Iacov n-a grăit astfel decât după ce i s-a scrântit încheietura coapsei, nu înainte. Mult s-a luptat înainte ca să se lase biruit, pentru că avea prea mare încredere în firea pământeasca din el. Dar Dumnezeu poate doborî la pământ şi pe cel mai încăpăţânat om firesc; atunci abia, cel credincios poate să aibă biruinţă în lupta sa cu Dumnezeu şi cu oamenii. Trebuie să ajungi şi să fii întâi „slab" ca să poţi fi „puternic". „Puterea lui Hristos" nu poate locui „în mine" decât potrivit măsurii pe care o am despre cunoştinţa slăbiciunilor mele (2 Cor. 12. 9). Hristos nu poate să încuviinţeze nici puterea, nici înţelepciunea, nici mărirea firii omeneşti; căci, ca să crească El, trebuie ca tot ce este firesc să scadă. Firea pământeasca niciodată nu poate sluji ca temelie puterii harului lui Hristos. Fiindcă, dacă ar putea, s-ar lăuda înaintea lui Dumnezeu, şi ştim că şi lucrul acesta este cu neputinţă. Descoperirea slavei lui Dumnezeu este legată tocmai de nimicirea firii pământeşti; aşa că omul nu se poate bucura de această descoperire până ce firea pământească n-a fost înlăturată cu adevărat. Şi Iacov primeşte numele de „Israel", adică „cel ce a luptat cu Dumnezeu", fiindcă Dumnezeu îl izbăvise de „eul" său, adică de firea pământeasca din el. Şi abia acum îl binecuvintează Dumnezeu.

Să luăm însă bine seama că Iacov n-a primit noul nume „Israel" decât după ce i s-a scrântit încheietura coapsei. A ajuns un biruitor puternic, după ce învăţase şi recunoscuse că nu era decât un om slab. Când însă Iacov întreabă pe cel cu care s-a luptat cum îl cheamă, i se răspunde: „Pentru ce Îmi ceri numele"? Deci numele Celui ce dezvăluise adevăratul nume şi adevărata stare a lui Iacov nu i se descopere.

De aici învăţăm că este cu totul altceva să fii binecuvântat de Dumnezeu şi cu totul altceva să primeşti, prin Duh, descoperirea lui Dumnezeu însuşi. „Şi l-a binecuvântat acolo", dar nu i-a destăinuit numele Său.

Totdeauna suntem binecuvântaţi, când suntem aduşi să ne cunoaştem, întrucâtva, pe noi înşine. Căci numai atunci ne putem da seama mai lămurit de ceea ce este Dumnezeu pentru noi. Aşa a fost cu Iacov. Lovit fiind în încheietura coapsei sale, s-a aflat într-o stare în care-i trebuia neapărat ajutorul lui Dumnezeu. Ce poate face un biet olog, decât să se sprijine de Cel Atotputernic!

Terminând acest capitol, să luam în seamă că şi cartea lui Iov este, într-un anumit înţeles, o tălmăcire a acestui fapt din istoria lui Iacov. De la un cap la altul al celor treizeci şi unu de capitole, Iov se luptă cu prietenii săi, apărându-se de toate învinuirile lor; dar, în cap. 32, Dumnezeu, prin Elihu, începe să se lupte cu el. Iar, în capitolul 38, se îndreaptă deadreptul către Iov, în toată înfăţişarea slavei Sale, scoţând din gura lui Iov aceste cuvinte prea binecunoscute: „Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine; dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mi-e scârbă de mine, şi mă pocăiesc în ţărână şi cenuşă" (Iov 42. 5 – 6). Îl lovise Dumnezeu la încheietura coapsei! Să luăm bine seama la vorbele lui Iov: „Ochiul meu Te-a văzut". Numai vederea a ceea ce este Dumnezeu ne poate duce la o adevărată căinţă şi la scârbă de noi înşine. Aşa stau lucrurile şi cu poporul lui Israel a cărui istorie seamănă mult cu aceea a lui Iacov. Când „îşi vor întoarce privirile spre Acela pe care L-au străpuns; şi îl vor plânge" (Zah. 12. 10), atunci îi va binecuvânta Dumnezeu şi le va da din nou viaţă. Ei vor învăţa atunci ce înseamnă aceste cuvinte: „Pieirea ta, Israele, este că ai fost împotriva Mea, împotriva Celui ce te putea ajuta" (Osea 13. 9).

Vom vedea cât de neîntemeiate erau toate temerile lui Iacov şi cât erau de nefolositoare planurile lui. Cu toată lupta la care luase parte şi cu toate că Dumnezeu îl apucase de încheietura coapsei şi-i scrântise încheietura, Iacov face din nou la planuri. „Iacov a ridicat ochii şi s-a uitat şi iată Esau venea cu patru sute de oameni. Atunci a împărţit copiii între Lea, Rahela şi cele doua roabe. A pus în frunte roabele cu copiii lor, apoi pe Lea cu copiii ei, şi, la urma, pe Rahela cu Iosif. Temerile lui Iacov n-au încetat. Tot mai aştepta ca Esau să se răzbune, şi pe cei la care nu prea ţinea îi pune în fata celor dintâi lovituri. Ciudate adâncimi mai are şi inima omenească! Cât de greu se încrede ea în Dumnezeu! Dacă Iacov s-ar fi încrezut numai în Dumnezeu, nu s-ar fi temut deloc de vreo nimicire, nici pentru el, nici pentru familia lui. Dar, vai! inima firească nu se poate încrede într-un Dumnezeu atotputernic şi nemărginit de milostiv.

Dar Dumnezeu ne arată îndată cât de zadarnică este toată neliniştea omului firesc: „Esau a alergat înaintea lui, l-a îmbrăţişat, i s-a aruncat pe grumaz şi l-a sărutat. Şi au plâns" (verset 4). Darul lui Iacov nu era de trebuinţă, şi planul său de nici un folos. Dumnezeu a împăcat pe Esau, cum împăcase şi pe Laban mai înainte. Aşa mustră Dumnezeu bietele noastre inimi fricoase şi necredincioase, risipind toate temerile noastre. În loc să întâmpine sabia lui Esau, Iacov întâmpină braţele deschise ale unui frate! În loc sa aibă de luptat unul împotriva altuia, îşi amestecă lacrimile! Aşa sunt căile lui Dumnezeu! Ce vrednic de încredere este Domnul! De ce însă, cu toate dovezile pe care le avem despre credincioşia Lui faţă de cei care se încred în El, suntem gata să ne îndoim şi să şovăim la orice încercare? Vai!—fiindcă nu cunoaştem destul pe Dumnezeu. „Împrieteneşte-te dar cu Dumnezeu şi vei avea pace" (Iov 22. 21). Şi lucrul acesta este adevărat atât cu privire la omul nepocăit, cât şi cu privire la copilul lui Dumnezeu. Cunoaşterea cu adevărat a lui Dumnezeu şi legătura cu El ne dă viaţa şi pacea. „Şi viaţa veşnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat şi pe Isus Hristos pe care L-ai trimes Tu" (Ioan 17. 3) Cu cât vom cunoaşte pe Dumnezeu mai de aproape, cu atât mai statornică va fi şi pacea noastră, şi cu atât mai neatârnaţi vom fi de făptură, „Dumnezeu este o stâncă", şi n-avem decât să ne sprijinim pe El ca să ştim cât de gata este El să ne ocrotească, şi cât de puternic să facă lucrul acesta.

În urma acestei arătări a bunătăţii lui Dumnezeu, vedem pe Iacov aşezându-se la Sucot şi, împotrivindu-se învăţăturii despre viaţa de pribeag, îşi face o casă, ca şi cum acolo ar fi fost vorba să rămână. Dar Sucot nu era locul pe care Dumnezeu îl hotărâse pentru el. Dumnezeu nu-i zisese: „Eu sunt Dumnezeul din Betel". Aşadar Betel, nu Sucot, trebuia să aibă Iacov înaintea ochilor săi ca ţintă a călătoriei lui. Dar vai! întotdeauna inimile noastre sunt pornite să se mulţumească şi cu mai puţin decât ce vrea Dumnezeu, în mila Sa, să ne dea.

Apoi Iacov înaintează până la Sihem şi-şi cumpără acolo o ţarină, rămânând tot mai dincoace de marginile ce-i hotărâse Dumnezeu. Chiar şi numele pe care-l dă altarului, ridicat de el acolo, ne arată starea lui sufletească. Îl numeşte: „Domnul este Dumnezeul lui Israel". Fireşte că ne putem bucura dacă-L cunoaştem ca Dumnezuel nostru, dar altceva este să-L cunoaştem ca Dumnezeul casei Lui, socotindu-ne pe noi înşine ca făcând parte din casa Lui. Credinciosul poate să cunoască pe Hristos drept „capul" său; dar altceva este se-L cunoască pe Hristos „Cap" al trupului său sau Bisericii, socotindu-ne pe noi înşine mădulare ale acestui trup.

În cap. 35, vom vedea că Iacov a ajuns să priceapă mai bine ce este Dumnezeu. Dar în Sihem se află într-o stare sufletească de plâns; şi suferă, cum se întâmplă în totdeauna, când nu ştim să luăm în stăpânire starea pe care ne-a hotărât-o Dumnezeu. Cele doua seminţii şi jumătate, care s-au aşezat dincoace de Iordan, au căzut cele dintâi în mâinile vrăjmaşului. Tot aşa a fost şi cu Iacov: cap. 34, ne arată cât de amare au fost roadele, rămânerii lui în Sihem. Ce pată pentru familia sa! Silinţele lui Simeon şi ale lui Levi, ca să şteargă această pată cu puterea lor firească, nu fac decât sa întristeze şi mai mult pe Iacov! Căci Iacov este mult mai mâhnit de silnicia lor, decât de ocara adusă fiicei sale. „Iacov a zis lui Simeon şi lui Levi: „Voi m-aţi nenorocit, făcându-mă urât locuitorilor ţarii Cananiţilor şi Feresiţilor. N-am sub porunca mea decât un mic număr de oameni, ei se vor strânge împotriva mea, mă vor bate şi voi fi nimicit, eu şi casa mea" (verset 30). Urmările ce ar putea avea aceste întâmplări pentru el însuşi şi pentru casa sa, mai ales, neliniştesc pe Iacov. Se pare ca el a trăit într-o temere necontenită de vreo primejdie pentru el însuşi şi pentru familia sa, arătând pretutindeni o minte neliniştită, sfioasă – purtare cu totul nepotrivită cu o viaţa de credinţa adevărată în Dumnezeu.

Aceasta nu înseamnă însă că Iacov nu era un om credincios; ba ştim ca îşi are chiar locul în mijlocul „marelui nor de martori" (Evr. 11); dar n-a umblat totdeauna ca un credincios şi de aceea a căzut de mai multe ori. Căci credinţa l-ar fi făcut oare să zică: „Voi fi nimicit eu şi casa mea"? mai ales că Dumnezeu îi dăduse această făgăduinţă: „Te voi păzi...; nu te voi părăsi" (cap. 28. 15). Făgăduinţa lui Dumnezeu ar fi trebuit să-i liniştească inima; dar Iacov se uita numai la primejdia în care se afla în mijlocul Sihemiţilor, şi nicidecum la siguranţa în care se afla în mâinile Dumnezeului făgăduinţei. Trebuia să ştie ca nici un păr din cap n-avea să fie atins; şi, în loc să privească la Simeon şi la Levi, ori la urmările faptei lor pripite, ar fi trebuit sa se cerceteze pe el însuşi, căci Dumnezeu nu-i spusese să se aşeze în Sihem. De nu s-ar fi aşezat acolo, Dina n-ar fi fost necinstită, şi n-ar fi avut de ce să se arate silnicia fiilor săi. Câţi creştini se afundă în mâhnire şi necaz din vina lor şi apoi îi vezi învinuind împrejurările, în loc să se cerceteze şi să se osândească pe ei înşişi. Un mare număr de părinţi creştini se jelesc şi oftează, văzând nesupunerea şi deşertăciunea lumească a copiilor lor. Dar, mai totdeauna, aceşti părinţi ar trebui să se osândească pe ei înşişi, fiindcă n-au umblat cu credinţă înaintea lui Dumnezeu în ce priveşte familia lor. Aşa a fost cu Iacov. N-avea ce căuta în Sihem. Dar, fiindcă el n-avea putinţa să vadă lucrul acesta. Dumnezeu, în mila Sa, întrebuinţează anumite împrejurări ca să-i arate cât de greşită era starea lui în Sihem. „Nu va înşelaţi: „Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit." Ce seamănă omul, aceea va şi secera" (Gal. 6. 7). Această învăţătură izvorăşte din cârmuirea morală a lui Dumnezeu, şi nimeni nu poate scăpa fără să treacă prin ea. E o grozăvie pentru copilul lui Dumnezeu ca să fie nevoit să culeagă roadele abaterilor sale. Harul însă îl face să-şi dea seama de amărăciunea abaterii din calea Dumnezeului celui viu, dându-i putinţa să înveţe că nu în abatere este locul celui credincios. Dorinţa lui Dumnezeu este să rămânem în El şi ca El. Iar, dacă ne rătăcim şi rămânem înapoi, El ne zice: „Israele, dacă te vei întoarce, zice Domnul, întoarce-te la Mine" (Ier. 4. 1). O umilinţă prefăcută, rod al necredinţei, împinge pe cel ce s-a abătut, sau a rămas înapoi, să stea totdeauna mai jos decât vrea Dumnezeu. Şi lucrul acesta se întâmplă, pentru că nu se cunoaşte felul şi măsura în care ridică Dumnezeu pe cei căzuţi. Fiul risipitor cere să fie primit ca slugă, neştiind că, în starea lui, n-avea drept nici ca slugă, nici ca fiu.

„Dumnezeu a zis lui Iacov: „Scoală-te, suie-te la Betel, locuieşte acolo”. Aceste cuvinte întăresc tot ce am spus mai sus. Când un copil al lui Dumnezeu cade în păcat, Domnul îl cheamă din nou la El spunându-i: „Adu-ţi aminte de unde ai căzut; pocăieşte-te şi întoarce-te la faptele dintâi” (Apoc. 2. 5). Nu zice Domnul: „Adu-ţi aminte unde eşti”, ci: „Adu-ţi aminte de unde ai căzut”. Numai dându-ne seama de unde am căzut, putem afla cât de mult am rătăcit, cât de adânc am căzut, şi cum ne putem întoarce iar de unde am căzut. Ce răutăţi înfricoşătoare se îngrămădiseră în jurul familiei lui Iacov, înainte ca sufletul lui Iacov să fi fost trezit prin chemarea: „Suie-te la Betel”! Iacov nu putea să-şi dea seama nici de aceste răutăţi, nici de toată grozăvia lor, din pricina aerului îmbâcsit de relele din Sihem. Dar îndată ce Dumnezeu îl cheamă să se suie la Betel, „Iacov a zis casei lui şi tuturor celor ce erau cu el: „Scoate-ţi dumnezeii străini, care sunt în mijlocul vostru, curăţiţi-vă şi schimbaţi-vă hainele, ca să ne sculăm şi să ne suim la Betel; căci acolo voi ridica un altar Dumnezeului, care m-a ascultat în ziua necazului meu, şi care a fost cu mine în călătoria, pe care am făcut-o” (verset 2-3). Numai numele casei lui Dumnezeu, pomenit în urechile lui Iacov, răsună adânc în sufletul patriarhului, şi-i aduce aminte, într-o clipă, istoria celor douăzeci de ani, plini de zbuciumări. La Betel, nu la Sihem, învăţase el ce era Dumnezeu. De aceea trebuia să se întoarcă din nou la Betel ca să zidească acolo un altar după o rânduială nouă şi cu un nume cu totul deosebit de al altarului său din Sihem, care era în legătură cu fot felul de necurăţenii şi de închinări la idoli.

Iacov putea să vorbească de „Domnul Dumnezeul lui Israel”, în mijlocul feluritelor lucruri nepotrivite cu sfinţenia casei lui Dumnezeu; dar nimic nu ne poate păstra sufletul, într-o cale de despărţire de rău, decât priceperea a ceea ce este „casa lui Dumnezeu” şi a ceea ce i se cuvine ei. Nu voi avea niciodată o pricepere deplină şi dumnezeiască despre legătura dintre Dumnezeu şi casa Sa, judecând pe Dumnezeu numai după legătura ce o am eu cu El. Unii cred că se pot închina lui Dumnezeu la Sihem, crezând că un altar numit „Domnul, Dumnezeul lui Israel”, este tot atât de sfinţit şi tot atât de potrivit cu voia lui Dumnezeu, ca şi un altar numit „El Betel” (Dumnezeul casei lui Dumnezeu). Iată o greşeală mare. Căci omul duhovnicesc va descoperi numaidecât marea deosebire sufletească dintre starea lui Iacov în Sihem şi starea sa în Betel: aceeaşi deosebire este şi între cele doua altare. Priceperea ce o avem despre slava lui Dumnezeu se va potrivi neapărat cu starea noastră duhovnicească. Potrivit cu această pricepere, slava pe care o aducem Dumnezeului din Betel este mai înălţătoare decât slava pe care o aducem Dumnezeului lui Israel. Căci cea dintâi este legata cu o pricepere mai înaltă a lui Dumnezeu decât a doua, unde Dumnezeu, în loc să fie cunoscut ca Dumnezeul casei Sale, se arata numai ca Dumnezeul unui singur om. Fără îndoiala, numele „Dumnezeul lui Israel” arata un har minunat; şi credinciosul este plin de fericire, văzând cum Dumnezeu se uneşte cu fiecare piatră a casei Sale şi cu fiecare mădular al trupului Său, în parte. Căci orice piatra în clădirea lui Dumnezeu este „o piatră vie”, unită fiind cu „Dumnezeul cel viu” şi având părtăşie cu „Dumnezeul cel viu” prin puterea „Duhului dătător de viată”. Totuşi, oricât de adevărate ar fi acestea toate, Dumnezeu tot rămâne Dumnezeul casei Sale; şi, când, printr-o pricepere duhovnicească mai adâncă, suntem în stare să-L privim astfel, toată slăvirea noastră este cu desăvârşire schimbată.

Chemarea ce o primeşte Iacov de a se întoarce la Betel, mai cuprinde ceva. Dumnezeu i-a zis: „Scoală-te, suie-te la Betel, locuieşte acolo; şi ridică acolo un altar Dumnezeului care ţi s-a arătat, când fugeai de fratele tău Esau” (verset 3). Este bine pentru noi să ne aducem aminte, cât mai des, cum am fost noi, la începutul umblării noastre în viata creştinească, când eram într-o stare de smerenie. Tot aşa şi Samuel aduce aminte lui Saul de timpul când era „mic în ochii săi” (1 Sam. 15. 17). Căci fiind „mici în ochii noştri”, inima noastră se va sprijini numai pe Dumnezeu. Când începem viaţa creştină, de obicei, ne dăm seama de slăbiciunea şi nevrednicia noastră! Aşa că atunci nu ne vine deloc greu ca să ne sprijinim numai pe Dumnezeu! Mai în urmă, după ce am fost în slujba Domnului un timp mai îndelungat, credem că putem umbla singuri. Şi atunci nu ne mai sprijinim pe Dumnezeu, iar viaţa, ca şi slujba noastră, ajunge din ce în ce mai slaba, mai uşuratică, mai guralivă, lipsita de evlavie şi de putere.

În versetele 9-15, Dumnezeu îşi înnoieşte din nou făgăduinţa cu Iacov, şi-i întăreşte numele cel nou, „biruitor”, în loc de „înşelător” şi Iacov cheamă încă o dată locul acela cu numele „Betel”.

Versetul 18 ne dă o pilda frumoasă despre deosebirea dintre judecata credinţei şi aceea a firii pământeşti. Firea pământeasca vede lucrurile prin ceaţa de care e înconjurată; credinţa le priveşte la lumina stării de faţă şi a sfaturilor lui Dumnezeu. Şi Rahela, „pe când îşi dădea sufletul, căci trăgea să moară, i-a pus numele: Ben-Oni (Fiul durerii mele); dar tatăl său l-a numit Beniamin (Fiul dreptei)”. Omul firesc îl numeşte: „fiul durerii mele” omul duhovnicesc îl numeşte: „fiul dreptei”. Aşa este întotdeauna: gândurile omului firesc se deosebesc cu totul de cele ale omului duhovnicesc. Să dorim cu înfocare ca inimile noastre să fi stăpânite numai de gândurile omului duhovnicesc!

Acest capitol cuprinde neamul fiilor lui Esau cu feluritele lor nume şi locurile unde s-au aşezat. Nu ne vom opri mai mult aici, ci vom trece numaidecât la una dintre cele mai bogate şi interesante părţi ale Sfintei Scripturi.

Nici o icoana preînchipuitoare a lui Hristos nu e mai frumoasă şi mai desăvârşită decât Iosif, fie că-l privim ca ţinta iubirii tatălui sau, ori al pizmei fraţilor săi; fie că-l privim în înjosirea, suferinţele, moartea, înălţarea, ori mărirea lui.

Cap. 37 ne face cunoscute visurile lui Iosif, care au aţâţat ura fraţilor săi. Iosif era ţinta iubirii tatălui. O soartă măreaţă îi era ursită, şi, fiindcă fraţii săi nu împărtăşeau nici iubirea tatălui, nici cele arătate în vis despre Iosif, îl urau. Ei nu se puteau împăca cu gândul înălţării lui. Şi, în felul acesta, fraţii lui Iosif preînchipuiesc pe Iudei în zilele lui Hristos. „A venit la ai Săi şi ai Săi nu L-au primit” (Ioan. 1. 11). „N-avea nici frumuseţe, nici strălucire ca să ne atragă privirile şi înfăţişarea Lui n-avea nimic care să ne placă” (Isa. 53. 2). N-au vrut să-L recunoască, nici ca Fiul lui Dumnezeu, nici ca împăratul lui Israel. Ochii lor nu erau deschişi ca să vadă „slava Lui, slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl” (Ioan 1. 14; 12. 37 şi urm.). N-au vrut să-L primească; ba mai mult: L-au urît! Dar, cu toate că Iosif e respins de fraţii săi, el stăruieşte în mărturia sa. „Şi Iosif a visat un vis, şi l-a istorisit fraţilor săi, care l-au urît şi mai mult... Iosif a mai visat un alt vis, şi l-a istorisit fraţilor săi” (verset 5 şi 9). Iosif făcea numai o mărturie simplă, întemeiata pe o descoperire dumnezeiască; dar mărturia aceasta avea să-l facă pe Iosif să se coboare în groapă. Dacă ar fi tăcut, sau dacă ar fi lăsat să-i se slăbească puterea mărturiei, fără îndoială ca ar fi fost cruţat. Dar el a spus fraţilor săi tot adevărul; şi, tocmai din această pricina, ei l-au urât şi mai mult.

Tot aşa a fost şi cu Acela a cărui icoană preînchipuitoare era Iosif. Hristos a mărturisit pentru adevăr (Ioan 18. 37); El a făcut „acea frumoasă mărturisire” (1 Tim. 6.13)1 N-a ascuns nimic din adevăr, nu putea spune altceva decât adevărul, pentru că El era adevărul; dar omul a răspuns acestei mărturii cu crucea, oţelul şi sulița soldatului. Mărturia lui Hristos era legată cu harul cel mai deplin, cel mai bogat şi cel mai desăvârşit. El nu era numai „adevărul”, ci şi arătarea desăvârşită a iubirii Tatălui: „Harul şi adevărul au venit prin Isus Hristos” (Ioan 1. 17). El a arătat omului ceea ce este Dumnezeu; — de aceea omul este fără dezvinovăţire înaintea lui Dumnezeu (vezi Ioan 15. 22-25). El a venit ca să arate omului pe Dumnezeu; dar omul a urât pe Dumnezeu cu o ură desăvârşită. Aceasta o vedem la cruce; şi groapa în care a fost aruncat Iosif de fraţii săi, oglindeşte, în chip mişcător lucrul acesta.

„Ei l-au zărit de departe şi până să se apropie de ei, s-au sfătuit să-l omoare. Ei au zis anul către altul: „Iată că vine făuritorul de visuri! Veniţi acum să-l omorâm şi sa-l aruncăm într-una din aceste gropi; vom spune că l-a mâncat o fiară sălbatică şi vom vedea ce se va alege de visurile lui" (Cap. 37. 18-20). Aceste cuvinte ne aduc aminte, în chip izbitor, de pilda cu vierii din cap. 21 din Ev. după Matei: „La urmă, a trimes la ei pe fiul său, zicând: „Vor primi cu cinste pe fiul meu!" Dar vierii, când au văzut pe fiul, au zis între ei: „Iată moştenitorul; veniţi să-I omorâm şi să punem stăpânire pe moştenirea lui". Şi au pus mâna pe el, l-au scos afară din vie, şi l-au omorât" (verset 37-39). Dumnezeu a trimes pe Fiul său în lume, zicând: „Se vor ruşina de Fiul mea" dar, vai! inima omului n-a avut ruşine de „Preaiubitul" Tatălui. L-au scos afară! Pământul şi cerul erau şi mai sunt despărţite, din pricina lui Hristos. Pe El omul l-a răstignit, dar Dumnezeu l-a înviat dintre cei morţi. Pe El omul l-a pus pe o cruce-între doi tâlhari, dar Dumnezeu l-a aşezat la dreapta Sa în ceruri. Lui, omul i-a dat cel din urmă loc pe pământ, dar Dumnezeu i-a dat cel mai înalt loc în ceruri, îmbrăcându-L cu cea mai strălucitoare slavă.

Acestea toate se găsesc în istoria lui Iosif. „Iosif este vlăstarul unui pom roditor, vlăstarul unui pom roditor sădit lângă un izvor. Ramurile lui se înalţă deasupra zidului. Arcaşii l-au aţâţat, an aruncat săgeţi şi l-au urmărit cu ura lor. Dar arcul lui a rămas tare, şi mâinile lui au fost întărite de mâinile Puternicului lui Iacov; şi a ajuns astfel păstorul stânei lui Israel. Aceasta este lucrarea Dumnezeului tatălui tău, care le va ajuta; aceasta este lucrarea Celui Atotputernic, care te va binecuvânta cu binecuvântările cerurilor de sus, cu binecuvântările apelor de jos, cu binecuvântările ţâţelor şi ale pântecelui mamei. Binecuvântările tatălui tău întrec binecuvântările părinţilor mei, şi se înalţă până în creştetul dealurilor veşnice: ele să vină peste capul lui Iosif, peste creştetul capului domnului şi fraţilor săi" (Genesa 49. 22-26).

Aceste versete zugrăvesc minunat de bine „patimile lui Hristos, şi slava de care aveau să fie urmate" (1 Petru 1.11). „Arcaşii" şi-au făcut lucrul; dar Dumnezeu a fost mai tare decât ei. Au aruncat săgeţi împotriva adevăratului Iosif, şi El a fost greu rănit în casa prietenilor săi, dar „mâinile Lui au fost întărite" în puterea învierii; iar acum credinţa Îl cunoaşte ca temelia pe care se sprijinesc toate sfaturile lui Dumnezeu în binecuvântare şi în slavă către Biserică, Israel şi întreaga făptură. Dacă privim pe Iosif în groapa şi în temniţă, apoi ca domnitorul întregului Egipt, vom vedea deosebirea dintre gândurile lui Dumnezeu şi gândurile oamenilor. Tot aşa este când privim „crucea", şi apoi „scaunul de domnie al slavei din ceruri"

Venirea lui Hristos a scos la iveală adevărata pornire a inimii omeneşti faţa de Dumnezeu. „Dacă n-aş fi venit şi nu le-aş fi spus, n-ar avea păcat" (Ioan 15. 22). Aceasta nu înseamnă că oamenii n-ar fi fost păcătoşi, ci că: „n-ar avea păcat". Într-an alt loc, mai citim: „Dacă aţi fi orbi, n aţi avea păcat" (Ioan 9. 41). În persoana Fiului Său, Dumnezeu a venit aşa de aproape de om, că omul a putut să zică: „Iată moştenitorul" apoi a adăogat: „Veniţi să-l omorâm"! De aceea „nu au nici o dezvinovăţire pentru păcatul lor" (Ioan 15. 22). Cei care zic că văd n-au nici o dezvinovăţire. Să fii orb nu este o greutate, dacă mărturiseşti, fără înconjur, ca eşti orb, dar să pretinzi că vezi, când eşti orb, iata adevărata greutate. În vremea noastră, creştinii de nume pretind că văd, când ei sunt orbi. Ochii celui ce ştie că este orb se pot deschide; dar ce se poate face pentru unul, care crede că vede, când, de fapt, nu vede de loc?

Iată un capitol care ne înfăţişează una din acele împrejurări însemnate, în care harul lui Dumnezeu biruie păcatul omului „Căci este vădit ca Domnul nostru a ieşit din Iuda" (Evr. 7.14). Cum? „Iuda a născut pe Fares şi pe Zara din Tamar" (Matei 1. 5). Acest fapt e vrednic de luare aminte. În nemărginita Sa milă, Dumnezeu se înalţă peste păcatul şi nebunia omului, ca să-şi împlinească gândurile iubirii şi îndurării Sale. Astfel puţin mai departe, în aceeaşi Evanghelie după Matei, citim: „împăratul David a născut pe Solomon din văduva lui Urie". Este vrednic d Dumnezeu acest fel de a lucra. Duhul lui Dumnezeu ne arată cartea neamului lui Hristos după trup, şi aşează în acel şir de nume şi numele Tamarei şi Betşebei! Astfel, este vădit ca omul nu se poate mândri cu nimic. Acela pe care Îl găsim la sfârşitul acestui capitol al Evangheliei după Matei, este într-adevar Dumnezeu descoperii în trup, şi înfăţişat astfel de condeiul sfântului Duh. Niciodată omul n-ar fi putut scorni o astfel de spiţa de neam. de la un cap până la celălalt ea este dumnezeiască, şi nici un om duhovnicesc n-ar putea s-o citească fără să afle în cuprinsul ei o descoperire a harului. Mai departe, ea este o dovadă despre dumnezeiasca insuflare a întregii Evanghelii (Vezi şi 2 Sam. 11 şi Geneza 38 şi Matei 1).

Citind la rând aceste capitole atât de interesante ale Cărţii lui Dumnezeu, vom descoperi un şir de întâmplări minunate, menite toate să aducă la înălţare pe omul, care fusese în groapă. Pe lângă împlinirea acelui mare scop, se ajunge la felurite alte scopuri mai puţin însemnate. „Ca să descopere cugetele multor inimi" (Luca 2. 35), trebuia ca Iosif să fie înălţat. „Dumnezeu a chemat foametea asupra ţării, şi a tăiat orice mijloace de trăi. Le-a trimes înainte pe un om; Iosif a fost vândut ca rob. I-au strâns picioarele în lanţuri, l-au pus în fiare, până la vremea când s-a întâmplat ce vestise el, şi până când i-a încercat cuvântul Domnului. Atunci împăratul a trimes să-i scoată lanţurile şi stăpânitorul popoarelor l-a izbăvit. L-a pus domn peste casa sa, şi dregătorul tuturor averilor lui, ca să lege după plac pe domnitorii lui şi sa înveţe pe bătrânii lui înţelepciunea" (Ps. 105. 16-22).

Ţinta de căpetenie a tuturor acestor întâmplări era să înalţe pe acela pe care-l lepădaseră oamenii şi să-i silească să-şi recunoască păcatul de a fi lepădat pe Iosif. Şi toate acestea s-au împlinit de minune. Cele mai neînsemnate împrejurări ca şi cele mai însemnate; cele mai priincioase ca şi cele mai potrivnice lucrează împreună la îndeplinirea scopurilor dumnezeieşti. În capitolul 39, Satana întrebuinţează pe nevasta lui Potifar ca să arunce pe Iosif în temniţă şi, în capitolul 40, întrebuinţează nepăsarea şi nerecunoştinţa mai marelui paharnicilor ca să-l ţină în temniţă. Totul însă este în zadar. Dumnezeu era îndărătul tuturor celor ce se petreceau, punând în mişcare toate rotiţele acestei mari maşini a împrejurărilor, şi, la vremea cuvenita, El scoate pe omul sfaturilor Sale şi-l aşează la loc larg. Este dreptul lui Dumnezeu să fie totdeauna deasupra tuturor lucrurilor, şi să le întrebuinţeze pe toate pentru împlinirea marilor Sale scopuri de nepătruns. Ferice de noi că putem urmări astfel, în toate, mâna şi sfaturile Tatălui nostru! Şi ce dulce este pentru noi, să ştim că toate uneltele îi stau la îndemână: îngeri, oameni, pe toţi îi ţine sub atotputernica Lui mână şi-i întrebuinţează pe toţi, după voia Lui, ca să-şi ajungă scopurile.

Toate acestea ni se arata, în chip izbitor, în capitolele de faţă. Dumnezeu cercetează casa unui căpitan păgân, şi palatul unui împărat păgân; ba mai mult, cercetează pe împăratul acela, noaptea, şi se slujeşte chiar de visurile lui ca să-şi împlinească gândurile Sale. Nu întrebuinţează numai pe oameni şi împrejurările lor, ci şi Egiptul împreună cu toate ţările dimprejur. Într-un cuvânt, întregul pământ a fost pregătit de mâna lui Dumnezeu ca, pe el, să se arate slava „domnului fraţilor săi" (Deut. 33. 16). Aşa sunt căile lui Dumnezeu. Iar o deprindere binecuvântată şi întăritoare pentru copilul lui Dumnezeu este să urmărească lucrarea minunată a cerescului său Tată. Opreşte-te o clipă în temniţa capului gărzii împărăteşti şi uită-te acolo la un om în lanţuri (Ps. 105. 18), învinuit de cea mai înfiorătoare crimă, izgonit şi dispreţuit de toţi. Apoi uită-te la el, înălţat, într-o clipă, la cea mai înaltă vrednicie! Cine ar putea tăgădui că Dumnezeu n-a fost în toate acestea?

„Şi Faraon a zis lui Iosif: „Fiindcă Dumnezeu ţi-a făcut cunoscut toate aceste lucruri, nu este nimeni, care să fie atât de priceput şi înţelept ca tine. Te pun mai mare peste casa mea, şi tot poporul meu va asculta de poruncile tale. Numai scaunul meu de domnie mă va ridica mai presus de tine. Faraon a zis lai Iosif: „Uite îţi dau stăpânire peste toata ţara Egiptului". Faraon şi-a scos inelul din deget şi la pus în degetul lui

Iosif; l-a îmbrăcat cu haine de in subţire şi i-a pus un lanţ de aur la gât. L-a suit în carul care venea după al lui şi strigau înaintea lui: „În genunchi” Astfel i-a dat Faraon stăpânire peste toată ţara Egiptului. Şi a mai zis lui Iosif: „Eu sunt Faraon. Dar fără tine nimeni nu va ridica mâna, nici piciorul în toată ţara Egiptului” (Cap. 41. 39-44).

Înălţarea lui Iosif nu era o înălţare obicinuită. Urmarea întâmplărilor dovedeşte pe deplin că mâna lui Dumnezeu orânduia toate. Totodată, feluritele împrejurări prin care a trecut Iosif sunt, pentru noi, o icoană izbitoare a suferinţelor şi slavei Domnului Isus. Iosif este scos din groapa si din temniţa în care îl aruncaseră pizma fraţilor săi şi judecata mincinoasă a unui păgân şi este făcut domnitor peste tot pământul Egiptului. Nu numai atât, dar el ajunge vasul binecuvântării pentru Israel, sprijinul vieţii lui şi a întregului pământ. Vedem pe Domnul Isus ca om adus la locul morţii de mâna omenească, apoi înviat prin mâna lui Dumnezeu şi înălţat în cinste şi slavă. „Bărbaţi Israeliţi, ascultaţi cuvintele acestea! Pe Isus din Nazaret, om adeverit de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele şi lucrările pline de putere, pe care le-a făcut Dumnezeu, prin El, în mijlocul vostru după cum bine ştiţi; pe omul acesta, dat în mâinile voastre după sfatul hotărât şi după ştiinţa mai dinainte a lui Dumnezeu, voi L-aţi răstignit şi L-aţi omorât prin mâna celor fără de lege. Dar Dumnezeu L-a înviat, dezlegându-i legăturile morţii, pentru că nu era cu putinţă să fie ţinut de ea” (Fapte 2. 22-24).

Dar mai sunt alte două întâmplări, în istoria lui Iosif, care fac şi mai mare asemănarea lui cu Hristos. Anume: căsătoria lui cu o femeie străină în cap. 41, şi întâlnirea cu fraţii săi în cap. 45. Iosif se înfăţişează fraţilor săi ca trimes de tatăl său; ei nu-l primesc şi îl coboară în locul morţii; Dumnezeu îl scoate din groapă şi-l înalţă la cea mai mare cinste: în înălţarea sa, el capătă o mireasa. Când fraţii săi după trup, plecaţi înaintea lui, stau cu totul smeriţi, el li se tace cunoscut, îi linişteşte şi le dă binecuvântarea. În sfârşit, Iosif este mijlocul binecuvântării pentru ei şi pentru lumea întreagă.

Femeia străină pe care o ia Iosif de soţie, este icoana Bisericii. Hristos se înfăţişează Iudeilor şi, fiind lepădat de ei, îşi ia locul în cer sus, de unde trimete pe Duhul Sfânt ca să adune o Biserică aleasă, alcătuită din Iudei şi din neamuri, menită să fie unită cu El în slava cerească.

Am mai vorbit despre învăţătura Bisericii la cap. 24. Dar mai avem aici unele amănunte în această privinţă. Mireasa Egipteancă a lui Iosif era strâns legată cu el în slava lui. Nevasta lui Iosif înfăţişează Biserica unită cu Hristos în slavă; nevasta lui Moise închipuieşte Biserica unită cu Hristos în timpul când este lepădat de oameni. Nevasta lui Iosif, fiind una cu el se împărtăşea de tot ce era al lui; ba mal mult, trăia cu el în cea mai strânsă apropiere, aşa cum numai ea putea trăi. Tot aşa este şi cu Biserica, Mireasa Mielului: ea este una cu Hristos, având parte de lepădarea lui de lume şi de slava Lui. Unde e Hristos este şi Biserica. Umblarea Bisericii ar trebui să oglindească întotdeauna acest lucru. Dacă suntem uniţi cu Hristos, suntem înălţaţi împreună cu El în slavă şi arătăm acest lucru în viaţă. „Aşa că de acum încolo nu mai cunoaştem pe nimeni în felul lumii şi, chiar dacă am cunoscut pe Hristos în felul lumii, totuşi acum nu-L mai cunoaştem în felul acesta” (2 Cor. 5. 16). Biserica se adună în jurul lui Hristos în slavă: „Şi, după ce voi fi înălţat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toţi oamenii” (Ioan 12. 52). Priceperea acestui adevăr este de cea mai mare însemnătate practică. Planul Satanei, ca şi pornirea inimilor noastre, este ca nu cumva să ajungem la ţinta pe care ne-a pus-o Dumnezeu înainte, mai ales în ce priveşte Persoana în jurul căreia ne strângem noi cei credincioşi. Sunt mulţi care cred că adevăraţii credincioşi se unesc în jurul sângelui Mielului. Sângele nemărginit de scump al lui Hristos ne dă dreptul fiecăruia în parte să ne închinăm înaintea lui Dumnezeu. Dar, când ne adunăm, ca adunare sau Biserică a lui Dumnezeu, nu trebuie să pierdem din vedere că Sfântul Duh ne adună în jurul persoanei unui Hristos răstignit şi înălţat în slavă. Adevărul acesta ne face să arătăm, în unirea noastră, felul Său de a fi. Altfel, cădem neapărat în vreo sectă, cum ar fi catolicismul, luteranismul, calvinismul, protestantismul, etc. etc. Dacă ne adunăm după o datină oarecare, oricât de însemnată ar fi; ori suntem călăuziţi de vreun crez oarecare, oricât de întemeiat ar fi, ne adunăm în jurul a altceva decât numai în jurul lui Hristos.

Este foarte însemnat să cumpănim urmările practice, care Izvorăsc din acest adevăr, anume: că suntem adunaţi în jurul unui Cap înviat şi proslăvit în ceruri. Dacă Hristos ar fi pe pământ, am fi adunaţi în jurul Lui. Dar, deoarece El este ascuns acum în ceruri, Biserica îşi trage felul ei de a fi din felul de a fi al Capului său acolo sus. De aceea putea zice cu Hristos: „Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume”, şi mai departe: „Şi Eu însumi mă sfinţesc pentru ei, ca şi ei să fie sfinţiţi prin adevăr” (Ioan 17. 16-19). Asemenea, în întâia epistolă a lui Petru, cap. 2. 4-5, este scris: „Apropiaţi-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasa şi scumpă înaintea lui Dumnezeu. Şi voi înşivă, ca nişte pietre vii, sunteţi zidiţi ca să fiţi o casa duhovnicească, o preoţie sfântă şi să aduceţi jertfe duhovniceşti, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos”. Dacă suntem adunaţi în jurul lui Hristos, trebuie să fim adunaţi în jurul Lui, cum este Ei şi acolo unde este El. Şi cu cât vom pricepe mai mult aceste lucruri, prin Duhul Sfânt, cu atât vom înţelege şi care trebuie să fie umblarea noastră. Mireasa lui Iosif a fost unită cu El, în cinstea şi slava lui în Egipt, nu în groapă, sau în temniţă. Este mare deosebire între aceste doua lucruri.

Dar puţin mai departe, citim: „înaintea anilor de foamete, i s-au născut lui Iosif doi fii” (Cap. 41. 50). Avea să vina o vreme de încercare; dar, înainte de venirea încercării, se vede rodul căsătoriei sale. Copiii lui Dumnezeu, daţi lui Hristos de Tatăl, sunt chemaţi la mântuire, pentru ca tot trupul să fie întreg şi unit cu Capul în ceruri, înainte ca să vină „marea strâmtorare” peste tot pământul locuit (Matei 24. 21).

Să aruncăm acum o privire asupra întâlnirii lui Iosif cu fraţii săi. Această întâlnire ne înfăţişează, în multe privinţe, Istoria lui Israel la sfârşitul veacului. În vreme ce Iosif a rămas ascuns pentru fraţii săi, aceştia au trebuit să treacă printr-o încercare mare şi adâncă, mustraţi şi chinuiţi de cugetul lor. Într-una din acele clipe dureroase, îşi dau drumul mâhnirii prin următoarele cuvinte: „Da, am fost vinovaţi faţă de fratele nostru; căci am văzut neliniştea sufletului lui, când ne ruga, şi nu l-am ascultat. Pentru aceea vine peste noi necazul acesta. Ruben a luat cuvântul şi te-a zis: „Nu vă spuneam eu să nu faceţi o astfel de nelegiuire faţă de băiatul acesta? Dar n-aţi ascultat. Acum, iată că ni se cere socoteală pentru sângele lui”

Mai departe, în cap. 44. 16, citim: „Iuda a răspuns: „Ce să mai spunem Domnului meu? Cum să mai vorbim? Cum să ne mai îndreptăm? Dumnezeu a dat pe faţă nelegiuirea robilor”! Nimeni nu poate învăţa pe oameni ca Dumnezeu. Numai el poate stârni în suflet adevăratul simţământ al păcatului şi face pe un om să-şi recunoască starea înaintea lui Dumnezeu. Omul îşi urmează nepăsător calea în păcat, până când săgeţile Celui Atotputernic îi străpung cugetul. Trebuie să treacă atunci prin acele dureroase încercări ale inimii şi ale cugetului care nu pot afla alinare decât în nemărginitele bogăţii ale iubirii răscumpărătoare. Nici prin gând nu le-au trecut fraţilor lui Iosif toate lucrurile, care aveau să izvorască pentru ei din purtarea lor cu el: „L-au luat şi l-au aruncat în groapă…. apoi au şezut să mănânce” (Cap. 37. 24, 25). „Beau vin cu pahare largi, se ung cu cel mai bun untdelemn, şi nu se întristează de prăpădul lui Iosif” (Amos. 6. 6).

Dumnezeu totuşi, în căile Lui minunate, atinge inimile fraţilor lui Iosif şi le încearcă cugetele. Anii trecuseră, şi fraţii lui Iosif îşi închipuiau că totul era bine. Dar, vin „cei şapte ani de belşug, şi cei şapte ani de foamete”. Cine-i trimete oare? Şi ce scop au ei? Minunata pronie dumnezeiască! Ţara Canaan o bântuie foametea, şi nevoile foamei aduc pe fraţii vinovaţi ai lui Iosif la picioarele aceluia pe care l-au chinuit!

Nu se arată oare mâna lui Dumnezeu aici şi peste tot? Iată-i în faţa omului pe care „cu mâini nelegiuite” îl aruncaseră în groapă, şi cugetul îi mustră pentru păcatul săvârşit. I-a ajuns nelegiuirea săvârşită. Însă acum sunt în faţa lui Iosif. Fericită potrivire!

„Iosif nu s-a mai putut stăpâni înaintea tuturor celor ce-l înconjurau şi a strigat: „Scoateţi afară pe toată lumea”. Şi n-a mai rămas nimeni cu Iosif, când s-a făcut cunoscut fraţilor săi” (Cap. 45. 1). Nici-un străin n-a fost primit ca martor în acest ceas sfânt: căci care străin ar fi putut înţelege aşa ceva? Aici, vedem cum harul dumnezeiesc încredinţează pe om de păcat; iar când această încredinţare şi acest har se întâlnesc, în curând se lămureşte totul.

„Iosif a zis fraţilor săi: „Apropiaţi-vă de mine”! Şi ei s-au apropiat. El a zis: „Eu sunt fratele vostru Iosif, pe care l-aţi vândut ca să fie dus în Egipt. Acum nu vă întristaţi, şi nu fiţi mâhniţi, că m-aţi vândut ca să fiu adus aici; căci ca să vă scap viaţa m-a trimes Dumnezeu înaintea voastră... Dumnezeu m-a trimes înaintea voastră ca să vă rămână sământa vie în ţară, şi ca să vă păstreze viaţa printr-o mare izbăvire. Aşa că nu voi m-aţi trimes aici, ci Dumnezeu” (Cap. 45. 4 8).

Iată într-adevăr harul, care linişteşte în lotul cugetul încărcat de păcat. Fiindcă fraţii lui Iosif se judecaseră, nu-i mai rămânea lui Iosif decât să toarne leacul alinător în inimile lor zdrobite. Iată o pildă de felul cum se va purta Dumnezeu cu Israel, în zilele de pe urma, când „vor vedea pe Acela pe care L-au străpuns, şi se vor boci după El”. Atunci vor simţi şi ei puterile harului dumnezeiesc, şi a folosului „acelui izvor deschis pentru casa lui David şi pentru locuitorii Ierusalimului, pentru păcat şi necurăţenie” (Zah. 12. 10; 13. 1).

În cap. 3 din Fapte, vedem cum Sfântul Duh caută să stârnească, prin glasul lui Petru, această dumnezeiască încredinţare în cugetul Iudeilor: „Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Iacov, Dumnezeul părinţilor noştri a proslăvit pe Robul sau Isus, pe care voi „L-aţi dat în mâna lui Pilat, şi v-aţi lepădat de El înaintea lui, măcar că el era de părere să-i dea drumul. Voi v-aţi lepădat de Cel Sfânt şi Neprihănit, şi aţi cerut să vi se dăruiască un ucigaş; aţi omorât pe Domnul vieţii, pe care Dumnezeu L-a înviat din morţi; noi suntem martori ai Lui” (verset 13-15). Aceste cuvinte erau menite să scoată din inima şi din gura celor ce le auzeau mărturia făcută de fraţii lui Iosif: „Cu adevărat suntem vinovaţi”! Apoi vine şi harul: „Şi acum, fraţilor, ştiu că din neştiinţă aţi făcut aşa ca şi mai marii voştri. Dar Dumnezeu a împlinit astfel ce vestise mai înainte prin gura tuturor proorocilor Lui, că adică Hristosul Său va pătimi. Pocăiţi-vă dar şi întoarceţi-va la Dumnezeu, ca să vi se şteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de înviorare” (Fapte 3. 17-19). Mai vedem aici că, deşi Iudeii îşi arătaseră vrăjmăşia, omorând pe Isus, cum făcuseră şi fraţii lui Iosif cu el, totuşi harul lui Dumnezeu se arata fiecăruia, dovedind că toate au fost hotărâte şi vestite mai dinainte de Dumnezeu pentru binecuvântarea lor. Har desăvârşit şi care întrece toate gândurile noastre! Dar, ca să ne bucurăm de el, trebuie ca adevărul lui Dumnezeu să fi lucrat în cugetul nostru o adâncă încredinţare de păcat. Aceia, care puteau zice: „Cu adevărat suntem vinovaţi”, puteau să şi înţeleagă cuvintele harului: „Nu voi... ci Dumnezeu”. Aşa trebuie totdeauna: sufletul care s-a judecat pe sine este în stare să înţeleagă şi să preţuiască iertarea lui Dumnezeu.

Cele din urmă capitole ale Genezei vorbesc despre plecarea lui Iosif şi a familiei lui şi despre aşezarea lor în Egipt; despre faptele lui Iosif în vremea foametei, şi despre binecuvântarea celor doisprezece patriarhi de către Iacov; despre moartea lui Iacov şi înmormântarea sa. Nu ne vom opri cu deamănuntul asupra lor, deşi cuprind mult pentru un cititor duhovnicesc. Vom spune numai că temerile închipuite ale lui Iacov s-au risipit la găsirea fiului său viu şi înălţat. Vedem mai departe că harul dumnezeiesc a fost învederat în puterea lui nemărginită, care cârmuieşte totul, şi că acel har e însoţit de judecată, deoarece fiii lui Iacov sunt siliţi să se pogoare chiar în ţara unde trimiseseră pe fratele lor. Şi harul, care se arată în Iosif, de la începutul până la sfârşitul vieţii sale, nu este mai puţin însemnat: cu toate că a fost înălţat la slavă de Faraon, el se ascunde întrucâtva şi leagă pe popor cu împăratul său printr-un legământ veşnic. Faraon a zis poporului: „Duceţi-vă la Iosif”, şi spusele lui Iosif sună cam aşa: „Tot ce aveţi şi tot ce sunteţi, e al lui Faraon.” Aceasta ne duce cu gândul la vremea binecuvântată, din hotărârea lui, când prin hotărârea lui Dumnezeu, Fiul omului va lua în mână cârma lumii, şi va domni asupra întregii făpturi răscumpărate. Atunci, Biserica Sa, Mireasa Mielului, va fi în locul cel mai apropiat de El, după sfaturile veşnice ale lui Dumnezeu. Casa lui Israel, adusă iarăşi în legătură cu Domnul, va fi hrănită şi sprijinita de mâna Sa cea milostivă. Tot pământul va cunoaşte fericirea nespus de mare de a se afla sub cârmuirea Lui. Şi, când toate lucrurile îi vor fi supuse, atunci chiar Fiul se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toţi” (1 Cor. 15. 28).

Toate acestea ne arată bogăţia cuprinsa, pentru noi, în istoria lui Iosif. Dumnezeu ne arata lămurit, într-o pilda foarte frumoasă, lucrarea Fiului Său pentru casa lui Israel; înjosirea şi lepădarea Lui; adânca mâhnire, pocăinţa de la urmă şi venirea la Dumnezeu a lui Israel şi împărăţia lui Hristos; şi, în sfârşit, ne îndreaptă privirile spre vremea, când „Dumnezeu va fi totul în toţi”.

De prisos să mai adăogăm că toate lucrurile de care am vorbit în cartea aceasta se văd pe larg de la un capăt la celălalt al Sfintei Scripturi. Aceste lucruri nu le întemeiam numai pe istoria lui Iosif, deşi este foarte îmbucurător să găsim, în acele vremuri depărtate, icoanele tuturor acestor adevăruri de preţ. Astfel, avem şi o dovadă izbitoare a unităţii dumnezeieşti a întregii Scripturi. Fie în Exod, fie în Epistola către Efeseni; fie în proorocii Vechiului Testament, fie în ai Noului Testament, pretutindeni, vedem aceleaşi adevăruri. „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu” (2Tim. 3. 16).

Cele din urmă capitole ale Genezei vorbesc despre plecarea lui Iosif şi a familiei lui şi despre aşezarea lor în Egipt; despre faptele lui Iosif în vremea foametei, şi despre binecuvântarea celor doisprezece patriarhi de către Iacov; despre moartea lui Iacov şi înmormântarea sa. Nu ne vom opri cu deamănuntul asupra lor, deşi cuprind mult pentru un cititor duhovnicesc. Vom spune numai că temerile închipuite ale lui Iacov s-au risipit la găsirea fiului său viu şi înălţat. Vedem mai departe că harul dumnezeiesc a fost învederat în puterea lui nemărginită, care cârmuieşte totul, şi că acel har e însoţit de judecată, deoarece fiii lui Iacov sunt siliţi să se pogoare chiar în ţara unde trimiseseră pe fratele lor. Şi harul, care se arată în Iosif, de la începutul până la sfârşitul vieţii sale, nu este mai puţin însemnat: cu toate că a fost înălţat la slavă de Faraon, el se ascunde întrucâtva şi leagă pe popor cu împăratul său printr-un legământ veşnic. Faraon a zis poporului: „Duceţi-vă la Iosif”, şi spusele lui Iosif sună cam aşa: „Tot ce aveţi şi tot ce sunteţi, e al lui Faraon.” Aceasta ne duce cu gândul la vremea binecuvântată, din hotărârea lui, când prin hotărârea lui Dumnezeu, Fiul omului va lua în mână cârma lumii, şi va domni asupra întregii făpturi răscumpărate. Atunci, Biserica Sa, Mireasa Mielului, va fi în locul cel mai apropiat de El, după sfaturile veşnice ale lui Dumnezeu. Casa lui Israel, adusă iarăşi în legătură cu Domnul, va fi hrănită şi sprijinita de mâna Sa cea milostivă. Tot pământul va cunoaşte fericirea nespus de mare de a se afla sub cârmuirea Lui. Şi, când toate lucrurile îi vor fi supuse, atunci chiar Fiul se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toţi” (1 Cor. 15. 28).

Toate acestea ne arată bogăţia cuprinsa, pentru noi, în istoria lui Iosif. Dumnezeu ne arata lămurit, într-o pilda foarte frumoasă, lucrarea Fiului Său pentru casa lui Israel; înjosirea şi lepădarea Lui; adânca mâhnire, pocăinţa de la urmă şi venirea la Dumnezeu a lui Israel şi împărăţia lui

Hristos; şi, în sfârşit, ne îndreaptă privirile spre vremea, când „Dumnezeu va fi totul în toţi”.

De prisos să mai adăogăm că toate lucrurile de care am vorbit în cartea aceasta se văd pe larg de la un capăt la celălalt al Sfintei Scripturi. Aceste lucruri nu le întemeiam numai pe istoria lui Iosif, deşi este foarte îmbucurător să găsim, în acele vremuri depărtate, icoanele tuturor acestor adevăruri de preţ. Astfel, avem şi o dovadă izbitoare a unităţii dumnezeieşti a întregii Scripturi. Fie în Exod, fie în Epistola către Efeseni; fie în proorocii Vechiului Testament, fie în ai Noului Testament, pretutindeni, vedem aceleaşi adevăruri. „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu” (2Tim. 3. 16).

Cele din urmă capitole ale Genezei vorbesc despre plecarea lui Iosif şi a familiei lui şi despre aşezarea lor în Egipt; despre faptele lui Iosif în vremea foametei, şi despre binecuvântarea celor doisprezece patriarhi de către Iacov; despre moartea lui Iacov şi înmormântarea sa. Nu ne vom opri cu deamănuntul asupra lor, deşi cuprind mult pentru un cititor duhovnicesc (Nota: Sfârşitul vieţii lui Iacov se deosebeşte de întâmplările de mai înainte ale istoriei lui atât de zbuciumate. Pare că am ajuns la un amurg senin după o zi frumoasă. Soarele, care, toată ziua, fusese ascuns de nori şi de ceaţă, asfinţeşte într-o măreţie strălucitoare, poleind zarea cu razele lui de aur, cari făgăduiesc o dimineaţă încântătoare. Aşa este şi cu bătrânul nostru patriarh. Toate faptele care i-au întunecat viaţa; toate şiretlicurile, şmecheriile, înşelăciunile, minciunile, temerile lui, ca roade ale necredinţei lui: într-un cuvânt toţi acei nori întunecoşi ai firii vechi şi ai pământului s-au risipit, şi Iacov se arată în toată seninătatea şi înălţimea credinţei, împărţind unele binecuvântări şi dând unele locuri de cinste potrivit acelei cunoştinţe sfinte, care se capătă numai din legătura cu Dumnezeu.

Deşi ochii lui sunt întunecaţi, totuşi vederea credinţei lui este pătrunzătoare. Pe el nu-l poate înşela nimeni cu privire la locul hotărât de Dumnezeu lui Efraim şi lui Manase – Nu este ca tatăl său Isaac. În cap. 27, „apucat de spaimă şi de mare tremur”, în ţaţa unei greşeli dureroase. Dimpotrivă, Iacov răspunde fiului său nedumerit: „Ştiu, fiule! Ştiu” (cap. 48. 19). Vederea lui duhovnicească n-a fost întunecată de cele trupeşti. Iacov a învăţat la şcoala vieţii să se lipească de gândul lui Dumnezeu şi nici o înrâurire a firii nu-i poate abate din calea aceasta.

Cap. 48. 11 ne da o pildă frumoasă de felul în care se înalţă Dumnezeu peste toate gândurile noastre, arătându-se mai pe sus de toate temerile noastre. „Israel a zis lui Iosif: „Eu nici faţa ta nu credeam s-o mai văd, şi iată că Dumnezeu m-a făcut să-ţi văd şi sămânţa”, judecându-se după fire, Iosif era mort, dar Dumnezeu îl vedea viu, în locul întâi de stăpânire pe lângă scaunul de domnie. „Ce ochiul n-a văzut, nici urechea n-a auzit, nici la inima omului nu s-au suit, sunt lucruri pe care le-a pregătit Dumnezeu celor ce-L iubesc” (1 Cor. 2. 9). Dea Dumnezeu să avem o mai mare pricepere a Lui şi a căilor Sale!

Apoi este interesant să luăm seama la numirile patriarhului „Iacov” şi „Israel”, la sfârşitul Genezei. În cap. 48. 2, citim: „Şi au spus lui Iacov: „Iată Iosif, fiul tău, vine la tine”. Şi „Israel, adunându-şi puterile, a şezut pe pat”. Apoi Scriptura adaogă îndată: „Şi Iacov a zis lui Iosif: „Dumnezeul cel Atotputernic mi s-a arătat în Luz”. Ştim că, în Scriptură, totul are un înţeles deosebit, încât întrebuinţarea pe schimbate a acestor două nume trebuie să cuprindă o învăţătură oarecare. Pare că „Iacov” este numele care arată adâncimea în care s-a coborât Dumnezeu, şi „Israel” înălţimea la care a fost ridicat Iacov.) Vom spune numai că temerile închipuite ale lui Iacov s-au risipit la găsirea fiului său viu şi înălţat. Vedem mai departe că harul dumnezeiesc a fost învederat în puterea lui nemărginită, care cârmuieşte totul, şi că acel har e însoţit de judecată, deoarece fiii lui Iacov sunt siliţi să se pogoare chiar în ţara unde trimiseseră pe fratele lor. Şi harul, care se arată în Iosif, de la începutul până la sfârşitul vieţii sale, nu este mai puţin însemnat: cu toate că a fost înălţat la slavă de Faraon, el se ascunde întrucâtva şi leagă pe popor cu împăratul său printr-un legământ veşnic. Faraon a zis poporului: „Duceţi-vă la Iosif”, şi spusele lui Iosif sună cam aşa: „Tot ce aveţi şi tot ce sunteţi, e al lui Faraon.” Aceasta ne duce cu gândul la vremea binecuvântată, din hotărârea lui, când prin hotărârea lui Dumnezeu, Fiul omului va lua în mână cârma lumii, şi va domni asupra întregii făpturi răscumpărate. Atunci, Biserica Sa, Mireasa Mielului, va fi în locul cel mai apropiat de El, după sfaturile veşnice ale lui Dumnezeu. Casa lui Israel, adusă iarăşi în legătură cu Domnul, va fi hrănită şi sprijinita de mâna Sa cea milostivă. Tot pământul va cunoaşte fericirea nespus de mare de a se afla sub cârmuirea Lui. Şi, când toate lucrurile îi vor fi supuse, atunci chiar Fiul se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toţi” (1 Cor. 15. 28).

Toate acestea ne arată bogăţia cuprinsa, pentru noi, în istoria lui Iosif. Dumnezeu ne arata lămurit, într-o pilda foarte frumoasă, lucrarea Fiului Său pentru casa lui Israel; înjosirea şi lepădarea Lui; adânca mâhnire, pocăinţa de la urmă şi venirea la Dumnezeu a lui Israel şi împărăţia lui Hristos; şi, în sfârşit, ne îndreaptă privirile spre vremea, când „Dumnezeu va fi totul în toţi”.

De prisos să mai adăogăm că toate lucrurile de care am vorbit în cartea aceasta se văd pe larg de la un capăt la celălalt al Sfintei Scripturi. Aceste lucruri nu le întemeiam numai pe istoria lui Iosif, deşi este foarte îmbucurător să găsim, în acele vremuri depărtate, icoanele tuturor acestor adevăruri de preţ. Astfel, avem şi o dovadă izbitoare a unităţii dumnezeieşti a întregii Scripturi. Fie în Exod, fie în Epistola către Efeseni; fie în proorocii Vechiului Testament, fie în ai Noului Testament, pretutindeni, vedem aceleaşi adevăruri. „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu” (2Tim. 3. 16).

Cele din urmă capitole ale Genezei vorbesc despre plecarea lui Iosif şi a familiei lui şi despre aşezarea lor în Egipt; despre faptele lui Iosif în vremea foametei, şi despre binecuvântarea celor doisprezece patriarhi de către Iacov; despre moartea lui Iacov şi înmormântarea sa. Nu ne vom opri cu deamănuntul asupra lor, deşi cuprind mult pentru un cititor duhovnicesc. Vom spune numai că temerile închipuite ale lui Iacov s-au risipit la găsirea fiului său viu şi înălţat. Vedem mai departe că harul dumnezeiesc a fost învederat în puterea lui nemărginită, care cârmuieşte totul, şi că acel har e însoţit de judecată, deoarece fiii lui Iacov sunt siliţi să se pogoare chiar în ţara unde trimiseseră pe fratele lor. Şi harul, care se arată în Iosif, de la începutul până la sfârşitul vieţii sale, nu este mai puţin însemnat: cu toate că a fost înălţat la slavă de Faraon, el se ascunde întrucâtva şi leagă pe popor cu împăratul său printr-un legământ veşnic. Faraon a zis poporului: „Duceţi-vă la Iosif”, şi spusele lui Iosif sună cam aşa: „Tot ce aveţi şi tot ce sunteţi, e al lui Faraon.” Aceasta ne duce cu gândul la vremea binecuvântată, din hotărârea lui, când prin hotărârea lui Dumnezeu, Fiul omului va lua în mână cârma lumii, şi va domni asupra întregii făpturi răscumpărate. Atunci, Biserica Sa, Mireasa Mielului, va fi în locul cel mai apropiat de El, după sfaturile veşnice ale lui Dumnezeu. Casa lui Israel, adusă iarăşi în legătură cu Domnul, va fi hrănită şi sprijinita de mâna Sa cea milostivă. Tot pământul va cunoaşte fericirea nespus de mare de a se afla sub cârmuirea Lui. Şi, când toate lucrurile îi vor fi supuse, atunci chiar Fiul se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toţi” (1 Cor. 15. 28).

Toate acestea ne arată bogăţia cuprinsa, pentru noi, în istoria lui Iosif. Dumnezeu ne arata lămurit, într-o pilda foarte frumoasă, lucrarea Fiului Său pentru casa lui Israel; înjosirea şi lepădarea Lui; adânca mâhnire, pocăinţa de la urmă şi venirea la Dumnezeu a lui Israel şi împărăţia lui Hristos; şi, în sfârşit, ne îndreaptă privirile spre vremea, când „Dumnezeu va fi totul în toţi”.

De prisos să mai adăogăm că toate lucrurile de care am vorbit în cartea aceasta se văd pe larg de la un capăt la celălalt al Sfintei Scripturi. Aceste lucruri nu le întemeiam numai pe istoria lui Iosif, deşi este foarte îmbucurător să găsim, în acele vremuri depărtate, icoanele tuturor acestor adevăruri de preţ. Astfel, avem şi o dovadă izbitoare a unităţii dumnezeieşti a întregii Scripturi. Fie în Exod, fie în Epistola către Efeseni; fie în proorocii Vechiului Testament, fie în ai Noului Testament, pretutindeni, vedem aceleaşi adevăruri. „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu” (2Tim. 3. 16).

Cele din urmă capitole ale Genezei vorbesc despre plecarea lui Iosif şi a familiei lui şi despre aşezarea lor în Egipt; despre faptele lui Iosif în vremea foametei, şi despre binecuvântarea celor doisprezece patriarhi de către Iacov; despre moartea lui Iacov şi înmormântarea sa. Nu ne vom opri cu deamănuntul asupra lor, deşi cuprind mult pentru un cititor duhovnicesc. Vom spune numai că temerile închipuite ale lui Iacov s-au risipit la găsirea fiului său viu şi înălţat. Vedem mai departe că harul dumnezeiesc a fost învederat în puterea lui nemărginită, care cârmuieşte totul, şi că acel har e însoţit de judecată, deoarece fiii lui Iacov sunt siliţi să se pogoare chiar în ţara unde trimiseseră pe fratele lor. Şi harul, care se arată în Iosif, de la începutul până la sfârşitul vieţii sale, nu este mai puţin însemnat: cu toate că a fost înălţat la slavă de Faraon, el se ascunde întrucâtva şi leagă pe popor cu împăratul său printr-un legământ veşnic. Faraon a zis poporului: „Duceţi-vă la Iosif”, şi spusele lui Iosif sună cam aşa: „Tot ce aveţi şi tot ce sunteţi, e al lui Faraon.” Aceasta ne duce cu gândul la vremea binecuvântată, din hotărârea lui, când prin hotărârea lui Dumnezeu, Fiul omului va lua în mână cârma lumii, şi va domni asupra întregii făpturi răscumpărate. Atunci, Biserica Sa, Mireasa Mielului, va fi în locul cel mai apropiat de El, după sfaturile veşnice ale lui Dumnezeu. Casa lui Israel, adusă iarăşi în legătură cu Domnul, va fi hrănită şi sprijinita de mâna Sa cea milostivă. Tot pământul va cunoaşte fericirea nespus de mare de a se afla sub cârmuirea Lui. Şi, când toate lucrurile îi vor fi supuse, atunci chiar Fiul se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toţi” (1 Cor. 15. 28).

Toate acestea ne arată bogăţia cuprinsa, pentru noi, în istoria lui Iosif. Dumnezeu ne arata lămurit, într-o pilda foarte frumoasă, lucrarea Fiului Său pentru casa lui Israel; înjosirea şi lepădarea Lui; adânca mâhnire, pocăinţa de la urmă şi venirea la Dumnezeu a lui Israel şi împărăţia lui Hristos; şi, în sfârşit, ne îndreaptă privirile spre vremea, când „Dumnezeu va fi totul în toţi”.

De prisos să mai adăogăm că toate lucrurile de care am vorbit în cartea aceasta se văd pe larg de la un capăt la celălalt al Sfintei Scripturi. Aceste lucruri nu le întemeiam numai pe istoria lui Iosif, deşi este foarte îmbucurător să găsim, în acele vremuri depărtate, icoanele tuturor acestor adevăruri de preţ. Astfel, avem şi o dovadă izbitoare a unităţii dumnezeieşti a întregii Scripturi. Fie în Exod, fie în Epistola către Efeseni; fie în proorocii Vechiului Testament, fie în ai Noului Testament, pretutindeni, vedem aceleaşi adevăruri. „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu” (2Tim. 3. 16).

clickbible.org